

**Irak
Filistin
direniyor!**

İşgal Ortağının Bağdat Büyükelçiliği

Gazze'de CIA ekibi!

**GÜÇLÜ OLAN
EMPERYALİZM
DEĞİL,
HALKLARDIR!**

**Türkiye halkı!
İşgal ortaklığına
karşı
mücadeleyi
yükseltelim!**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

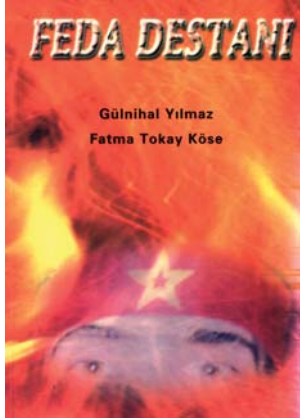
**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 82 / Tarih: 19 Ekim 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail: info@ekmekveadalet.com

**F tiplerine karşı
ölüm orucu
4. yılında**

**UZUN BİR
DESTAN**

"düşlerin gözleri bize bakıyor..."

Uzun bir destanın içindeyiz. İç içe onlarca destan var 3 yılı tamamlayan direnişte. Gülnihal Yılmaz ve Fatma Tokay Köse de bu destanın yaratıcıları arasında yer aldılar. Yaşadıklarını

yazdılar. Ölüm orucu direnişçisiydi ikisi de. Açlığın koynundaki yürüyüşlerinin zorlu adımlarını birlikte attılar. 5 gün arayla şehit düşene kadar mektuplarıyla, şiirleriyle tarihe kaydettiler yaşadıklarını.

Ölüm yolculuğunda yazdıkları bir şiirde, çocukların düşlerini anlatıyor ve "düşlerin gözleri bize bakıyor" diye devam ediyorlardı.

Çocukların düşlerini gerçekleştirmek için ölüm yolculuğundaydılar. O düşler gerçekleşsin diye fed ediyorlardı kendilerini. O düşlerin gerçekleşeceğine sonsuz ve kesin bir inanç içinde olduklarından dolayı böylesine pervasızca yürüyorlardı ölümün üstüne.

Birikimleriyle yüzlerce günlük açlığın bilgeliği-

nin, coşkularıyla edebi yeteneklerinin birleştiği dizelere döktüler destanı.

Konuşmakta zorlanmaya başladıkları günlerde, tüm güçlerini parmaklarına verip dizeleriyle konuşmaya devam ettiler.

"Feda destanı" her anlamda onların ürünüdür.

Ekleme düşündükleri birçok bölüm vardı, zamanları yetmedi. Boran Yayınevi, Gülnihal Yılmaz ve Fatma Tokay Köse'nin yazdıklarını bu "eksikli" haliyle yayınladı. Çünkü "eksik"ler bayrağı onlardan devralanlar tarafından tamamlanıyordu zaten.

Feda Destanı'nı, aynı türdeki birçok kitaptan ayırdeden en önemli yanlarından biri de budur. Bitmiş bir sürecin hikayesi değil anlatılan. Halen devam eden bir sürecin anlatımı. Sürecin anlatıcısı, süreci dışından izleyen, gözleyen birileri değil, içinde yaşayanlar. Şiir ve düzyazıyı birlikte kullandıkları bu çalışmaya "Feda Destanı" ismini de kendileri vermişti. Boran Yayınevi aynı başlıkla yayınladı.

20 Ekim 2000'de başlayan direniş bugüne kadar yüzlerce yazının, binlerce şiirin, "Hapishanelerde Katliam-1", "Yaşamak İçin Öldüler (Armutlu direniş)" kitaplarının konusu oldu. Kitaplar yazmaya devam edecek bu direnişi. Alın kızıl bantlılar, destana yeni sayfalar eklemeye devam edecek.

ÇAĞIRI DUYURU

20 Ekim direnişin 4. yılına gireceği gündür. Tecrite, zulme, işgal ortaklığına karşı olan herkesi Adalet Bakanlığı önünde sesimize ortak olmaya çağırıyoruz!

Tarih: 20 Ekim 2003
TAYAD'lı Aileler

16-17 Nisan Katliamı Davası KARAR DURUŞMASI'na ÇAĞIRI!

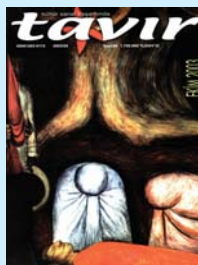
KATİLLERİN YAKASINA YAPISALIMI

Tarih: 21 Ekim **Saat:** 09.00
Yer: Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi

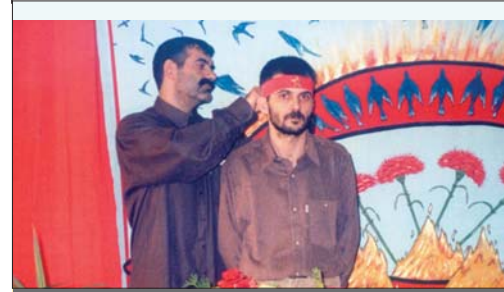
10. Sayı

20. Sayı

3. Sayı

Tarih, 20 Ekim 2000'di...

Hücreleri Uygulamaya Çalışan Hükümeti Uyarıyoruz; HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ

Devletin biz devrimci tutsaklar nezdinde "F Tipi" hücre hapishaneler uygulamasıyla başlattığı saldırı süreci bugün yeni bir aşamaya giriyor.

Hücrelere karşı olan binlerce tutsak yakını, aydın, sanatçı, devrimci-demokrat-ilerici gözlüne alındı, işkencelerden geçirildi. Yaşlı analarımız hücrelere karşı oldukları için Ankara yollarında, İstanbul'da alanlarda öldürüsiye dövüldüler. Oysa ki hücrelerin insan onurunu ayaklar altına alan yerler olduğu hemen herkes tarafından kabul edilmektedir.

Herkes konuştu. Herkes bir şeyler söyledi. Hücre saldırısına karşı çıkanlar, yanında olanlar söylediler söyleyeceklerini. Artık konuşma sırası biz tutsaklara geldi.

Nasıl ki, 12 Eylül cuntasının hapishanelerdeki teslim alma politikaları püskürtüldüyse, **Nasıl ki,** 1 Ağustos Genelgeleri yırtılıp atıldıysa, **Nasıl ki,** 1991'de Eskişehir Tabutluğu kapatıldıysa,

Nasıl ki, 1996'da Ölüm Oruçları'yla Eskişehir Tabutluğu bir kez daha kapatılıp, halka yönelik saldırıların önüne barikat olunduysa, bugün yine aynı görevle karşı karşıya kalan biz devrimci tutsaklar bu saldırıyı da püskürteceğiz. Bedeli ne olursa olsun ödemekten çekinmeyeceğiz. Ama hücrelere girmeyeceğiz. Artık ülkemiz hapishanelerinde direnişin gür sesi yankılanacak. Bizler değişik hapishaneler-

deki DHKP-C ve TKP(ML) davasından tutuklular olarak devletin F tipi hücre saldırısı son buluncaya ve taleplerimiz yerine getirilinceye kadar 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi eylemine başlıyoruz.

TALEPLERİMİZ:

- ✓ Yapımı süren F Tipi Hücre hapishaneleri kapatılmalıdır.
- ✓ 3713 sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.
- ✓ "Üçlü Protokol" iptal edilmelidir.
- ✓ DGM'ler kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.
- ✓ Hapishaneler, belli periyotlarla tutuklular ve Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin ve Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerinden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir.
- ✓ BUCA, ÜMRANİYE, DIYARBAKIR, ULUCANLAR, BURDUR hapishanelerinde onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yarananmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.
- ✓ Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.
- ✓ Değişik tarihlere ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.
- ✓ Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

ÖLECEĞİZ AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ! YAŞASIN GENEL DİRENİŞİMİZ!.. BİZ KAZANACAĞIZ!..

Bayrampaşa, Ümraniye, Bursa, Çanakkale, Bartın, Gebze, Malatya, Çankırı, Aydın, Buca, Ulucanlar, Uşak, Ceyhan hapishanesindeki DHKP-C ve TKP(ML) Davalarının Tutuklular.
(Bu ilana daha sonra TKP'li tutsaklar da katıldılar)

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışli Müdürü: Can Erkan
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Akarsay Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yapıoğlu: Yeniceoğlu, 507-A
Tel: 0045 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 17 25
Ankara: GİM Bakan Onur İğhan Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 242 223 87 18
Batı: Beşiktaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Hayat Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire: 10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks:0 466 351 42 08

50025 Kâlin
0049 221 280 87 75
İzmir: Mithi Kılıbıncı Cad. No: 17/10 Tepeköy İş Merkezi Konaklırme
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 282 332 41 70
Malatya: Dabaklı Mah. Bakırköy Çarşısı Saraybeyi İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeytinliköy Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun: Talimhane Cad. Bodulca İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerhaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu sokak Puthalar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Vatanseverlerin ve devrimcilerin yazdığı büyük destan*
- 5... *F tipleri "Halka Karşı Savaş"tı!*
- 7... *'Yanında hiç insan olmayanlar vardı'*
- 8... *Genelkurmay; katliamcılıktan işgal ortaklığına!*
- 10... *İşgal ortaklığı, oligarşinin Amerikancılığı'nın sonucudur!*
- 12... *Temel Haklar Orduveleleri önünde*
- 13... *İşgal ortakları huzur bulamayacak*
- 15... *Irak ve Filistin halkı direniyor Gazze ve Bağdat'ta hedef Amerika*
- 17... *İşgal ortaklığının faturası halka! Ödememek için, mücadeleye!*
- 19... *TAYAD Eylül ayı Hapishaneler Raporunu açıkladı*
- 20... *Tecrit'ten TTE'ye*
- 22... *Yok sayılmak istenen direniş*
- 24... *Katliam davaları*
- 26... *Kararlıyız*
- 28... *"Terör" demagojisiyle tecavüzcü savunması!*
- 30... *POAS'ın ertelenen borçları*
- 31... *İslamcı AKP işgale ortak olsun*
- 33... *Açlığın yüzü ve yüzüzlerin açgözlülüğü*
- 34... *'Çürümeye Hayır Yoksulluğa Son'*
- 35... *RUSK kaçıyor, gençlik kovalıyor*
- 36... *Gençlik geleneğine ve görevine sahip çıkıyor Haberler...*
- 41... *Paşabahçe Direniyor*
- 44... *Küba, direnen halkların vatanıdır*
- 46... *Meclisi sevmek sorumluluk üstlenmektir*
- 47... *Tunceli Temel Haklar'dan Panel*
- 48... *Kardeşler...*
- 49... *Kahramanlar Ölmez Gülsüman hala konuşuyor*
- 50... *Köyün delisi*

Vatanseverlerin ve devrimcilerin yazdığı BÜYÜK DESTAN

Üç yıl önceydi. Aynı gün, onlarca hapisanede, yüzlerce tutsak açlığa, ölüme yatmak için sırada. Ölüm oruçlarında o güne kadarki sınırlar, daha işin başından aşılmıştır. Üç, beş, on değil, ilk üç ekip içinde 200'ü aşkın tutsak, ölüme yolculuğun bayrağı olacak kızıl alın bantlarını kuşanmışlardır. Düşünün bu tabloyu; tutsaklar adeta bir seferberlik içindedirler. Halka karşı açılan savaşı göğüsleyebilmek için seferberdirler. İşte bu seferberlikle katliama, kuşatmaya, sansüre, ihanetlere rağmen direnişi üç yıl boyunca sürdürmüş ve dünya halklarının direnişler tarihine bu büyük destanı yazmışlardır.

Halka karşı savaş, F tipleriyle tırmandırılmış ama orada durmamıştır. IMF programlarıyla, işgal ortaklığıyla devam etmektedir. Kimileri, bunu "savaş" olarak görmekte zorlansa da, bu bir savaştır. Emperyalizmin ve oligarşinin halka karşı bu saldırısını, bir "seferberlik" hali içine girmeden püskürtmek zordur. Tutsakların 20 Ekim'de gürül gürül akan ırmaklar gibi, her türlü bedeli ödemeyi göze alarak zulme karşı direnişe geçmeleri, işgal ortaklığına, zulme ve yoksulluğa karşı mücadeleye ilişkin de bir örnek sunuyor tüm halka. **Vatanseverler, yoksullar, zulme karşı olanlar, yanibaşındaki hapishanelerde süren katliamın seyircisi olmak istemeyenler, Irak halkının katline seyirci ve ortak olmak istemeyenler, işgal ortaklığına ve tecrite karşı emperyalizme-işbirlikçilerine karşı hayatın her alanından direnişe geçmelidir.**

Üç yıllık büyük destanı yaratan vatan ve halk sevgisidir. Bu direnişi omuzlayanların vatanseverlikleri ve devrimcilikleri, zulüm karşısında her türlü sınavdan alınının aklıyla çıkmıştır. Vatanseverliğin de, devrimciliğin de tüm gerekleri, bedeli ne olursa olsun yerine getirilmiştir. Kendine vatanseverim, devrimciyim, halktan yanayım diyenler, Türkiye'nin Irak halkına savaş ilan ettiği bugünde, ağır bir sorumluluk altındadırlar. Gün, vatanseverliğin, devrimciliğin, demokratlığın, halktan yana olmanın gereğinin hiç tereddütsüz ve itirazsız yerine getirileceği gündür. Hiçbir gerekçe bunun önüne çıkarılamaz.

F tipleri esas olarak Avrupa'nın, Irak'ta işgal ortaklığı da Amerika'nın politikasıdır. "İşgal ortaklığına ve tecrite hayır" demek, aynı zamanda hem Avrupa'ya, hem Amerika'ya karşı olmaktır. Avrupa emperyalizmiyle, Amerikan emperyalizmi bazı noktalardaki çıkar çelişkilerinin ötesinde, dünya halklarına karşı tam bir ittifak halindedirler. Artık AB'nin ve AB'cilerin "demokrasi, insan hakları" maskesi de düşmüştür. F tipleriyle düşmüştür, Irak'ta işgali meşrulaştırmalarıyla düşmüştür. **"Ne AB, ne ABD"** diyebilmek işte bu nedenle bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin nirengi noktalarından biridir.

AB de, ABD de, dünya halklarının direnişini şu veya bu biçimde bastırma, bağımsızlık ve devrim mücadelesini yoketme peşindedir. Buna paralel olarak Amerikancılar ve Avrupalılar da halkların direnişini, mücadelesini meşru görmemektedirler. Halkların direnişini ve iktidarını meşru görmeyen bütün düşünceler, **emperyalizmden yanadır.** Ulusalılık adına demokrasiyi kurban edenler, demokrasi adına bağımsızlığı kurban eden dü-

şünceler de aynı şekilde **emperyalizmden yadır**. Bütün bu düşüncelerin sahipleri, birbirlerinden çok farklı sıfatlar taşıyor olsalar da, sonuçta emperyalizmin ve oligarşinin yedek güçleri haline gelmektedirler. Bu düşüncelerle ne bağımsızlık, ne de demokrasi mücadelesi geliştirilemez. Bunun için “**ne ABD, ne AB, Bağımsız Demokratik Türkiye**” diyor, bunun için mücadele ediyoruz.

Amerika’nın emriyle alınan işgal ortaklığı kararı ve ülkemizin her köşesinde her biçimde sürmekte olan baskı, yasak, ceza, zulüm düzeni, bir kez daha gösteriyor ki, bizim ülkemizde ne bağımsızlık ne demokrasi vardır. Bu gerçeği herkes görmeli, kabul etmelidir. Dolayısıyla bizim ülkemizdeki mücadele “bağımsızlığı veya demokrasiyi koruma” mücadelesi değildir; olan bir şey korunur. Biz olmayanı kazanma mücadelesi vereceğiz. Bağımsızlığı kazanmak için emperyalizme karşı, demokrasiyi kazanmak için faşizme karşı dişe diş savaşmak durumundayız. Bağımsızlığı ve demokrasiyi kazanmanın yolu **anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele**’dir.

Bu mücadele meşrudur. Emperyalizme, faşizme karşı direniş meşrudur. Irak halkının işgale karşı sürdürdüğü bağımsızlık mücadelesi meşrudur. Kimse terör demagojileriyle bu gerçeği değiştiremez. Bu mücadeleyi bastırmaya çalışan her hareket gayrı-meşru bir harekettir. Aynı şekilde Türkiye’nin zindanlarında düşüncelerini korumak için üç yıldır sürdürülen direniş meşrudur. Hangi yasa halkların direnişini yasaklıyorsa, o yasa gayrı-meşrudur. İster Türk Ceza Kanunu olsun, ister BM kararı, isterse de Avrupa Birliği kararı olsun, gayrı-meşrudur. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yasaları halkların direnişlerini boğmak içindir. Emperyalizmin yasaları, halkların bağımsızlık, adalet,

özgürlük taleplerinin önündeki engel olduğu içindir ki, halkların mücadeleleri bu yasalarla sınırlandırılmaz.

F tipleri Avrupa’nın, işgal ortaklığı Amerika’nın politikasıdır. “İşgal ortaklığına ve tecrite hayır” demek, hem Avrupa’ya, hem Amerika’ya karşı olmaktadır. “**Ne AB, ne ABD**” diyebilmek bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin nirengi noktalarından biridir.

Vatanseverler, devrimciler, demokratlar, haktan, adaletten, eşitlikten yana olanlar, BM “ne” diyor, TCK “ne” yazıyor diye bakmadan, bunların gerçeğini yerine getirmek durumundadır. Emperyalizmin işgallerine, faşizmin zulmüne karşı çıkanlar, hemen her dönem yasadışılıkla, teröristlikle,

anarşistlikle, eşkiyalıkla suçlanmışlardır. Vatanseverlik, devrimcilik, bunlarla suçlanmayı da göze almak ama bunları kaale almadan vatanseverliğinin, devrimciliğinin gereğini yapmaktır.

Türkiye halkı, işgal ortaklığı kararının kendi kararı olmadığını göstermelidir!

Türkiye halkının iradesini yansıtmayan 7 Ekim kararını alanlar, onaylayanlar halkın iradesini çiğnemişlerdir. Bu karar, halkın ulusal onurunu da çiğneyen bir karardır.

Onurumuzu savunmanın tek yolu, bu kararı onaylamadığımızı, her biçimde göstermekten, bu kararın sahipleri olan emperyalizme ve oligarşiye karşı direnişi büyütmekten geçer.

Türkiye’nin örgütlü vatanseverleri, devrimcileri, direnişi örgütlemekle görevlidir!

Emperyalist medyanın tüm sansürüne rağmen, gelişmeleri biraz izleyen herkes görür ki, dünyanın her köşesinde, halklar, hakları, özgürlükleri, bağımsızlıkları için direniyor. Şu an en güç koşullar altında yaşayan Filistin ve Irak halkı direniyor. Ve herkes görüyor ki, “emperyalizmin değiştiği, demokrasi ve özgürlük getireceği” teorileri de, Amerikan imparatorluğunun saldırısının önünde kimsenin duramayacağı teorileri de Irak direnişine çarpıp tuz buz olmuştur. Bu süreçte kanıtlanan tek bir şey vardır: güçlü olan emperyalizm değil, halklardır.

Yapılması gereken, Irak ve Filistin halkının Amerikan emperyalizmi karşısında yükselttiği direnişi, ülkemizde de yükseltmektir. İşgal ortaklığına karşı çıkan tüm devrimci, vatansever güçler, tarih önünde bu görevi omuzlamak durumundadırlar. Emperyalist cephe karşısında dünya halklarının direniş cephesini ve bunun bir parçası olarak da ülkemizde halkımızın direniş cephesini yaratmalıyız. Bu görevini yerine getirmekten kaçanlar, grupçu, benmerkezci, halka ve vatana karşı sorumsuzdurlar.

İşgal ortaklığına uzanan süreç, 19 Aralıkla başlamıştır. Halka karşı tehdit ve gözdağının merkezinde bugün F tipleri ve tecrit zulmü vardır. Bu nedenle her alandaki mücadeleyi, tecrite karşı mücadeleyle birleştirmeyenler, bu Türkiye gerçeğini görmeyenlerdir. Bu direniş, bilinen tüm sınırları aşarak üç yıldır sürüyor ve dördüncü yılına giriyorsa, işte bu nedendir. 19 Aralık’tan Irak halkına karşı savaş açmaya uzanan işbirlikçi politikaya karşı, “**işgal ortaklığına ve tecrite karşı**” mücadeleyi yükselterek, **emperyalizmin işbirlikçiliğine ve faşizmin zulmüne karşı** tüm halk güçlerinin birliğini sağlayarak güçlü bir cevap verebiliriz.

F Tipleri “Halka Karşı Savaş”tı!

20 Ekim; doğru politika, doğru öngörü, siyasi irade ve cürettir.

Oligarşi, halka karşı savaş halinde. Ortada ne ilan edilmiş bir “olağanüstü hal”, ne sıkıyönetim var, ama savaş sürüyor. Kısa süre önce açığa çıkan MGK Gizli Yönetmeliği’nde herkes devletin halka karşı savaştığını ve bu savaşın nasıl sürdüğüne açıkça gördü. 2000 ortalarında bu savaş, F tipleri saldırısıyla en üst boyuta çıkarıldı. 19-22 Aralık katliamının ve F tiplerinin hapishaneler sorunu ve tutsaklarla sınırlı olmayıp halka karşı savaşın bir parçası olduğu ise, üç yıl boyunca iktidarın aldığı her kararda yeniden görüldü.

Halka karşı savaş, Irak halkına savaş açılmasıyla sürüyor.

F tipleri ve 19-22 Aralık katliamı, halkımıza savaş ilanıydı. Şimdi Irak halkına savaş açıldı.

Birincisi yapılmadan ikincisi yapılamazdı.

19 Aralık katliamının ve F tiplerinin “ülkemizde emperyalizmin politikalarını pürüzsüz uygulayabilmek için” yapıldığını çok yazdık. 19-22 Aralık’tan bu yana yaşananlara bakılırsa bu çok çıplak olarak görülür zaten.

O günden bu yana, emperyalizmle işbirlikçilikte pervasızlık hakimdir. Halkın hiçbir kesiminin ekonomik, demokratik talepleri kaale alınmamakta, hakları ve özgürlükleri için, işbirlikçiliğe ve zulme karşı sesini yükselten her kesim, yasaklarla, cezalarla, F tipleriyle tehdit edilmekte, direnene 19 Aralık hatırlatılmaktadır.

Amaç da buydu zaten. Halkı sindirmek, devrimcileri teslim almaktan geçiyordu. Bunun için önce devrimcilere, devrimcilerin de kendini savunma koşulları en kısıtlı olan kesimine, tutsak devrimcilere saldırdılar. Hapishanelerdeki devrimcileri teslim alınmış, dışarıdaki devrimcileri etkisizleştirilmiş bir ülkede, emperyalizm ve işbirlikçileri istedikleri gibi at koşturacaklardı.

2000 Türkiye’sinde direniş ertelenemez; 2001, 2002, 2003 Türkiye’sinde direniş terkedilemezdi!

20 Ekim 2000’de başladı F tiplerine karşı direniş. Neden daha önce veya daha sonra değil? Bu sorunun cevabı, F tipi saldırısının niteliği ve zamanlamasıdır.

Hücre tipi hapishaneler, 1980’lerin ikinci yarısından itibaren oligarşinin gündemindeydi. Dönem dönem bu konuda çeşitli saldırı denemelerinde de bulundu. Bu dönemler, ya oligarşinin halka karşı savaşı tırmandırma kararı aldığı dönemler, ya da halkın mücadelesinin gerilediği, oligarşinin kolay sonuç alma hesabı yaptığı dönemlerdir.

2000’den önceki süreçte özellikle iki saldırı önemlidir; bunlardan ilki 1991, diğeri 1996’daki hücre tipi saldırıdır. 1980’li yılların sonu 12 Eylül’ün halkın önüne ördüğü barikatların devrimci hareket önderliğinde ve Kürt ulusal mücadelesinin etkisiyle yıkıldığı bir dönemdi. Halkın her kesimi yeniden örgütleniyor, mücadele arenasına çıkıyordu. Hapishaneler ise bütün bu dönem boyunca yıldırganlık ve korku aşılayan değil, direniş ve inançlarıyla halka moral veren yerler olmuştu. 12 Eylül’ün programını sürdürmek için yeni ve daha kapsamlı bir saldırı gerçekleştirilmeliydi. 1991’lerden itibaren “halka karşı topyekün savaş” olarak da adlandırılacak olan bu saldırının da ilk hedeflerinden biri tutsaklar oldu. 91’de tutsakların bir kısmının infaz yasasıyla tahliye edilmesiyle içeride kalanların sayısının azalmasını “fırsat” sayan oligarşi Eskişehir hücrelerini açtı. Saldırı direnişle püskürtüldü.

1995-1996 1 Mayıslarında ortaya çıkan tablo, oligarşinin gözünü korkutan bir tabloydu. Halkın devrimcileşmesini gösteriyordu meydanlar. Yine saldırıları tırmandırma kararı alındı. Hedefte yine hapishaneler vardı. 1996 ölüm orucuyla bu saldırı

Sayı 82

5

19 Ekim
2003

püskürtüldü.

Ama oligarşi bu defa, planlarından vazgeçmedi. NATO'nun karar aldığı, Avrupa emperyalistlerinin ısrarla tasviye ettiği F tipleri hayata geçirilecekti. 2000'e kadar ki bu süreyi oligarşi hazırlıkla geçirdi. Bir yandan F tipleri inşa edilirken, diğer yandan saldırıya "haklılık" kazandıracak propaganda ağırlık verildi. 2000'de artık bu karar uygulanma aşamasına gelinmişti.

Siyasi açıdan emperyalizmin ve oligarşinin Ortadoğu'ya ve Türkiye'ye ilişkin somut planları da bunu gerektiriyordu. IMF, önceki dönemlerle kıyaslanmayacak dayatmalarda bulunacak, gerek Amerika, gerekse Avrupa emperyalizmi tarafından Türkiye'ye Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da askeri-siyasi yeni taşeronluk rolü yüklenecekti. Bütün bu yağma, talan, işgal, sömürü programları uygulanırken mümkün olduğunca az "muhalefet"le karşılaşmak için halkın mücadelesinin başını çeken devrimciler etkisizleştirilmeliydi.

Bu saldırı, ancak güçlü bir direnişle püskürtülebilirdi. Bir çok siyasi hareket, demokratik kitle örgütleri, AB sarhoşluğu içinde yaklaşan saldırı dalgasını görmekten uzaktı. Hapishanelerde ise bir çok örgüt, saldırıyı az çok görmekle birlikte, zorlu bir direniş sürecine girmekte tereddütlüydü; kah yapılması gerekenler "dışarı"ya havale ediliyor, kah saldırının çapıyla orantılı olmayan direniş biçimleri önerilerek süreç uzatılıyordu. İşte bu noktada devrimci hareket, iradesini çok net bir biçimde ortaya koyarak direnişi başlattı. DHKP-C tutsaklarının dışında, önce TKP(ML)'li tutsaklar, ardından da TKİP'li tutsaklar da direnişe katılma kararı aldılar. Ve 20 Ekim'de direniş başlatıldı.

Saldırının hedefini göremeyenler, "sürekliliği"ni de beklemiyorlardı

F tipi hapishane saldırısı gündeme geldiğinde küçük-burjuva kesimlerin en genel düşünüş tarzı, bu saldırının "yasadışı örgütlerin hapishanelerdeki tutsaklarına karşı" olduğuydu. Kürt milliyetçiliği de, aynı küçük-burjuva demokratların infazları sadece silahlı eylem yapan örgütlere karşı uygula-

nan bir politika olarak görmeleri gibi, 19-22 Aralık ve F tiplerini de devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı olarak gördüler.

Öyle olmadığını anlamaları için fazla zaman geçmesi gerekmedi. 19-22 Aralık'ta direnmeyerek, katliamcılara koğuşlarını verip işlerini kolaylaştırarak "farklarını koyan" ve bu "fark"ın karşılığında o gün bombaların hedefi olmayan Kürt milliyetçi tutsaklar, aradan bir kaç ay geçmeden baskı ve dayatmalarla karşı karşıya kaldılar. Bulundukları hapishaneler fiilen ve fiziken F tiplerine dönüştürüldü. Hücrelere atıldılar. Onlar bu "dönüştürmeyi" direnişsiz karşıladılar. Oligarşinin oyununu bozmak hala mümkündü; bunun yolu sürdürülen büyük direnişle bütünleşmekten geçiyordu. Ama Kürt milliyetçi hareketinde bu irade yoktu. Üç günlük beş günlük açlık grevleriyle ve sürekli "daha büyük direniş" tehditleriyle sadece zevahiri kurtarma politikası izlediler. Oligarşi "barış" politikalarıyla etkisizleştirilmiş binlerce tutsağa karşı adım programını uyguladı.

19 Aralık'ta "provokasyona gelmemiş"lerdi! "Sağduyulu" davranmışlardı! Peki sonuç? Hücrelerdeler. Kaldıkları hapishanelerden hergün baskıların, kısıtlamaların arttığı açıklamaları yapıyorlar... Ahlaki boyutları bir yana, 19 Aralık'ta direnmemiş politikaları ve F tiplerine karşı sessizlik politikaları, iflas etmiştir. Bu "akıllı" politikalarla hiç bir şeyi önleyememişlerdir.

Saldırının sürekliliğini, amacını ve bu noktada da direnişin oynayacağı rolü kavramayanlar, her vesileyle "bırakma" tartışmasını gündeme getirdiler. Direnişe destek çağrısından çok "bırakın" çağrısı yaptılar. Her seferinde "bırakın" deyişlerinin gerçeklerle örtüşmediği açığa çıkmasına, mesela 9 Aralık'taki "toplumsal mutabakat" açıklamasının tamamen bir oyun olduğu bizzat oligarşinin sözcüleri tarafından itiraf edilmesine rağmen, "bırakıncılık"tan vazgeçemediler."Bırakın" diyenlerin de, bu reformist, teslimiyetçi çağrılarının etkisi altında umutsuzlaşarak "bırakan"ların da, ölüm orucuna karşı hiçbir alternatifleri yoktu. "Başka yollar" diye ağızlarında geveledikleri sözü, ne teorik olarak, ne de kendi pratiklerinde somutlayamadılar. Yapılacak "başka şeyler" elbette vardı, ancak bu "başka şeyler"i de "bırakıncılar" ve "bırakanlar" değil, ölüm orucunu sürdürenler yaptı, yapmaya devam ediyorlar.

Üç yıllık direniş, halkların direnişinde maddi ve moral bir güç olmuştur!

20 Ekim'de direnişe başlayan irade, 19-22 Aralık katliamını da, katliamcıların tüm hesaplarını aşan büyük bir direnişle göğüsledi. O gün zulme

karşı bedenler tutuşturularak, kurşunların üstüne yürünerek gösterilen direniş kararlılığı F tiplerine de taşındı ve bugüne kadar getirildi. Kuşkusuz, oligarşi, katliam ve F tipleriyle halka büyük bir **gözdağı** vermiştir. Fakat bunu halkı sindirmeye, teslim almaya dönüştürememiştir. Çünkü ilk barikatı geçememiş, devrimci tutsakları teslim alamamış, direnişi bile kıramamıştır. Üç yıllık direnişin anlamı buradadır. Direnişi şu veya bu aşamada terkedenlerin anlayamadığı gerçek de budur.

"Zamanlama", "eylem biçimleri", "taktikler" tartışmalarını çok aşan bir saldırı vardır ortada ve buna denk bir kararlılıkla sürdürülen direniş vardır. Üç yıllık çıplak gerçek budur. Bu üç yılda kendilerinin "hedef" olmayacağını sananlar hedef oldular, F Tiplerinin "kendilerinden uzak" olduğunu düşünenler, yanıldıklarını pratik olarak gördüler. Oligarşi, 19 Aralık'tan bu yana kesintisiz bir şekilde ve zaman zaman tirmandırarak **halk muhalefeti**ni yoketme saldırısını sürdürüyor. Peşpeşe çıkan AB'ye uyum yasalarıyla örgütlenme, düşüncelerini açıklama, basın özgürlüğünün deryalar gibi genişleyeceğini umanları, F tiplerinde süren tecrit, "işgal or-

taklığına hayır" diye meydanlara çıkanların üstüne yağan coplar, görüşlerini açıkladı diye, dernek kurdu diye tutuklananlar yalanlıyor.

Direnişsiz yaşanacak bir 19 Aralık, direnişsiz açılacak F tipleri, halkın moral ve güvenini yokeder, devrimci, demokratik muhalefetin dinamiklerini öldürürdü. Fakat, zulüm karşısında, kuşatma karşısında, solun olumsuzlukları karşısında 20 Ekim'den bu yana kırılmayan irade, buna izin vermedi. Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı, aylarca ısrarlı bir mücadele örgütlenmişse, bugün işgal ortaklığına karşı bir mücadele sürdürülüyorsa, kızıl bayraklar coşkuyla inançla alanlarda dalgalandırılıyorsa, bunda üç yıllık direnişin büyük bir etkisi olduğunu kimse yadsıyamaz.

Filistin'de kuşatma altında direnişle F tiplerindeki direniş, Irak'ta işgale karşı savaşanlarla ülkemizin feda savaşçıları, emperyalizme direnen halkları teslim alamayacağını gösteriyorlar birlikte. Bu bir "ölüm-kalım" savaşıysa, ölmeyi göze alamayanların asla savaşamayacağı ve kazanamayacağı bir savaş demektir.

'Yanında hiç insan olmayanlar vardı'

Antakya'da Tecrit ve İzolasyon Paneli

Antakya SES Şubesi ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 13 Ekim günü, **Tecrit ve İzolasyon** konulu bir panel yaptı. Panele sağlık emekçilerinin yanı sıra, hukukçular ve Eğitim-Sen'li öğretmenler de katılarak destek verdi.

Açılış konuşmasını yapan SES'ten Kemal Yalçın, ölüm oruçlarını ve tecriti her kesimin gündemine alması gerektiğini belirtirken, panelistlerden, Dr. Ahmet Aras, tecrit ve izolasyonun insan sağlığına olan etkilerinden söz etti.

Ölüm orucu şehidi Yusuf Kutlu'nun babası, "neden insanlar sessiz? Hiç mi insani duygunuz kalmamış? Çocuklarımız ölüyor. Kendine aydınım, devrimciyim diyenler sizler neden görevinizi yerine getirmiyorsunuz?" diye seslenirken, son olarak ko-

nuşan, ölüm orucu gazisi Enis Aras, yaşadıklarını anlattı. "Ben o güne dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ama yan hücrelerde arkadaşlarımız türkü söylerken seslerini duyuyordum. Duyduğum en güzel şey buydu. Çok sevindim. Yine benim yanımda birileri vardı. Yanında hiç insan olmayan, hiç ses duymayan insanlar da var. Tecrit ilk gündemdeyken F tipleriyle anılıyordu. Şimdi bu her tarafa yayıldı. Ülkemiz bir F tipi, insanlar beyinlerinde tecrit edilmiş. Bu yüzden bunu tartışmamız, çözüme kavuşturmamız gerekir."

Panel, Grup Şems El Cenubi'nin (Güneyin Güneşi) dinletisiyle son buldu.

Genelkurmay; katliamcılıktan işgal ortaklığına!

direnış emperyalizme ve işbirlikçilerine karşıdır!

- ❖ Bu ülkede halkın bir damla kanı bile onlardan habersiz dökülmemiştir. İşbirlikçilikte bir adım bile yoktur onların onayı olmadan atılan.
- ❖ 19-22 Aralık katliamının hem siyasi, hem askeri “mimarı” da onlardır! İşgal ortaklığının siyasi ve askeri olarak uygulayıcısı da yine onlardır.
- ❖ Dört duvar arasına hapsedilmiş Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını bombalarla, kurşunlarla, diri diri yakarak katlederken ne kadar “milli”, ne kadar “insani” idiyeler;
- ❖ İşgal altındaki Irak halkını katletmeye giderken de o kadar “millici”, o kadar “insani”dirler.

19 Aralık katliamının hemen ertesinde Jandarma Genel Komutanlığı'na bağlı subaylar, Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamıyla ilgili yaptıkları açıklamada, “*terör örgütlerine büyük darbe vurduk*” diyorlardı. “*Koşuş sorunu*” demagogilerine başvurmaya da gerek duymamışlardı.

2003'ün 30 Ağustos resepsiyonunda eski Jandarma Genel Komutanı, yeni Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Aytaç Yalman, operasyonun kendilerinin “*kararlı davranması sayesinde*” gerçekleştirildiğini açıklıyordu.

Malumun ilanıydı hepsi.

Malumun ilanıydı; çünkü, bu ülkede Genelkurmay'ın bilgisi ve onayı ve çoğu durumda da doğrudan katılımı dışında gerçekleştirilmiş tek bir katliam yoktur. Halka sıkılan her kurşun, çıkarılan her baskı, ceza yasası, onların onayıyla. Tüm bunları ise “huzur ve istikrar” adına, “vatanın ve milletin güvenliği” adına yapmıştı, bunun bir diğer adı da hep “teröre karşı mücadele” olmuştur. 19-22 Aralık katliamı da bunun

içindi, F tipleri de bunun içindi; bundan dolayı katliamın ertesi sabahı, “muzaffer komutanlar” gibi, onlarca tutsak cesedinin üzerine basarak “teröre darbe vurduklarını” açıklamışlardı.

“Muzaffer komutanlar”ın kim olduğunun, 19-22 Aralık'taki “büyük zaferi” kimin adına kazanıldıklarının görülmesi için fazla zaman geçmesi gerekmedi. Dört duvar arasındaki tutsaklar karşısında “kaplan” kesilen, kadın tutsakları kahkahalar arasında diri diri yakanlar, Amerikan askerlerinin başına çuval geçirdiği zavallı birer uşaktılar. “Kahramanlık”ları dört duvar arasındaki silahsız tutsaklar karşısındaydı.

Omuzlarındaki sırmalı apoletlerle 19 Aralık sonrası kameraların karşısına geçen generaller, 14 Ekim'de yine kameraların karşısındaydılar. Büyük hapishaneler operasyonunun “fatih”leri şimdi Amerika adına “Irak fatihliğine” soyunmuşlardı.

Emperyalizm adına hapishaneler katliamı, emperyalizm adına işgal ortaklığı; TSK açısından ikisi de aynı şeydir!

Irak'a asker gönderme kararının mecliste görüşüldüğü günlerde açıklama yapmadı Genelkurmay. Ama herkes biliyordu generallerin işgal ortaklığına gönüllü olduğunu. Yarın işbirlikçiliğin, Amerikancılığın faturasını hükümete yıkabilmek için manevra yapıyorlardı yalnızca. Nitekim tezkerenin kabul edilmesinden bir hafta sonra 13 Ekim'de Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ tarafından yapılan açıklamada generallerin işgal ortaklığına ne kadar hevesli olduğu ortaya çıktı.

Bu toplantının gerekçesi bile, Genelkurmay'ın işbirlikçiliğinin belgesi idi: Generaller, “*Irak operasyonu başladığından bu yana Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'a gitmek istemediğine ilişkin söylentilere son vermek istiyordu*”.

Ya ABD de bu söylentilere inanırsa... Bir an önce açıklamalıydılar Amerikancılıklarında hiçbir eksilme olmadığını. Genelkurmay 2. Başkanı'nın toplantısı bu amaca hizmet etmişti. Ertesi gün şöyle yazdı gazeteler: “*Asker dünkü basın toplantısıyla Ankara ile Washington arasında bir süredir yaşanan karşılıklı yanlış bek-*

lentiler ve algulamalardan kendisini arındırdı.”
(Muharrem Sarıkaya, Sabah, 14 Ekim 2003)

Aferin askere!

“Asker” her zaman ve her koşulda emperyalizmin isteklerini yerine getirmeye hazır. IMF’nin sömürü, talan programı uygulanacaksa, Genelkurmay görev başındadır; sömürüye, talana karşı çıkanların karşısına “asker” çıkar. Bu ülke Amerikan imparatorluğunun hizmetinde “tetikçilik” yapacaksa, bağımsızlık diyenleri “asker” susturur. F tipleri de emperyalizmin politikasıydı. 19-22 Aralık katliamını da bunun için yaparak F tiplerini açtılar. F tiplerindeki tecrit ve zulmün sürdürülmesi için de tüm “ağırlıklarını” kullanmaya devam ediyorlar.

Tek bildikleri katletmek ve karşılığında sömürüden paylarını almaktır

“Millilik” iddiasını kimseye bırakmayan ordunun “Amerikancı” kimliği, artık gizlenemez. İşbirlikçi oligarşinin mevcut düzeni sürdürmekte temel dayanağı ordudur. Ordunun baskı ve zulüm gücünü yanına alamayan hiç bir parti iktidar olamaz. Tüm düzen partilerinin orduyla ilişkileri, içindeki paylaşım kavgasından ibarettir. Amerika ve Avrupa emperyalizminin ülkemizdeki temel dayanağı da ordudur. Tüm işbirlikçi kararlar, tüm baskı ve zulüm politikaları ordunun onayı ve katılımıyla uygulanmaktadır.

Maskeleri düşmüştür.

Genelkurmay, işgal ortaklığı konusunda uşaklığını gizlemek için son bir çırpınışı içine girerek “8.5 milyar dolara satıldıklarını” inkar etmek istemiştir. Genelkurmay 2. Başkanı Org. Başbuğ, açıklamasında “Genel mali hususlarla, bu istikrar hareketine katılım konusunun bağlantılı olarak yansıtılmasının ulusal çıkarlara uygun olmadığını düşünüyoruz. Dubai’deki 8.5 milyar dolarlık kredi anlaşmasından bilgimiz yoktu.” diyerek gerçeği gizleyebilir mi?

Generaller, siyasi statülerini ve ekonomik avantajlarını, emperyalizme yaslanarak elde etmişlerdir. Siyasi ve ekonomik statülerini sürdürmek için, emperyalizmin hizmetinde yapmıyacakları şey yoktur.

“Irak’a insani amaçlarla gidiyoruz” demagogisi, Irak’a gönderilecek askerlerin kışlasına girildiği yerde bitiyor. Irak’a gönderilecek askerlere Arapça sözler öğretiliyor. Bakın öğretilen sözlerle: “Durl!”, “Yat!”, “Duvara Yaslan!”, “Kaldır kollarını!”, “Teslim ol!”

19 Aralık sabaha karşı hapishanelere girdiklerinde de aynı kelimeleri kullanmışlardı. Emperyalizme tam teslim olmuş bir ordu, kendi halkından da, Irak halkından da aynı şeyi istiyor: “Teslim olun!”

Irak’a asker gönderme sırasında saldırı olması ihtimaline dikkat çeken gazetecilere general şöyle diyor: “Cevaplarını alırlar”; Bildikleri tek “cevap” vardır! Katletmek!

Sayı 82

9

19 Ekim
2003

HANGİSİ DAHA İSTİRMARCI? HANGİSİ DAHA TAKİYYECİ?

AKP mi daha din istirmarcısı, ordu mu? Veya şöyle soralım: Ordu mu “milliliği” daha çok istismar ediyor, AKP mi?

Milli ve dini duyguları istismar etmekte birbirleriyle yarışmaktadırlar. Parti açıklamasında öz olarak belirtildiği gibi “Amerikan yönetiminin dindarlığıyla AKP’nin dindarlığı, işbirlikçi tekelci burjuvazinin milliliğiyle, generallerin milliliği arasında bir fark yoktur.”

Din veya milliyetçilik; her ikisi de, egemen sınıflar için kullanılacak bir araçtan başka bir şey değildirler. İktidar olabilmek için, iktidar oldukların-

da halk düşmanı politikalarını uygulayabilmek için kullandıkları araçlardır!

ABD’nin, Sovyetler Birliği’ni kuşatmak için “yeşil kuşak” projesiyle İslamcılığı kullandığı gibi, oligarşi de devrimci mücadelenin önüne kesmek için tarikatları kullanmıştır. Herkes AKP’nin din istismarcılığıyla meşgul, peki ordu? Devrimci mücadelenin önünü kesmek özellikle 12 Eylül döneminde tarikatları geliştiren bu ordu değil miydi? Ayetler, hadisler yazılı bildiriler dağıtan bu ordu değil miydi? Generaller çok “dindar” oldukları için mi din dersini zo-

runlu hale getirdiler acaba?

AKP de İslamcılığı kullanarak hükümet olmuş ve olunca da “bütün müminlerin kardeş olduğunu” unutmamıştır. İşgale ortak olma kararı alırken Irak halkının “müslüman” olduğunu, onların da “ümme”ten olduğunu hatırlamıyor bile. İşgal ortaklığını haklı çıkarmak için dine sarılamayacağından dolayı, o bu defa generallerin silahına, “milliliğe” sarılıyor. “Ulusal çıkarlarımız” sakızını çiğniyor.

Kısacası Ordu için de, AKP için de din de, millilik de “kullanılacak” birer malzemedir. Ne AKP İslamcı, ne ordu millidir.

İşgal ortaklığı, oligarşinin Amerikancılığının sonucudur! AKP iktidarına karşı mücadele Amerika'ya karşı mücadeledir

İhanet Kararının Sahipleri

Sayı 82

10

19 Ekim
2003

Adnan Menderes'ten Tayyip Erdoğan'a uzanan 53 yıllık işbirlikçilik ve vatanı ihanet tarihinde, 7 Ekim'de TBMM'de alınan kararla, yeni bir aşamaya geçildi. Amerikan emperyalizminin hizmetinde kardeş ve komşu bir halka karşı savaş

ilan edildi. Kuşkusuz askeri olarak ilk kez emperyalizmin hizmetine girmiyor oligarşi. Emperyalist sistemle bütünleşmenin yolu, Kore'ye asker göndererek açılmıştır. Sonrasında Bosna'dan Somali'ye bir çok yere emperyalizmin çıkarlarını korumak için asker gönderildi. Fakat, Irak halkına savaş ilanı, **işbirlikçilikte, hukuksuzlukta, dünya halklarına düşmanlıkta**, önceki tüm işbirliklerini geride bırakan bir muhtevaya sahiptir.

Oligarşinin AB'ye girme manevraları da, mevcut sistemi sürdürmeye yöneliktir. AKP'ye karşı mücadele, Amerika'ya karşı mücadeledir. Bu mücadelenin siyasi karşılığı, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeledir. Bağımsızlıktan, demokrasi-den yana olanlar, Türkiye'nin işgal ortağı olmasına, kurtuluş savaşı veren bir halka savaş açmasına karşı çıkan tüm güçler, bu mücadelede birleşmelidir.

Genelkurmay'a toz kondurmeyen kesimler de "ordunun isteksiz olduğu"nın demagojisini yaparak vatan hainliğini yumuşatmaya çalışıyorlar.

Bu "isteklilik-isteksizlik" meselesi değildir. Oligarşi, bu kararı almak zorundadır. A partisi almazsa, düşürülür, B partisine aldırılır aynı karar. Irak'a asker gönderilmesiyle ilgili olarak Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) tarafından 11 Ekim 2003'te yapılan "AKP iktidarına karşı savaşmak, Amerika'ya karşı savaşmaktır" başlıklı açıklamada şöyle deniyor: "İşgale ortak olma kararı, işgale karşı direnen Irak halkına savaş ilanı, Türkiye'nin "emperyalizmin yeni-sömürgeci" olmasının doğal

bir sonucudur."

Amerika'nın imparatorluk politikası, yeni-sömürgelerdeki işbirlikçilere başka bir şans tanımamaktadır; ya tümüyle Amerika'ya teslim olunacak, ya da Amerikan imparatorluğuna karşı çıkılacaktır. İkincisini yapamayan her iktidar, birincisini yapacaktır. Türkiye oligarşisi de bunu yapıyor.

ABD-İsrail-Türkiye ittifakı

Ortadoğu halklarının baş düşmanıdır

7 Ekim 2003 günü TBMM'de alınan Irak'a asker gönderme kararıyla, 1980'lerin sonlarından itibaren emperyalizm tarafından Türkiye'ye yüklenen "Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'daki taşeronluk" rolü, Türkiye'nin İsrail gibi emperyalizmin vurucu gücü olmasına dönüşmüştür.

Irak'taki hem direnen, hem işbirlikçi güçlerin tamamının oligarşinin asker göndermesine karşı olması, ABD'nin farklı hesapları nedeniyle, asker gönderme işinin ertelenmesi, hatta tümünden iptal edilmesi bile, gelinek noktayı değiştirmez. Bu rol bir kez kabul edilmiştir. Oligarşi Suriye'ye, İran'a yönelik ABD operasyonlarında da benzer rolü sürdürecektir. Oligarşi artık ABD'nin bölgedeki tüm operasyonları içinde şu veya bu biçimde yer alacaktır.

Türkiye'nin bu rolü üstlenmesiyle pekişen ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, bugün Ortadoğu halklarının en büyük düşmanıdır. Amerika'ya, Amerika'nın Ortadoğu planlarına karşı çıkanlar, AKP'ye de karşı çıkmak durumundadır. Ters, tutarsızlıktır. Parti açıklamasında belirtildiği gibi; "AKP'ye karşı mücadele, Amerika'ya karşı mücadeledir. Bu mücadelenin siyasi karşılığı, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeledir. Bağımsızlıktan, demokrasi-den yana olanlar, Türkiye'nin işgal ortağı olmasına, kurtuluş savaşı veren bir halka savaş açmasına karşı çıkan tüm güçler, bu mücadelede birleşmelidir."

İKÖ Zirvesi'nde Amerikan Sözcülüğü

İslam Konferansı Örgütü (İKÖ), geçen hafta, "ABD liderliğindeki koalisyon güçlerinin Irak'tan çekilmesi"ni görüşmek üzere Malezya'da toplandı. Türkiye oligarşisi adına toplantıya katılan Dışişleri

Bakanı Abdullah Gül, orada da Amerikancı politikayı sürdürdü.

Gül, işgalcilerin Irak'tan çekilmesini konuşmak yerine, İslam ülkelerine "Irak'a İslam Barış Gücü gitsin" önerisini yaparak Amerikan planını savundu.

Konuşmacılar Irak ve Filistin'e yönelik saldırıları kınarken, AKP hükümetinin böyle bir derdi yoktu. Gül, Amerikan planını kabul ettirmek için kulis yapıyordu. Ama umduğunu bulamadı. Abdullah Gül'ün ABD patentli önerisi İKÖ tarafından reddedildi ve üstelik konferansta "Irak'taki işgalci güçlerin bir an önce çekilmesi gerektiği" kararı alındı.

Bush'un Irak yalanlarına bakın, Tayyip'in tezkere gerekçelerini görürsünüz

"Biz *milletin iktidarı*" diyerek koltuğa oturan AKP, Türkiye halkının iradesini yansıtmayan bu kararıyla kimin iktidarı olduğunu da göstermiştir. TBMM'den çıkan karar, "*milletin iradesi*"nin değil, *Amerikanın iradesinin* sonucudur.

AKP hükümeti, "*işgal değil barış gücü olacağız*", "*Irak'ın yapılanmasına katkıda bulunmak için gidiyoruz*" demagogileriyle işgal ortaklığını gizleyemez.

"AKP Demokratikleştiriyor" Mu?

"Bağımsızlık" diye bir derdi olmayanlar, AKP'nin Amerikancılığına, işgal ortaklığına gözlerini kapayarak AKP yağcılığına devam ediyorlar. Avrupacılığın temsilcilerinden Mehmet Altan AKP kongresi ve Irak üzerine şunları yazdı Sabah'ta:

"Yarın büyük kongresini yapacak olan AK Parti, AB süreci sayesinde *hem Türkiye'yi, hem kendini demokratikleştiriyor*.

Milli Görüş'ten bağıni koparacak radikal bir adım atarak muhafazakar-demokrat çizgiye gelmesi, kendi tabanını bu yönde dönüştürmeye gayret etmesi, bunu yaparken de uyum yasaları ile *devlet örgütlenmesinin otoriter ruhunu yok etmesi, Irak mace-rasına* da önemli bir örnek yaratabilir.

Türkiye, AB dinamiğinin yarattığı dönüşümü, *binlinçli bir şekilde Irak'a taşıyabilir mi?*" (11 Ekim 2003)

Tüm gerçeklere gözlerini kapayıp, kendi hayal dünyasında aldanmaya ve aldatmaya devam eden aydının karakteristik bir örneği.

AKP hem kendini, hem Türkiye'yi demokratikleştirmiş! Meydanlarda inip kalkan, kol kıran copları, Kürdistan'daki tecavüzleri, infazları, hapishaneler-

Bush, Irak'a demokrasi ve özgürlük götürecekti. Tayyip de kendisini istemediğini her biçimde ortaya koyan Irak halkına istikrar ve güvenlik götürceğini söylüyor. "*Irak halkının ihtiyaçları*" için gidiyor ikisi de.

"İnsani yardım"dan söz ediyorlar bolca. Kışlalasında askerine Arapça "*teslim ol*" komutunu öğretip **baskın** eğitimi yaptıran Genelkurmay bile "insani yardım"dan söz ediyorsa, ötesini siz düşünün.

Tezkerenin mecliste onaylanmasının ertesi günü gazetelerde şöyle bir haber yer almıştı: "*Irak'a asker göndermeden önce insani yardım ulaştırıp halkın sempatisini kazanmayı hedefleyen hükümet, önümüzdeki hafta iki hastanenin temelini atacak.*"

Atamadı. Temel atma töreni için Irak'a gidecek AKP'li milletvekilleri Irak'tan yapılan "gelmeyin" uyarıları üzerine gidişlerini iptal etmek zorunda kaldılar. Çünkü "hastane yapmak için bile olsa" kimse oligarşiyi istemiyordu orada.

Irak direnişinden Türkiye'ye Uyarı!

Irak'ta bağımsızlık savaşını sürdüren çeşitli direniş örgütleri, çeşitli Şii örgütlerin temsilcileri, ve Amerikan kuklası Geçici Yönetim Konseyi, Türkiye'nin asker göndermesine karşı olduklarını geçen hafta boyunca çeşitli açıklamalarında tekrarladılar.

den çıkan tabutları, işgal ortaklığına hayır dedi diye tutuklananları görmüyor, ama gidip izlediği AKP kongresindeki anti-demokratikliğe de gözlerini kapıyor.

"AKP hem kendini, hem Türkiye'yi demokratikleştirdiği" teorisinin ne kadar gerçeği yansıttığını görmek için Türkiye'ye bakmaya gerek yok, AKP'de muhaliflerin tasfiye edildiği, oylamanın şeffaf yapıldığı, kimsenin konuşulmadığı kongreye de bakmak yeter.

Ama "aydın"ın gözü AB'ye uyum paketleriyle bağlı. Uyum paketleri çıkıyorsa mesele yok. Uyum paketleri çıkmaya devam ediyorsa, isterse Irak halkına da savaş açılınsın.

İşgal ortaklığına da karşı çıkmıyor AB'ci aydın. Çünkü AB de neticede işgale karşı değil. Hatta işgal ortaklığını alkışlayacak neredeyse; Bir tek şartı var yalnız; AKP Irak'a giderken oraya "Kopenhag kriterleri"ni de götürsün!

İşgal et, işgale karşı çıkıkan katlet ve demokratikleştir! Bu tamamen Bush'un Ortadoğu planı zaten. "Solcu" diye bilinen, "aydın" diye ortada gezen Altan'ın kafasıyla Bush'un kafası, aynı yere çıkıyor.

Avrupacılıkla Amerikancılığın özde farklı olmadığını bundan daha iyi ne gösterebilir?

Ama oligarşinin işgal ortaklığına karşı en etkili uyarı, TBMM'nin Irak'ta işgale ortak olma kararından bir hafta sonra, 14 Ekim'de Türkiye'nin Bağdat Büyükelçiliği'ne karşı gerçekleştirilen eylemle yapıldı.

Bağdat Büyükelçiliği'ne karşı düzenlenen bombalı saldırıda, birçok elçilik görevlisi yaralanırken, elçilik binası büyük ölçüde tahrip oldu.

Iraklı direnişçiler, Türkiye'den gelecek askere de "işgalci" muamelesi yapacaklarını açıklamışlardı. Gerçek de buydu zaten. Amerika'nın çıkarları için Irak halkına kurşun sıkmaya gelen kim olursa olsun, dini, milliyeti ne olursa olsun, o işgalcidir.

Amerikancılar Savunamıyor, Saçmalyor!

Tayyip Erdoğan, eylemin ardından yaptığı açıklamada şu saçma sapan cümleyi kurdu: "Bağdat elçiliğine saldırının, meclis kararı nedeniyle yapıldığını kabul etmiyoruz." Sanki eylemin amacı, onun "kabul edip etmemesine" bağlı! Aynı türden saçmalıklar, Amerikancıların neredeyse tümünün ağzında. Çünkü işgal ortaklığına geçirilecek bir kılıf yok. Demagojiler bile tükenmiştir. Artık ortada sadece ve sadece AKP'nin Amerikancılığı

vardır.

Kanal 7'de Irak'a asker gönderme üzerine yapılan bir programda, AKP'yi ve asker göndermeyi savunan **Nazlı Ilıcak**'ın hali, Amerikancıların şu anda ki beyin ve ruh hallerinin tipik göstergesiydi. Polemikçiliğiyle ünlü Ilıcak, sadece saçmalyordu programda. Türkiyeli şoförlere saldırını KADEK'lilerin yaptığını ileri sürece kadar bayağı yalanlara başvuruyor, tartışacak, söyleyecek bir şeyi olmaması nedeniyle sürekli tartışmayı provoke etmeye çalışıyor, "Iraklılar karşı" sözlerine ise, "Irak diye bir millet yok ki" cevabını veriyordu. Ve tüm Amerikancılar tercüman olarak devam ediyordu Ilıcak: "Zaten orada Iraklıların değil, Amerikanın sözü geçerli, biz de Amerika'nın gel demesine bakarız"(!)

"Komşudaki yangın" tüm Amerikancıların akli melekelerini zaafa uğratmış anlaşılın; Abdullah Gül'ün Irak'lı Kürtlerin muhalefeti karşısında söylediği "Saddam bize Kürtleri keselim demişti de biz kabul etmemiştik" sözleri de AKP iktidarının demagojinin bittiği yerde saçmalamaya başladığının bir başka örneği idi. Yeni Şafak gazetesinde bile Abdullah Gül'ün çeşitli sözleri "Gül'den tırışkalar" başlığıyla verildi.

TEMEL HAKLAR ORDUEVLERİ ÖNÜNDE

Genelkurmay işgal ortaklığının başsorumlularındandır. "Kararı hükümet alır, ona bağlıyız" aldatmacasıyla, "millicilik" maskesiyle, işbirlikçiliğini gizlemeye çalışanların gerçek yüzü artık ayan beyan ortadadır. Keza, 19 Aralık katliamından ve F tiplerindeki tecritten sorumluluğunu tarife gerek yok.

İşte bundan dolayı İstanbul ve İzmir'de Temel Haklar Dernekleri, Samsun'da Haklar ve Özgürlükler

Cephesi, orduevleri önünde, işgal ortaklığını ve tecriti protesto ettiler.

İSTANBUL HARBIYE

ORDUEVİ ÖNÜ: 12 Ekim pazar günü Harbiye Orduevi önünde protesto eylemi için toplanan Temel Haklar üyelerine, polis daha toplanmadan saldırdı. Genç, yaşlı herkesi yerlerde sürükleyerek, biber gazı ve cop kullanarak gözaltına aldı.

Polis, "Tecride ve İşgale Son" yazılı pankartı açtırmazken, saldırının kısa süre sonrasında Temel Haklar bu kez Taksim'deydi. Metro girişinde toplanan dernek üyeleri, "Tecrite, İşgal Ortaklığına Son" dövizleri açarak, "halkları birbirlerine kırdıracaklar" dedi.

Temel Haklar üyeleri 15 Ekim günü, Orduevi önündeki saldırı ile ilgili Sultanahmet Adliyesi'ne suç duyurusunda bulunarak ve bir açıklama yaptılar.

İZMİR ALSANCAK ORDUEVİ ÖNÜ: İzmir Temel Haklar, 15 Ekim'de işgal ortaklığına ve tecrite karşı yaptığı eylemde, "AKP Vatana ve Halka İhanetin İktidarıdır" pankartı açarak, 5 dakika oturma eylemi yaptı.

SAMSUN SUBAY GAZİSOSU ÖNÜ:

14 Ekim'de Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son" ve "Din Tüccarı AKP Vatana ve Halka İhanet İktidarıdır" dövizlerini açtığı eylemde, "Yaşasın Bağımsız Türkiye" sloganları atıldı.

İşgal Ortakları Huzur Bulamayacak

İşgal ortaklığına karşı ülke genelinde eylemler sürüyor. Medyanın yoğun sansürüne uğrayan ve AKP iktidarının aldığı merkezi kararlar, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnenlere saldırıların yoğunlaştırıldığı eylemlerden bazıları şöyle:

ANKARA: AKP 1. Olağan Kongresi'nin yapıldığı 12 Ekim günü ASKİ Spor Salonu'nu binlerce polis tarafından korunmaya alınmıştı. İçeride Tayyip Erdoğan işgal ortaklığının propagandasını yaparken, dışarıda Ankara Savaş Karşıtı Platform'un salona yaklaşması polisin barikatıyla karşılaştı. Kongrede, tezkereye ilişkin görüşlerini açıklamak isteyen platform üyeleri salona yaklaştırılmadı. Çünkü bu kongrede demokrasinin zerresi yoktu zaten. Bunun üzerine salon yakınında yapılan eylemde, "İşgale Ortak Olma, Kardeş Kanı Dökme, Irak'a Gitme" pankartı açılarak işbirlikçiler protesto edildi. Eyleme Temel Haklar da katıldı.

Ankara Savaş Karşıtı Platform, 15 Ekim günü Yüksel Caddesi'nde toplanarak, Bağdat Büyükelçiliği'ne saldırının, asker gönderme kararının hangi sonuçları yaratacağının habercisi olduğunu dile getirdi.

ADANA: Adana Savaş Karşıtı Platform, 9 Ekim'de, "Meclisi Basarız Tezkereyi Yırtarız",

"İşgale Gitme Kardeş Kanı Dökme" sloganları atarak AKP İl binasına yürüdü. TAYAD'lıların da bulunduğu kitle E-5 karayolunu trafiğe kapatmak isterken polis saldırdı.

Yine Adana Savaş Karşıtı Platform Tayyip Erdoğan'ın il binasına gelip konuşma yapacağı saatte, "Emperyalist İşgale Tecrite Hayır, Ortadoğu'ya Özgürlük" pankartı ve "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" dövizleri açarak, yaptığı eylemle işbirlikçileri protesto etti.

Adana Savaş Karşıtı Platformu'nun 11 Ekim'de Anadolu Mahallesi'nde, 12 Ekim'de Akkapı mahallesinde yaptığı eylemlerin ardından, 15 Ekim günü de Meydan Mahallesi'ndeydi. Eyleme katılan yaklaşık 400 kişi "ABD Askeri Olmayacağız" sloganlarıyla yürüdü.

lan yaklaşık 400 kişi "ABD Askeri Olmayacağız" sloganlarıyla yürüdü.

MERSİN: 12 Ekim günü Mersin Belediyesi önünde bir eylem yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, "Din Tüccarı AKP Vatana ve Halka İhanetin İktidarındır" pankartı açtı. Burada yapılan açıklamanın ardından, Grup Yorum "Biz Varız" marşı söylenerek, "İşgal Ortaklığına Son Tecrite Son" sloganıyla eylem bitirildi.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından Belediye önünde yapılan ve yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde, "İşgale Ortak Olmayacağız" pankartı açılarak, "Gün Gelecek Devran Döncecek AKP Halka Hesap Verecek" denildi.

İSTANBUL: Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) üyelerinin 12 Ekim'de Kadıköy İskele'de yapmak istediği eyleme polis azgınca saldırdı. Bir kişinin kolu kırılırken çok sayıda SDP'li vahşice dövüldü. SDP'liler sonraki günlerde suç du-

KOORDİNASYON; MÜSİAD, TÜRK-İŞ ve HÜRRİYET ÖNÜNDE

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, işgal ortaklığını hayasızca savunan kurumların önündeydi. Müslümanlık maskesinin de Amerikancılığını gizleyemediği MÜSİAD; Amerikan muhiblerinin başı durumundaki HÜRRİYET ve işçi sınıfına ihanetini işgal ortaklığını savunarak taçlandıran TÜRK-İŞ önünde yapılan eylemlerde, işgal ortaklığını protesto eden pankart ve dövizler açıldı. Aralarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu grupların katıldığı eylemlerde, "zaferin direnen halkların olacağı, işgalcilerin ve işbirlikçilerinin yenileceği" bir kez daha vurgulandı.

Koordinasyon'un yaptığı eylemlerde; "10 Bin Asker Yetmez 50 Bin Cenaze Yeter mi?" "MÜSİAD, TÜSİAD MGK, AKP Hepiniz Halkların Katilisiniz", "İşgale Değil Direnişe Destek", "Irak Halkı Yalnız Değildir Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Savaşa Gitme Oğlunu Gönderme", "86 Yıl

Sonra Barış İçin(Hürriyet manşeti) Hangi Barış", "ABD Müslümanı Müslümana Kırdırıyor", "Amerikancı Medya Amerika'ya", "Irak'ta İşgale Son" döviz-

leri taşındı.

Yapılan açıklamalarda;

"İşgale, Irak ve Kürt halkının katledilmesine ABD çıkarları için insanlarımızın kanının dökülmesine ortak olmayın. Halkımızın emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları için dökülecek kanı yoktur. Kazanan emperyalistler, işbirlikçisi işgalciler değil, direnen halklar olacaktır" denildi.

MÜSİAD önündeki açıklamayı, islami kesimden ÖZGÜR-DER'in okuması, Türk-İş önünde yapılan eylemde, konfederasyon yöneticilerinin rahatsız olarak camlardan, "biz de karşıyız, biz de karşıyız..." demeleri dikkat çekti.

yurusu ve basın açıklamaları ile olayı protesto ettiler.

Barış Anneleri İnisiyatifi üyeleri, 15 Ekim günü Taksim Meydanı'nda toplanarak Galatasaray Postanesi'ne yürümek istediler. Polisin engellemesi üzerine, kadın örgütlerine yazdıkları mektupları Taksim Postanesi'nden gönderdiler.

Sarıgazi Savaş Karşıtı Platformu, "Çıktı tez-kere Meclis Gitsin Askere" sloganlarıyla AKP Sarıgazi Belde Binasına kadar yürüdü.

Dayanışmaevleri, 11 Ekim günü Sultanahmet Adliyesi önünde "Söyledikleri her şey yalan, Irak'a gitmeyeceğiz kardeş kanı dökmeyeceğiz" yazılı pankartı açarak bir eylem yaptı.

ESP üyeleri İzmir Hilton, AKP Kadıköy ve Malatya AKP binaları önünde 12 Ekim günü yaptıkları eylemlerle işgal ortaklığını protesto

etti.

ANTEP: Antep Savaş Karşıtı Platformu, 12 Ekim günü, Şehitler Anıtı önünde toplanarak AKP İl binasına yürüdü ve burada bir açıklama yaptı.

DERSİM:

8 Ekim'de, aralarında Temel Haklar'ın da bulunduğu Emek ve Demokrasi Platformu, 250 kişinin katıldığı bir eylem yaptı. Eylemde, "Katil ABD İşbirlikçi AKP, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Platform, 15 Ekim'deki oturma eyleminde ise, "ABD'nin yüksek menfaatleri için dökülecek kanımızın olmadığını haykıralım" çağrısı yaptı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Irak ve Filistin Halkı Direniyor Gazze ve Bağdat'ta Hedef Amerika

12 Ekim günü Bağdat'ta, CIA merkezi olarak kullanılan Bağdat Oteli'nin önünde iki bombalı araçtan yükseldi ses: Saldırıda 18 kişi ölüirken, çok sayıda yaralı var...

Aynı ses iki gün sonra Gazze şeridinde yankılandı: Filistin halkını, "yol haritası" adıyla teslimiyete zorlayan, onyıllardır İsrail işgalinin ve zulmünün sırtını dayadığı Amerikan konvoyuna, yola döşenen bombalarla saldırı düzenlendi. CIA elemanlarının yer aldığı konvoyda 3 Amerikalı öldü, çoğu yaralandı. Olay yerine, "inceleme yapma" adına, babasının çiftliğine gelir gibi gelen bir başka Amerikan konvoyu ise Filistinli çocukların taşlı saldırısına uğradı. Yine bölgeye gelen bir İsrail tankı da bombalarla karşılandı.

Birbirini Etkileyen, Güç Veren İki Halk, İki Direniş Odağı

İki halk, ama düşman aynı. Filistin'de İsrail zulmünün Amerikan desteğiyle sürdüğü konusunda artık kimsenin aksini söyleyecek durumu yoktur. Ekonomik, askeri, siyasi her türlü destek Amerika'dan, saldırmak, yok etmek, işgal etmek İsrail'den...

Amerikan imparatorluğunun Ortadoğu planı için Irak'taki başarısı ne kadar hayatiyse, Filistin direnişinin sindirilmesi, çözülmesi de o kadar hayatidir. Irak ve Filistin direnişlerinin emperyalistler cephesinden birbiriyle bağlantıları kadar, her iki ülke halkının direniş cephesindeki çeşitli bağları da, iki ülkeyi, iki halkı birbirinden ayırmaz bir bütün haline getirmiş durumda. Irak di-

renişinin büyük bir hızla gelişmesinin, feda eylemlerinin direnişin daha ilk günlerinden itibaren gündeme gelişinin, vurulan işgalci hedeflerinin yanibaşında bitiveren halkın işgalcinin karşısında sevinç gösterileri yapacak denli cüretinin, eylemdeki cüret ve siyasi hedeflere vuruşunun kaynağını görmek için Filistin'e bakılmadan cevap bulunamaz.

Irak halkının Filistin direnişinden etkilenmesi, yüreğinin onunla birlikte atması, işgalin öncesine uzanır. Tüm Ortadoğu'yu, hatta Ortadoğu'nun da ötesini etkileyen Filistin direnişi, şimdi en yakınındaki büyük bir direnişin ilham kaynağıdır. Irak halkı, bunu daha geliştirerek sürdürmektedir.

Halklar Yenilmez; İşgaller Direnişle Kırılacak

Yaşananların üzerine, kimse Irak halkına, Filistin halkına "barışçı çözüm..." gibi, emperyalist ideolojinin cephaneliğinden çalınmış masallar anlatamaz. Halklar yaşayarak tek çıkar yolun direniş olduğunu görüyor. Tüm dünya halkları için, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin zulmünden, sömürsünden kurtulmanın yolunu, iki halk yaşama geçiriyor.

Ortadoğu'daki Amerikan hesaplarını da şimdi bu iki direniş belirliyor.

Aynı şekilde, ABD, İsrail'i de devreye sokarak, İran ya da Suriye'ye yönelik geliştireceği işgal, saldırı hareketiyle halkların direniş cephesini büyütmekten başka hiçbir sonuç alamayacaktır. Çünkü, Filistin ve Irak halkları emperyalizmin devasa gösterilen gücüne karşı direnilebileceğini tüm dünyaya kanıtladılar ve kanıtlamaya devam ediyorlar.

Vahşetleri büyüdükçe, direniş de daha büyüyecektir. Halkları teslim alacak hiçbir gücün, silahın henüz keşfedilemediğini önümüzdeki süreçte de görmeye devam edeceğiz. Ve direnen halklar, işgallerden mutlaka kurtulacaktır.

İşgalcinin Açmazları Artıyor

Her gün kayıplar vermeye devam eden Amerikan işgal güçleri, Şiiilerle yaşanan çatışma ile birlikte, şu ana kadar direniş güçleri içinde yer alanlara yenilerini katmanın adımlarını kendi eliyle attı. Şii dini lider Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu milisleri ile çatışan ve bir milisi katleden iş-

galcilere cevap aynı akşam geldi. Sadr milislerinin pususunda iki işgalci öldü, 4'ü yaralandı.

Şiilerin silahlı direniş içinde ne derecede yer alacağı önümüzdeki süreç içinde netleşecektir. Ancak böylesi bir durumda işgalcilerin içinde debelenedikleri bataklığın onları çok daha diplere çekeceği kuşkusuzdur.

İşgalci Askerleri İntihar Ediyor

Amerika kayıplarını gizlediği gibi, işgalin başka faturalarını da gizliyor. Bunlardan biri de, her an ölüm korkusu yaşayan ABD askerleri arasındaki intiharlar. İntiharların sayısının 14'e ulaştığı Amerikan basınında, ordu yetkililerine dayanılarak haberleştirildi.

İşgalci bir güç, tarihin hiçbir döneminde, işgal ettiği topraklarda huzur bulamamıştır. Ne Roma İmparatorluğu, ne Osmanlı ne de Hitler. Amerikan imparatorluğu da bulamayacaktır. "Çiçeklerle karşılanacakları... kurtancı olarak görülecekleri... Irak'a götördükleri demokrasiden dolayı halkın müteşekkür olacağı..." gibi yalanların üzeri şimdi yanki cesetleri ile doldu. İşgal yöneticisi Bremer'in eylemler karşısında, "Teröristler, Irak halkının ve ittifakın Irak'ın yeniden yapılanmasında başarılı olduğunu biliyor. Onlar, bu yeni Irak umudunu paylaşmıyorlar. Dikkatleri, özgürlüğün elde edilmesinden bu yana devam eden süreçten başka yönlelere çekmek istiyorlar" (Cumhuriyet, 13 Ekim) gibi açıklamalar yapmasına da tüm dünya ancak gülüp geçiyor.

Terörün en büyüğü, işgaldir. Bir halkın iradesine bombalarla, işgalle, ölümle, aşağılayarak ipotek koyanların, direnen halklara "terörizm" damgası vurma-sının, listeler yayınlamasının, hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır.

"Refah'ta deprem olmuş gibiydi"

İsrail'in 10 Ekim'de başlayan ve halen süren saldırısını BM gözlemcileri bu sözlerle anlatıyordu. İsrail terördür bu depremi yaratan. Geride yıkılmış bir kent bırakan terörizmdir bu. ABD desteğiyle süren, terör demagojisi altında yürütülen bir terörizmdir. Onlarca tank ve iş makineleri ile Gazze şeridindeki Refah kampına giren İsrail askerleri, 100'e yakın evi yıkarken 1500'den fazla kişinin evsiz kalmasına neden oldu, 10'a yakın Filistinli katledildi, onlarca yaralandı. İsrail saldırının gerekçesini, "terörün kaynaklarını kurutmak" olarak açıkladı. Refah'a saldırılar halen sürüyor. Kampın alt yapısını da yokeden "kaynak kurutma" saldırılarının, Filistin direnişini bir adım dahi geriletemeyeceği artık kanıtlanmıştır.

Peki bu terör karşısında "uluslararası toplum"un tepkisi ne oldu? BM genel sekreteri Annan "kınadı". Kınamanın hemen ardından İsrail yeniden Refah'a girdi. BM'nin bir yaptırımı var mı? Yok. Çünkü ABD izin vermez. AB temsilcisi Solona'nın açıklaması ise tam da AB'ye yakışıyordu: Riyakarca, özünde İsrail'i destekleyen, ama insan hakları maskesini de yüzünden indirmeyen bir açıklama. İsrail'i "orantısız askeri güç" kullanmakla "eleştiren" Solona'nın bu açıklaması, bize 19 Aralık'taki oligarşinin terörünü eleştirilerini hatırlattı!

Halklar bu demagojilere kulaklarını tıkamalıdır. Nitekim Filistin'den Irak'a, Kolombiya'dan Türkiye'ye direnenler de bunu yapıyor. Aksi emperyalizme ve işbirlikçilerine teslimiyettir. Terörizm demagojsii halkları teslim almanın söylemidir. Halkların işgale, zulme, sömürüye karşı direnişi meşrudur. Filistin ve dünya halkları bu haklarını kullanmaya devam edecektir.

"Tek çözüm silahlı savaşımdır"

Malezya'daki İKÖ toplantısında konuşan FKÖ'nün siyasi lideri Faruk Kaddumi, Filistinliler'in İsrail'e yönelik silahlı mücadelesinin işgal sona erene kadar süreceğini belirterek, "İsrail-Filistin çatışmasının sona ermesi için tek çözüm silahlı savaşımdır" dedi. İşgale karşı direnişin "terör" olarak adlandırılmayacağını belirten Kaddumi, bu konuda Sovyetler'in baskısıyla alınan bir BM sözleşmesini de hatırlattı; "Ülkeleri işgal altındaki halkların özgürlüklerine kavuşmak için her türlü yönetime başvurusu meşrudur".

İsrail terörüne meşruiyet tanıma

Geçen hafta İsrail'in saldırısına uğrayan Suriye'nin, saldırı tekrarlanırsa kendisini savunma hakkı olduğunu açıklamasına, İsrail'in cevabı, **Suriye'nin "meşru hedef sayıldığı"** oldu. Kim verdi bu meşruiyeti? Amerika! Gerekçe "teröre destek" demagojisi. Saldırı Amerika'nın saldırısıdır demiştik. Saldırının hemen ardından ABD'nin Suriye'ye ambargoyu gündeme getirmesi, bunun kanıtı oldu. Dünyanın en büyük teröristleri, terörlerine "terörizm" demagojisi ile kılıf bulmaya devam ediyor.

**“Irak'a asker
göndermek için
para ayırdık,
memura fazla
zam yapamayız.”
(Hükümet Sözcüsü
Cemil Çiçek)**

İşgal ortaklığının faturası halka! Ödememek için, mücadeleye!

İşgal ortaklığının faturası her türlü halka ödetilecektir. Siyasi, ekonomik, sosyal her alanda ağır bir faturayı halkın sırtına yükleyecektir oligarşi. AKP iktidarının halklara ödeteyeceği bu fatura sadece ekonomik alanda, zamlar, ek vergiler boyutuyla da olmayacaktır üstelik. Oligarşiye, işgal ortaklığına karşı direnişi yükseltmediğimizde, siyasi, ekonomik, sosyal bir çok alanda nasıl bir tablo bizi bekliyor, özetleyelim.

İşgal ortaklığı; açlık, yoksulluk, ölüm, baskı ve onursuzluk demektir

Kısa, orta ve uzun vadede bu kararın maddi ve manevi çok çeşitli sonuçları olacaktır.

♦ **Halkların birbirine düşmanlaştırılması**, bu sürecin Ortadoğu'da yaratacağı en büyük tahribatların başındadır. Tüm Ortadoğu halkları nezdinde “Türkiye” adı, halkların düşmanı Amerika ile birlikte ve lanetle anılır hale gelecektir. Türk, Kürt, Arap her milliyetten ve inançtan halklar arasına düşmanlık tohumları ekilecektir.

♦ **“Terör” demagojisi altında Kürt düşmanlığına dayalı şovenist propaganda yoğunlaşacaktır.** Bunun sonucu Kürt ve Türk halkları arasında düşmanlıktır. Ülke içine yansımalarının şovenizmi kışkırtmak olacağı ise daha bugünden bellidir.

♦ **Gençlerimiz haksız ve gayrimeşru bir savaşa sürülecek, kardeş Irak halkının katili olmakla kalmayacak, kendileri de Amerika'nın çıkarları için ölecektir.** İktidarın demagoji ve yalanla gizlemeye çalıştığı gerçeği tüm dünya bilmektedir; Ülkesinin bağımsızlığı için savaşan Irak halkı ve Amerikan imparatorluğunun

çıkarları için tetik çeken Türkiye askeri... Ve bu tabloda, yani Amerika halkları birbirine kırdırırken, kendi imparatorluğunu tesis etmek için daha büyük fırsatları elde edecektir. Emperyalizmin ucuz askeri olma gerçeğinin, sadece Irak'la sınırlı kalmayarak, Amerikan imparatorluğunun Ortadoğu planında yer alan diğer hedef ülkeler için de geçerli olması, önümüzdeki süreç için olasılık dışı değildir. Aksine, Amerikan emperyalizminin tetikçisi İsrail'in Suriye'ye saldırı, İran'a yönelik planların yapılıyor oluşu, Lübnan'ın hedefe konması ve daha bir dizi gelişmelerle birlikte, Türkiye, başta Filistin halkı olmaz üzere, İran, Suriye ve imparatorluğun hedefi olan tüm bölge ülkelere karşı savaşın içinde yer alacaktır.

♦ **Türkiye halkının ulusal onuru bir kez daha aşağılanmış olacaktır.** Oligarşinin 1950'lerden bu yana tarihinde, ulusal onurumuzun defalarca ayaklar altına alındığına, emperyalistlerle pazarlık masalarında alınıp satıldığına tanık olduk. Bu karar Kore'ye asker göndermekten bu yana alınan en büyük onursuzluk karardır. Onuru dolarla, koltuk çıkarları için satılmış bir ülkenin halkı, halk olarak kimliğini koruyamaz. Ülkesinin onurun aşağılayan, emperyalizme peşkeş çekenler, sanki böyle bir şey yokmuş gibi yine karşımıza çıkıp, ulusallıktan, onurdan, namusdan dem vuracaklardır. “Türkiye'nin çıkarları” demagojisi de bunun için ön plana çıkarılmaktadır. Onursuzluk, işbirlikçilik bu şekilde gizlenmeye çalışılmaktadır. İşgal ortaklığında ülkemizin, halkımızın hiçbir çıkarı yoktur. Çıkar, sadece oligarşinin çıkarıdır. Oligarşi içinse, ulusal onurun bir dolar kadar değeri yoktur. Ama biz halk olarak, “krediden bize de pay düşer, Irak pastasından pay alırsak bize de yansır” onursuzluğuyla bakamayız. Böyle olmayacağı bir yana, bunun anlamı, bir halkın geleceğini yoketmek, ülkesinin emperyalizm talafından talan edilmesine hizmet etmek karşılığında önüne atılan kemiğe yalanmaktır. Onursuzluk, kişiliksizleşmedir.

♦ **İşgal ortaklığının ekonomik faturası yoksulluk, işsizlik ve açlık olacaktır.** Nitekim, daha karar fiili olarak yaşama geçirilmeden faturası ödetilmeye başlanmıştır bile. ÖTV zamları ve memura verilen göstermelik zam örnektir. Tıpkı Amerika gibi, Irak batağında debelenmeye baş-

Sayı 82

17

19 Ekim
2003

Asker gitmeden fatura kesildi!

- Memur zamlarının düşük tutulmasının hükümet tarafından açıklanan **gerekçesi**: “daha fazlasını vermeyi isterdik, ama **asker gönderme** kararından dolayı bütçemiz zorlanacak” oldu.

- Tekel, otomobil başta olmak üzere, Özel Tüketim Vergileri yüzde 3-25 puan arası artırıldı; **gerekçe Irak'a asker gönderme!**

ladıkça, bu fatura daha da ağırlaşacak, evlerimize daha fazla açlık ve yoksulluk olarak yansımaya, daha fazla vergi olarak kapımızı çalmaya başlayacaktır. 2004 bütçesi üzerine açıklama yapan Abdullatif Şener'in, Irak'a asker gönderilmesinin bütçe rakamları içinde düşünülmemesi gerektiğini söylemesi, bunun habercisidir. Yani bütçeye Irak'a asker göndermenin yükü ayrıca bindirilecektir. Siz bunu halkın sırtına yüklenecek diye okuyabilirsiniz.

◆ **Mazlumdan yana değil, zalimden yana olunacaktır.** “Mazlum milletlerin ilk kurtuluş savaşlarından birini” vermekle övünen bir halkız. Bu karar, “İstikrar” diye yutturulmaya çalışılan, Irak halkının kurtuluş savaşını bastırmak için zalim adına savaşan bir halka dönüştürecektir Türkiye halkını. Oligarşinin tarihi, Ceza-yir Kurtuluş savaşında Fransa'nın yanında yer almasında olduğu gibi, hep zalimden yana olan bir tarihtir. Emperyalizme karşı direnen bir halk olarak, Türkiye halkı ise hep mazlumdan, ezilenden yanadır. Mazlum olan kurutuluşu için direnen Irak halkıdır. Yerimiz Irak halkının yanındır.

◆ **Baskı ve zulüm yoğunlaşacaktır.** Amerikancı AKP iktidarın, bu uşaklığı sürdürebilmesinin yolunun bir boyutu ekonomik ise, öteki boyutu zulümdür. İşgal ortaklığına karşı çıkan, tepki gösterenlere, hatta Amerika adına ölecek asker cenazelerinde öfkelerini dile getirenlere terörle cevap verecektir. Hak ve özgürlük talepleri “savaş ortamı” gerekçe gösterilerek bastırılacak, halk üzerinde terör estirilecektir. Bu, haksız bir savaşa giren bütün ülkelerde böyle olmuştur. Faşizmle yönetilen, çelişkilerin çok daha keskin olduğu ülkemizde çok daha katmerli olacaktır.

Tek yolumuz mücadele etmek!

İşgal ortaklığı halk olarak bize ne getirecek, kısaca dile getirdik. Ama bu kadar olmadığı bilinmelidir. Maddi, manevi bir çok konuda ortaya çıkacaktır. Peki halk olarak ne yapacağız? **Boyun mu eğeceğiz, direnecek miyiz?**

İşgal ortaklığı kararını biz almadık. Ama sup oturduğumuz sürece her türlü acısını biz yaşayacağız. Memurlar yaşamaya başlamıştır ve iktidar kendisi açıklıyor bunu.

“**Faturayı halk ödemeyecek**” demek yetmez, ödememek için daha fazla örgütlenmek, daha fazla mücadele etmek zorundayız. Bulduğumuz her yerde, halk olarak tepkimizi göstermeliyiz. İşgal ortaklığına karşı sesimizi yükseltmeliyiz. İşgal ortaklığının kendisini ilgilendirmediklerini düşünenler, nasıl yanıldıklarını gör-düklerinde çok geç olacaktır!

İşgal ortaklığı, 'Kürt düşmanlığı'yla perdelenebilir

Oligarşi sürecin başından bu yana uşaklığını gizlemek için, “terör” demagojisine, “Kuzey Irak'taki gelişmeler” diyerek şovenizm propagandasına başvuruyor. Aslanan, Amerikan emperyalizminin politikalarına yedeklenme olmakla birlikte, KADEK'in imhası, Irak Kürtlerinin sindirilmesi gibi, oligarşi içi hesaplar olduğu açıktır. Amerika ile yapılan pazarlıklarda bu açık olarak dile getirilmekte, katliam hesapları yapılmaktadır. Tam da bu noktada, “asker Kuzey Irak'a girmeli” propagandasının arkasına sığınan sahte milliyetçiler, çeşitli kesimlerden riyakar ulusalcılar devreye giriyor ve işgal ortaklığında birleşiyorlar.

Kürt düşmanlığını körüklemek için her türlü yalan piyasaya sürülüyor. Propaganda öyle kaba ki, Kuzey Irak'ın bir kentinde Araplarla Amerikan askerleri arasındaki kitlesel bir çatışmada Türkiye'li tır şoförlerinin araçları da yakılıyor, şovenistler, “PKK yaktı” propagandası yapıyorlar. Düşünün, tüm dünyanın bildiği, gördüğü bir gerçek olmasına rağmen bu propaganda yapılıyorsa, başka hangi konularda gözlemlere nasıl perde indiriliyor demektir.

Şovenizmi kısırtarak, işgal ortaklığını meşrulaştırmaya çalışan oligarşi, onyıllardır Kürt halkına karşı inkara ve imhaya dayalı politika izlemektedir. Hiçbir sonuç alamadıkları gibi, bundan sonra da sonuç alamazlar. Nasıl, Amerika'nın Irak halkına yönelik işgali suçsa, gayrimeşruysa ve lanetlenmesi gerekirse, oligarşinin Kürt halkına yönelik politikaları da lanetlenmelidir.

Şovenizm ve terör demagojisi, oligarşinin uşaklığının perdesi olmakla kalmıyor, aynı zamanda işgal ortaklığına karşı muhalefeti bölme aracı olarak da kullanılmak isteniyor. Oligarşinin sözcüleri tarafından sürekli olarak, “asker göndermeye sadece Kürtler karşı çıkıyor” denilmesinin bir amacı da budur. Böylece, halkın bir kesiminin işgal ortaklığına karşı çıkması engellenmek, en azından meydanlara çıkmasının önü alınmak isteniyor.

Kürt, Türk halklarının düşmanlaştırılması ve bölücülük oligarşinin politikasıdır. Şovenizm propagandasına alet olmak, aldanmak, Amerikan işgalini ve işgal ortaklığını da desteklemektir.

Her milliyetten, inançtan halk olarak şovenizm propagandasına prim vermemeliyiz. Düşmanımız ortaktır. Düşmanımız emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşidir.

TAYAD Eylül Ayı Hapishaneler Raporunu Açıkladı Kimliğini, Kişiliğini, Düşüncelerini Satmayanlara Daha Sıkı Tecrit

TAYAD, eylül ayına ilişkin hapishaneler raporunu düzenlediği basın toplantısıyla açıkladı. Tecrit işkencesinin sürdürüldüğünün altı çizilen raporda, tutsakların düşüncelerinden vazgeçmeye zorlandığı, tecritin bu amaçla kullanıldığı bir kez daha dile getirildi.

“Düşüncelerinden vazgeçmemekte ısrar edenler, tecrit işkencesine karşı kimliğini, kişiliğini, dü-

şüncelerini koruyanlar artan baskı koşullarıyla karşı karşıyalar.” denilen raporda, hastalıkların tedavilerinin dahi pişmanlığın kabul edilmesi koşuluna bağlı olduğu belirtiliyor.

Tek tek bütün hapishanelerden örneklerle, tecrit uygulamasının, hak ihlallerinin anlatıldığı raporda şu başlıklar altında örnekler yer alıyor: “1- SAĞLIK SORUNLARI VE TEDAVİLERİN ENGELLENMESİ: 2- HABERLEŞME, İLETİŞİM VE YAYIN ALIMI ÖNÜNDEKİ ENGELLER: 3- DAYAK, İŞKENCE ve BASKILAR: 4- TUTUKLU AİLELERİ ÜZERİNDEKİ BASKILAR ve 5- SAVUNMA HAKKININ ENGELLENMESİ”.

Raporun tamamına; www.tayad.org internet adresinden ulaşabilirsiniz.

Tek Tip’e Protesto

İHD İzmir Şubesi 11 Ekim günü Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla Tek Tip Elbise uygulamasını protesto etti. TTE’nin F tipleriyle başlatılan tutsaklara yönelik yok etme saldırısının devamı olduğu belirtilen eylemde, “Tek Tip Elbiseye Hayır”, dövizleri taşıdı.

“Bağımsız İzleme Kurulu” kuruldu

İzmir Barosu, Tabip Odası, TMMOB, TİHV, İHD ve ÇHD’nin katılımıyla, İzmir’deki hapishanelerdeki sorunları araştırma, inceleme amacıyla, resmi izleme kurullarının devlet güdümlü olduğu belirtilerek, ‘İzmir Ceza ve Tutukevleri Bağımsız İzleme Grubu’ kuruldu.

Sayı 82

19

19 Ekim
2003

Ölüm Orucu ve Zorla Müdahale; İtalyan Sağlıkçıların Gündeminde Ülkemiz Sağlıkçılarının Değil!..

Eylül ayı sonunda İtalya’nın Floransa kentinde yapılan Ulusal Sağlık Savunma Forumu’nda ölüm oruçları, TAYAD’ın mücadelesi ve zorla müdahale de tartışıldı. İtalyan sağlık emekçilerinin örgütlenme sorunlarının tartışıldığı forumun son bölümünde söz alan doktor Gino Carpentier’in, F tipi hapishanelerinde sürmekte olan ölüm oruçlarını ve zorla müdahale işkencesini anlatan konuşması, sağlık emekçileri tarafından uzun süre alkışlandı. Yayınlanan sonuç bildirgesinde ise şu ifadelerle yer verildi:

“ULUSAL SAĞLIK SAVUNMA AĞI FORUMU;

Türkiye’deki TAYAD’a dayanışmasını sunar, bu ülkede hala onbini aşkın siyasi tutsağın bulunmasını ve F tipi hücrelerinin kullanılmasını kınar. Bu hücrelere karşı, ekim 2000’den bu yana süren ölüm orucu ve çeşitli saldırılar sonucunda, 107 kişi hayatını kaybetti. Bu direnişi durdurmak için, Türkiye hükümeti, 500 kadar tutsağın sakatlanmasıyla sonuçlanan zorla bes-

lenme işkencesi uyguladı. Bu uygulama, illegal olup, Malta ve Tokyo uluslararası antlaşmalarına aykırıdır.

Forumumuz Türkiye’deki yüksek güvenlikli hapishanelerin kapanmasını talep eder, Avrupa Birliği’ni, Türkiye devletinin bu F tipi ‘kamplarını’ kapatana ve insan haklarına saygı gösterene dek, AB’ye üyelik müzakerelerini durdurmaya çağırıyoruz.”

İtalyan sağlık emekçilerini, ister mesleki deyin, ister enternasyonalist dayanışma deyin; ilgilendiren bir sorun, neden ülkemizdeki sağlık emekçilerini ve onların örgütlenmelerini ilgilendirmez? TTB ve SES’in buna bir cevabı olacak mı? Yoksa, kendilerini “ağırlığı olan kurumlar” saymaya devam edip, ölümleri ve sakatları izleme politikasını mı sürdürecekler?

Evet, bu ölümler, sakatlıklar bizim ülkemizde yaşıyor. Kulaklarınızı tıkasanız da, görmezden gelmeye çalışsanız da, tarih böyle kaydediyor. Ve, “böyle bir direniş ve zulüm yaşanırken siz ne yaptınız” sorusu hep karşınıza çıkmaya devam edecektir. İtalyan sağlık emekçilerinin duyarlılıkları vesilesiyle bir kez daha soralım:

Bu sorun ülkemiz sağlıkçıların ne zaman ilgilendirecek?

Tecrit'ten TTE'ye

direndik direneceğiz!

F tiplerinin oligarşi açısından en temel gerekçesi, “hapishane sorununu çözmek”ti. Peki oligarşi kendi açısından çözdü mü hapishaneler sorununu?

Hayır!

F tiplerini açtıklarından bu yana, onlarca yeni genelge çıkarmak zorunda kalmaları, AKP tarafından hazırlanan “*Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı*”nda tutsaklar için yeni dayatmalar öngörülmesi, “sorunun çözülmediği”nin kanıtıdır.

“Sorunu” çözememişlerdir ve çözemeyeceklerdir. Oligarşinin “sorunu çözmek”ten anladığı, yalnızca tutsakları **koşuylardan hücrelere** atmakla sınırlı değildi; öyle olsaydı “sorun” da çözülmüş olmalıydı. Fakat hücreler sadece asıl amacın aracıydı; amaç, yani başka deyişle “sorunun çözülmesi”, devrimci tutsakların teslim alınmasıydı. İşte başaramadıkları budur. Asla başaramayacakları da budur.

“Teslim alma” politikasının önüne, 107 şehitle 4. yılına giren ölüm orucu gibi aşılmaz bir barikat çıkmıştır.

Şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, “hapishaneler sorunu” **devrime kadar** da sürecektir. O güne kadar ne oligarşi “teslim alma” amacından, ne de devrimci tutsaklar direnişten vazgeçmeyeceklerdir. Direnmeyerek 19-22 Aralık saldırısından “kurtulmayı”, “kazanım” sananların yanıldıkları nokta işte burasıdır.

Oligarşi, F tiplerini açmasının ve diğer hapishaneleri de hücre tipine çevirmesinin ardından Tek Tip Elbise (TTE) uygulamasını gündeme getirmeye hazırlanmaktadır. Saldırının devrimci tutsakları koşuylardan hücrelere atmakla biteceğini düşünenler, üç yıldır oligarşinin her yeni baskısında yanıldıklarını görüyorlar.

TTE’nin bu süreçte gündeme getirilmesi, ikili bir amaç taşımaktadır: **Birincisi**, başta KADEK’li tutsaklar olmak üzere direniş dışındaki kesimlerin mevcut teslimiyet durumunu derinleştirmektir. Oligarşi, 19 Aralık katliamına ve bulundukları hapishanelerin hücre tipine dönüştürülmesine karşı direnmeyenlere TTE’yi kabul ettirme hesapları içindedir.

İkincisi, oligarşi F tiplerindeki tecrit uygulamasıyla da istediği sonucu alamamıştır. Hücre-

tecrit politikası, büyük direnişle işlemez kılınmıştır. Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamı gerçekleştirilmiş, tüm tutsaklar işkencelerden geçirilmiş, direnenler hücrelerde tecrit edilmiş, buna rağmen direniş kırılamamıştır. Tutsaklar, hücrelerde düşüncelerini savunmaya, düşünceleri uğruna direnmeye devam ediyorlar. Oligarşi bu noktada TTE’yle direnen tutsaklara karşı saldırı araçlarını, baskı-yasak-ceza bahanelerini “zenginleştirmek” istemektedir.

TTE, ilk gündeme getirildiği 12 Eylül döneminde de tüm işkencelerin, infaz yakmalarının gerekçesi olarak kullanılmıştır. Fakat, o zamanki bazı “akıllı” solcuların söylediği gibi, “*TTE’yi giyerek işkence bahanesini devletin elinden almak*”, sorunun çözümü değildir. Bunu deneyenler, devletin elinden “bahaneyi” almış olmak yerine, ona yeni saldırılar için cesaret vermiş oldular; TTE’yi giymeyi yeni yaptırımlar izledi. Oligarşinin “teslim alma” politikasının karakteristik özelliğidir; kabul edilen her yaptırım, yeni yaptırımların yolunu açar. KADEK’li tutsakların 19 Aralık’tan bu yana yaşadığı süreç bunun bir tezahürüdür.

Avrupacılar, “uluslararası standart” savunucuları, TTE karşısında ne diyecek, ne yapacak?

“*Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı*”nın 62. Maddesinde hükümlülere idarenin verdiği **tek tip elbiseleri giyme zorunluluğu** getirilmektedir.

Tutsaklar, aydınlar, demokratik kitle örgütleri, siyasi hareketler, basın, bir kez daha 19 Aralık öncesinin sorularıyla karşı karşıyadır.

19 Aralık öncesi, F tiplerinin “reklam” sürecidir. Adalet Bakanlığı yetkililerinin, generallerin, onların borazanı durumundaki gazetecilerin “F Tipi reklamı” yapması olağandı. Bu dönemde onlara en büyük destek, “**örgütlere karşı bireyi**”, buna paralel olarak da “**koşuylara karşı odaları**” savunan aydınlardan ve reformist soldan geldi. “Düşüncelerimizle yaşamak istiyoruz” diyen tutsakların, “Hücre İşkenceli Ölümdür” diyen tutsak yakınlarının sesleri, onların bu demagojileri arasında boğulmaya çalışıldı.

Aydınların, reformist solun önemli kesiminin

kılavuzu Avrupa Birliği'ydi çünkü. "Hücreler" Avrupa standartlarına uygun olduğuna göre, vardı bir "keramet"! Onlar "yasadışı örgütler" in savunduklarını savunacak değillerdi ya!

Hücreler "oda"ydı, "oda"lar lükstü; peki TTE'yi nasıl savunacaksınız?

Avrupacılık, emperyalizm ve oligarşi adına çalışan bir seksiyon gibidir. Emperyalizmin düşüncelerini sol içinde yaymaya, kafa karıştırmaya yarayan bütün demagogilerin, teorilerin kaynağı bu kesimdir. 19 Aralık öncesi "tarikat-mürit" edebiyatıyla, örgütlerin "Stalinci disiplinine" karşı çıkma adına, koşuşlara karşı "oda"lar bu kesim tarafından savunuldu. "Oda"ların "bireyin iradesini" ortaya çıkaracağını savundular pervasızca. Avrupa gerçeğini de, Türkiye hapishaneler gerçeğini de bilmiyorlardı. Ama hücreleri savunmalarının tek nedeni "bilmemeleri" değildi; F tiplerinin açılmasıyla birlikte hücrelerin ne olup olmadığının anlaşıldığı noktada da, yanlıştan dönmediler. Tersine, olan olmuş zihniyetiyle F tiplerini ve ölüm orucunu gündemlerinden çıkardılar. Devrimci örgütlerin tasfiyesinde oligarşiden ve emperyalizmden farklı düşünmüyorlardı.

Sol sıfatlar altında AB savunuculuğu yapanlar içinde "Yok hayır, böyle değiliz" diyenler çıkacaktır mutlaka. Bu kez de TTE karşısındaki tavırlarıyla göreceğiz böyle olup olmadıklarını.

TTE, "Avrupa standartları"na uygundur; bu durumda ne yapacaksınız? Hücreleri "birey"i esas aldığı için savunanlar, "bireyin iradesini", giysisini seçme özgürlüğünü bile ortadan kaldıran TTE'ye karşı mı çıkacaklar, yoksa, ona da yeni bir kılıf mı bulacaklar?... Devlet, tüm itiraz ve eleştirilerin karşısına "güvenlik" gerekçesiyle çıkacaktır. Oligarşinin "güvenlik sendromu" sizin de sendromunuz mu olacak?

"Hukuk"la da itiraz edemezsiniz; 12 Eylül döneminde, oligarşiyle, devletin "teslim alma" politikasıyla cepheden çatışmaya giremeyenler, TTE'ye, kah elbiselerin kalınlığı-inceliği, kah "tutuklulara giydirilemeyeceği" gerekçeleriyle karşı çıkmışlardı. Oligarşi bu noktada da "standartlara" uyacak şimdi. Kanun tasarısına göre TTE, tutuklulara zorunlu değil.

TTE karşısında, F tipleri konusundaki yanlışlar mı tekrarlanacak? Yoksa, saldırı, direnişle bütünleşilerek püskürtülecek mi?

Tecritten TTE'ye uzanan yaptırımlar zinciri, süreçten ders çıkarmak isteyen herkes için öğreticidir. TTE uygulamasının gündeme gelmesiyle birlikte hapishanelerde baskı ve zulüm da-

ha da katmerleşecektir. Bu nedenle baştan açıktır ki, TTE'yi meşrulaştıran tüm gerekçeler, ve tüm kurumlar, zulme hizmet edecektir.

Zulme karşı olan tüm kesimler, TTE'ye karşı tavırlarını açıklamalıdır. Bu konuda hangi gerekçeyle olursa olsun tavır açıklamayan kurumların, örgütlerin zulümden yana olduğunu düşüneneceğiz. TTE'nin doğrudan muhatabı olan tutsak örgütlenmeleri için de aynı netlik gereklidir. Kimse 20 Ekim öncesi F tipi tartışmalarında olduğu gibi, sorunu "dışarıya" havale ederek, "güç dengeleri" üzerine teoriler yaparak, alınması gereken tavrı açıklamayı erteleyemez. Her erteleme, her muğlaklık, direnişi zayıflatır. 12 Eylül'de baskıların odağında yer alan Tek Tıp Elbise uygulaması, çeşitli siyasi hareketlerin "geri çekilme" adına yaptırımları kabul etmesinin, TTE'yi giymesinin sonucunda değil, sürekli bir direniş ve ölüm orucuyla geriletilmiştir.

TTE'den "zorunlu çalıştırma"ya kadar, hapishanelerle ilgili gündemde olan yeni baskı politikalarına karşı geliştirilecek politikalar, sürdürülmekte olan direnişten bağımsız düşünülemez. Kim ki bu direnişi yok sayarak bu konuları tartışıyorsa, subjektiftir. Subjektivizmin belirlediği beyinlerden ise direniş kararı çıkmaz.

Oligarşinin hapishanelerdeki teslim alma politikasının odağında şu anda tecrit vardır. Yeni saldırıları önlemek, tecrite karşı direnişi güçlendirmekten geçmektedir.

Şu veya bu nedenle ölüm orucunun dışında kalan tüm siyasi hareketler, gelinek noktayı yeniden değerlendirmek durumundadırlar. Ne KADEK'li tutsakların, ne diğer devrimci grupların ölüm orucunun dışında kalma politikaları, bugüne kadar direnişi zayıflatmaktan başka hiçbir siyasi sonuç yaratmamıştır. Ölüm orucuna "alternatif"(!) olarak öngördükleri hiçbir şey gerçekleşmemiştir. Kaldı ki içeride veya dışarıda yapılacak hiçbir şey, ölüm orucunun alternatifi olarak ele alınamaz, mesele, içeride, dışarıda tüm biçimlere, araçlara başvurarak direnişi güçlendirmektir. Ölüm orucunu, sanki yapılması gereken, yapılabilecek başka şeylere engel olmuyormuş gibi göstermek, ölüm orucunu bırakmayı mazur göstermekten başka amacı olmayan kaba bir demagogidir.

Hiç kimsenin demagojiyle kaybedecek zamanı yoktur. Direnişi yok sayarak varılacak yer, yeni saldırılara da hazırlıksız yakalanmak ve geri adım atmaya devam etmektir. F Tiplerini halka karşı bir "tehdit" olmaktan çıkarmanın tek yolu, sürmekte olan direnişi geliştirmektir. Türkiye solunun tüm kesimleri, bu sorumluluğu üstlenmek durumundadır.

YOK SAYILMAK İSTENEN DİRENİŞ

herkese ve herşeye rağmen yere düşürülmeyen bayrak

Üç yıl boyunca yalnız kaba, açık şiddetle karşı karşıya kalmadı direniş. Oligarşi, emperyalizmin ve kendisinin tüm tarihsel tecrübesini, sahip oldukları tüm araçları kullanarak yükledi direnişe. “Direnişi yok sayma”, direniş karşısındaki politikasının en önemli yanlarından biriydi. Hükümetlere, Adalet Bakanlığı’na, TBMM komisyonlarına ve tabii burjuva medyaya göre yoktu böyle bir direniş.

Yok sayma politikasının temel biçimi elbette sansürdü.

Devletin ve “sol”un sansürü!

Direniş, 11 Aralık 2000’den itibaren, Türkiye’de hemen hiçbir olayda, hiçbir eylemde uygulanmayan katılıkta bir sansür duvarıyla karşılaştı. Oligarşi soruşturmalarla, baskın, kapatma ve ceza tehditleriyle sansür duvarını her geçen gün kalınlaştırdı. Sansürün uygulanması için doğrudan DGM’ler devreye sokuldu. DGM-polis-medya işbirliğiyle eşi görülmemiş katılıkta bir sansür bugüne kadar sürdürüldü. Sansür duvarında açılan her gedik, açık terörle kapatıldı. Sağcılığın, devletçiliğinden şüphe edilemeyecek yazarlar bile, eskaza F tiplerinden söz ettiklerinde Adalet Bakanlığı’nın bürokratlarından sonu mutlakla tehditle biten mektuplar aldılar.

Sansürün bir diğer boyutu daha vardı ki, bu daha önce tarihimizde görülmuş bir şey değildi. Bu, “sol”dan uygulanan sansürdü.

Oligarşinin sansürünün nedeni, amacı açıktı. Oligarşi hem zulmünü, hem zulme karşı direnişi gizlemek, direnişi sessizlik duvarının ardında boğmak istiyordu. “Sol”un sansürü ise bir sonuçtu. Sol, F tipleri karşısındaki tavırsızlığını, direniş karşısındaki duyarsızlığını perdelemek için ihtiyaç duyuyordu sansüre.

Yazmazsa, konuşmazsa “bu konuda biz ne yapıyoruz, niye yapmıyoruz?” sorularının önünü keseceğini sanıyordu.

Sansür “sol”da da o kadar “kanıksandı” ki, belli bir dönem direnişin içinde olanlar, hatta hala direnişten çekildiğini açıklamayanlar bile, artık gazetelerinde direnişe yer vermemeye başladılar. Direnişi bıraktıklarından bu yana ciddi bir eylemlilik geliştirmede hiçbir; “F tiplerine karşı

sistemli propaganda ve ajitasyon”dan bile vazgeçtiler, ölümler, aynı burjuva basındaki gibi onların sayfalarında küçük birer haber olmaya başladı.

Bakın neyi tartışıyoruz? Siyasi hareketlerin F tiplerine karşı bir şey yapıp yapmamalarını değil, bunun çok daha gerisinde, gazetelerinde yazıp yazmamalarını tartışıyoruz.

Sadece bu “tartışma”, solun direniş karşısındaki içine düştüğü trajik durumun aynasıdır. Solun sansürünün arkasında gizlenmek istenen büyük tutarsızlıklar, büyük sorumsuzluklar, büyük savrulmalar vardı.

Sola ait olmayan bir kültürün “sol” adına savunulması

Çatışmanın en şiddetli olduğu an, ayrışmanın da en keskin olduğu andır genellikle. 3 yıllık süreçte soldaki ayrışmaları da böyle değerlendirmek gerekir. Denilebilir ki, 2000 Aralık’ındaki hapishaneler katliamı ve sonrası, 90’lı yıllar boyunca solda belli ölçülerde gizlenmeye devam eden sapmaların, düzen içileşmenin en açık haliyle ortaya çıktığı bir dönem olmuştur.

Türkiye solunda 1980’lerin ikinci yarısında başlayan reformistleşme, 90’lı yıllar boyunca sürmüştür. Bu akımlar bu süreç boyunca devrimden uzaklaşıp, düzene daha fazla yaklaşılmaya devam ettiler. Fakat belli koşullar içinde bu “dönüş”ü gizlemeyi de başardılar. Emperyalizm, oligarşik diktatörlük, faşizm, demokrasi, bağımsızlık konusundaki görüşlerini adeta yüzsekse derece değiştiren mesela ÖDP reformizmi, Kürt milliyetçiliği, hala devrimci, sosyalist sıfatları kullanmaya devam ediyordu.

Fakat bu “sözde”ydi. Özde, burjuva politikacılığını, burjuva ideolojiyi çoktan içselleştirmişlerdi. F tiplerine karşı mücadeledeki çatışmanın şiddeti, onları en geri, düzenle en fazla bütünleşmiş yanlarını ortaya çıkarmaya zorlamıştı. O “şaşırtıcı”, sol içinde düşünülmesi dahi mümkün olmayan sözler, tavırlar, işte böyle ortaya çıkmıştı.

“Farkımızı koyduk iyi oldu”, “cepte keklik mi sandınız”, “aynı mahalleden değiliz” sözlerinde ifadesini bulan bu kafa yapıları, Türkiye

solunun tarihinin utanç sayfalarına kaydoldu. Sol partilerin devrimci kitle tarafından Türkiye tarihinde ilk kez **yuhalanması**, yine aynı sayfalara kaydoldu. Oligarşinin saldırı ve tehditleri karşısında “*şu andan itibaren tutsak yakınları parti binalarından dışarı çıkarılacak*” genelgeleri de aynı sayfalarda yer alıyor.

Sol adına kahramanlık sayfalarının yanısıra, utanç sayfalarının da yazılmasına tanık olan üç yıl, bu yanıyla solun çok çeşitli kesimlerinin “hangi noktada” olduğunun görülmesine vesile oldu. Avrupacılığın örgütleri, beyinleri nasıl teslim aldığını, solun en temel değerlerinin nasıl burjuva değerlerle yer değiştirdiğini, bencilleşmenin, bireycileşmenin nerelere ulaştığını tüm boyutlarıyla gösterdi. Ve yine gösterdi ki, bu ideolojik, kültürel bozullama, sadece birkaç legal parti çevresi, İHD gibi kurumlarla sınırlı olmayıp kendisine komünist, Marksist-Leninist diyen örgütleri de sarıp sarmalamıştır. Böyle olduğu için, mesela “uluslararası standartlar”ı sadece Avrupacılar değil, AB’ye karşı çıktığını, komünist olduğunu söyleyen örgütler de sahiplenip savunurken, hainlere karşı takınılan tavırda da Avrupacılarla “Marksist-Leninist”ler arasındaki ayrım silinip gidiyordu...

AB’yi doğrudan savunanlar olduğu gibi, bir de dolaylı savunanlar var. İdeolojik ve politik olarak Avrupacılığın etkisi altına girmiş olanlar var. Avrupacılığın dümen suyundakiler veya etkisi altındakiler, İHD anlayışından kendine komünist, devrimci diyenlere kadar uzanıyor. Direniş süreci herkesi kendi gerçeğiyle yüzyüze getirerek, muhasebe için güçlü bir çağrı oldu; solun bu çağrıya cevabı, geleceğini belirleyecektir. Bugünden görülen, solun bu çağrıya ciddi bir karşılık verecek cüreti gösteremediğidir; tersine, solun neredeyse tamamı, sorunları geçiştirme, idare etme ruh hali içindedir.

Solun gündemsizliği ve “gündem”in bir kaçış aracı olarak kullanılması

“*Farkımızı koyduk iyi oldu*”, “*cepte keklik mi sandınız*”, “*aynı mahalleden değiliz*” diyenler, bu noktada teşhir olduklarını farkedince, direnişten kaçışlarını farklı bir gerekçeye oturtmaya çalıştılar: “*Gündemimiz değil!*” Onlar da F tiplerine karşıydı ama başka konular daha öncelikliydi!!! Başka konulara ilişkin işleri çok yoğundu!!! Fakat üç yıldır o “gündem”lerin **ne olduğu** ve o “gündem”lerde **ne yaptıkları** bir türlü anlayışlamadı. Defalarca sorduk, cevapsız kaldı.

Bilmediğimiz bir cevap vermeleri de zaten mümkün değildi. Herkesin nerede, ne yapıp yapmadığı ortadaydı. Bizim bilmediğimiz ve

içinde olmadığımız bir gündem yoktu.

Üç yıllık direnişin ayırdedici noktalarından biri de budur. Devrimci hareket, bu zorlu süreçte bütün gündemlerin içinde, önünde olarak sürdürdü direnişi. “*Gündemimiz başka*” diyenlerin, içinde ve önünde olmadığımız hiçbir gündemleri yoktur. Bizim duymadığımız “gizli gündem”leri varsa başka!

“*Başka gündemlerimiz var, o nedenle F tiplerine karşı direnişi gündemimize alamıyoruz*” gerekçesi, başka gündemleri olduğu doğru bile olsa, haklı bir gerekçe değildir. Ama solun durumunun vehameti şurada idi ki, “*başka gündemlerimiz var*” gerekçesi de doğru değildi.

KESK, DİSK kendi sorunlarını bile gündemde tutamaz durumdadırlar. Reformist legal parti çevreleri şu veya bu kesimleri yedeklemeden veya bir çevreye yedeklenmeden kendi başlarına herhangi bir gündem oluşturamaz, herhangi bir gündem doğrultusunda sürekliliği sağlayamaz durumdadırlar. Sadece bu nesnel durumları bile, “*gündemimiz değil*”, “*başka önceliklerimiz var*” söylemlerinin gerçeği yansıtmadığını göstermeye yeter.

“Sol”, tüm bu gerçeklerin tartışılmasını önlemek, direniş karşısındaki konumlarının açığa çıkmasını engellemek için, tam da bu noktada oligarşiye hizmet ettiklerini göre göre direnişi “**yok sayma**” tutumunu benimsediler. Hala da bu tutumu sürdürmektedirler.

İster legal parti çevrelerinin, Kürt milliyetçilerinin, isterseniz yüzlerce insanı F tiplerinde olan siyasi hareketlerin yayınlarına bakın, arada bir “*geçerken...*” değinmenin ötesinde ne F tipleri gündemlerindedir, ne de ölüm orucu.

Tam bir aymazlık içindedirler. Direnişe karşı öylesine bir subjektivizm içine girmişlerdir ki, F tiplerinin tüm halka karşı bir saldırı olduğu tespitlerini, F tiplerinin tüm muhalefete karşı kullandığı bir tehdit olduğu gerçeğini bile unutmışlardır. Reformizmin 19 Aralık’tan bu yana, diğer devrimci grupların ise, 2002 1 Mayıs’ında ölüm orucunu bırakmalarından bu yana, ne kendileri F tiplerine karşı doğru dürüst bir şey yaptılar, ne de yapılanlara destek verdiler.

F tiplerine karşı sürdürülen ölüm orucu direnişini **yok saymak**, belki bu siyasi hareketlere kendi tabanları karşısında geçici bir sığınak sağlar, belki bir süre için oligarşinin hışmına uğramaktan korur, ama bu aynı zamanda onları çürüten bir yok saymadır. Yok saymaktan vazgeçmeyenler, siyasi olarak savrulmaya, devrimci değerler ve kültür açısından çürümeye devam edeceklerdir.

KATLIAM DAVALARI

Uzun direnişin bir boyutunu da, 19 Aralık 2000'de gerçekleştirilen katliama ilişkin davalar ve Armutlu davası oluşturuyor. Böyle aleni bir katliamcılık karşısında mahkemelerin tavrı, aynı zamanda bu ülkede adalet, hukuk diye bir şeyin olmadığını da en açık şekilde göstermektedir. İstisnasız bütün hapishanelerdeki katliam operasyonları ile ilgili olarak tutsaklar hakkında dava açılmakla birlikte, sanık sandalyesine oturtulanlar arasında, ne 6 kadını diri diri yakarlar vardır, ne hapishaneleri yerle bir edenler, ne emir verenler, ne de 20 bin bomba, onbinlerce kurşun sıkanlar... vardır.

Katliamcılara ilişkin "soruşturma" güya 3 yıldır "sürüyor"! Ama açılan bir dava yok. Bayrampaşa katliamına katılan ölüm mangalarının isimlerinin dahi jandarma tarafından adliyelere verilmediği basında yer aldı. Keza Ümraniye katliamının sorumluları hakkında dava açılmasına Valilik tarafından izin bile verilmedi. Tüm bu gelişmeler Türkiye'de hukukun, Susurluk hukukunun kurallarına göre işlediğini belgeleyen örneklerdir. Katliam, devlet katliamı olunca, mahkemelere düşen de, katliamı aklamaktır.

Hiçbir davada, katliamcılara ilişkin belge, tanık, bilgi eksikliği yoktur. Adli Tıp Kurumu raporlarından, tanık ifadelerine, otopsilere kadar tüm belgeler bir tek şeyi söylemektedir; devlet bilerek, planlayarak katliam yaptı!

Suçlular bellidir. Siyasi ve askeri olarak emri verenler, tetik çekenler, yangın bombalarını atanlar, katliama zemin hazırlayan, tümü adıyla sanıyla bellidir. Hepsi görevlerinin başındadır.

Tüm bu gerçeklerle birlikte katliam davalarının takip edilmesi, bu alanda verilecek mücadele ayrı bir önem kazanmaktadır. Hukuk mücadelesinin mahkeme salonlarına hapsedilmediği, katliamcılığın teşhir edildiği, "direnm hakkını kullananları değil katilleri yargılayın" perspektifiyle yürütülen, direnişin haklılığının ve meşruluğunun savunulduğu bir mücadeledir sözünü ettiğimiz. Ancak bu konuda TAYAD'lı Aileler ve Halkın Hukuk Bürosu başta olmak üzere, sınırlı bir kesimin çabası dışında, derin bir sessizlik söz konusu olan.

Mesela kendisine "insan hakları kuruluğu" diyenler neden ilgilenmezler bu davalarla? Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamı "in-

Çanakkale Katliamı Davası

4

devrimci

tutsak yaşamını yitirdi. Bir jandarma öldü. Katliamcılara açılan bir dava bulunmuyor.

Tutsaklara iki ayrı dava açıldı: Birincisi Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen "isyan, kamu malına zarar verme, kendi arkadaşlarını öldürme ve yaralama, ateşli silahlar kanununa muhalefet, patlayıcı madde imal etme ve atma, bir askeri öldürme" iddialarıyla açılan dava. Bu davada 154 kişi yargılanıyor. İkinci dava ise İstanbul DGM'de görülen davadır. Bu davada da 154 kişi "örgütsel amaçlarla, örgüt kararı ile patlayıcı imal etmek, atmak, adam öldürmek, isyan etmek" iddialarıyla yargılanıyor.

Yani aynı iddialarla iki ayrı mahkemede yargılama sürüyor. Burjuva hukukunun, "mükerrer yargılama yapılamaz." kuralı dahi hiçe sayılmakta.

Bayrampaşa Katliamı Davası

6'sı

diri diri yak-

kılan 12 şehit, yüz-

lerce yaralı. Adli Tıp Kuru-

mu'nun hapishanede yaptığı incele-

melerde dahi, diri diri yakma ve kurşunlarla

katletme gerçeği, delillerin jandarma tarafından karartıldığı belgelendi... Katliamcılar yargı önüne çıkarılmadı. Ama açılan iki dava var:

Davalardan birincisi Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi 2001/189 esas sayılı dosyada yer alan ve PKK davasından tutsaklar dışında Sağmalcılar'daki tüm tutsakların sanık olduğu, "isyan ve kamu malına zarar vermek"ten açılan dava.

İkinci dava ise Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki davadır. 2001/934 esas sayılı dosyada görülmekte olan bu davada 1500 kadar gardiyan yargılanmaktadır. Bu dava, katliam ve işkence emirlerini verenleri, uygulayanları, diri diri yakma gerçeğini geçiştirmek için açılan davadır.

Katliam davasıyla ilgili şu gelişmeler katillerin neden ve nasıl yargılanmadığını da ortaya koyuyor:

1- Bayrampaşa'da inceleme yapan Eyüp Savcısı Cafer Koman Adalet Bakanlığı kararıyla Sakarya'ya sürgün edildi. **2-** Katliamcılarla ilgili soruşturmayı yürüten savcıya, operasyona katılan jandarmaların isimleri verilmiyor. **3-** Ocak 2001'de Eyüp Cumhuriyet Başsavcısı Özcan Şen'i İstanbul'daki operasyonları yöneten, İl Jandarma Alay Komutanı Albay Halil İbrahim Tüysüz ziyaret etti. Ziyareti soran gazetecilere albayın cevabı şu oldu:

"Her şeyi öğrenmek zorunda değilsiniz. Olur olmaz her şeye burnunuzu sokuyorsunuz. Bazı konular vardır ki sizi aşar. Görüşmeyi unutsanız iyi olur!"

19 Aralık ve Armutlu Davaları, Türkiye’de Hukukun, Susurluk Hukuku Olduğunun Kanıtlarıdır.

Oligarşinin Katliamcılığının, Halk Düşmanlığının ve Vahşi Yüzünün Dolaysız Olarak Teşhir Edilebileceği Bu Davalar; Hukuk Mücadelesinin, Hak ve Özgürlükler Mücadelesinin Bir Parçasıdır.

“Hukuktan, Adaletten Yanayım” Diyenlerin İlgisiz Kalmasının Düşünülemeyeceği Bu Davalara, Şu Ana Kadar Sol, Aydınlar ve Hukukçuların İlgisi Göstermemesi Sorgulanması Gereken Bir Durumdur.

san hakları sorunu” değil mi? İşte tam da burada, **“Türkiye gibi bir ülkede insan hakları savunuculuğu ne demektir”** sorusu gündeme geliyor. Bunun için bu soruyu dergimizde tartışıyoruz. Aynı durum devrimci, demokrat sıfatlarını taşıyan hukukçular için de geçerlidir.

Oligarşi sadece katliamlarla, işkence ve infazlarla terör uygulamıyor, terörizmini mahkemelerde de sürdürüyor. Her biri katledenleri aklamaya, katliamdan sağ kurtulanları suçlamaya, ölüm mangalarını ödüllendirmeye dönüşen davalar oligarşinin terörizmini de “hukuk” kisvesiyle meşrulaştırmaya hizmet etmektedir. Devletin *“terör hukuku yok ediyor”* demagojisinin tam tersine, oligarşi mahkemeleri terörünü aklamanın aracı haline getiriyor.

Bu nedenle hukuk mücadelesi aynı zamanda oligarşinin terörizmine karşı da mücadeledir.

Temelinde adaletin olmadığı bir hukuk, hukuksuzluktur, tümünden değişmelidir. Öyle reformlarla, aldatmalarla yapılamayacağı ise aşîkardır. Sorun, sistem sorunudur; hukuksuz hukuk düzeni, ancak üzerine oturduğu ve beslenmediği oligarşik düzenle birlikte yok olabilir.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, oligarşi içi çatışmaların, parti çekişmelerinin bir aracı olarak kullanıldığı artık bilinen, yolsuzluk davaları vesilesiyle sık sık adalet çarkının dönmediğinden şikayet ediyor gibi görünmektedir. Bu göstermelik şikayetler arasında dahi, katliam davaları yoktur, “jandarma benim savcıma nasıl isimleri vermez” açıklamasını duyamazsınız. Çünkü aslolan halk için adalet değildir. Bu anlayış salt devrimciler söz konusu olduğunda katmerlidir ama onlarla sınırlı değildir. Eskaza devletle karşı karşıya gelmiş olan her kişi ve kurum için aynı şey geçerlidir. Bu gerçeğe rağmen, katliam davaları hukuk ve adalet mücadelesinin verildiği yerler olma özelliğini koruyacaktır. Oligarşinin terörüne karşı hak ve özgürlükler mücadelesi nasıl sürdürülüyorsa, hukuksuzluğa karşı hukuk savaşı da öyle sürdürülmeli.

Ümraniye Katliamı Davası

Beş devrimci şehit düştü, bir jandarma öldü. Jandarmanın, özel timlerin kurşunuyla öldüğü otopsi raporuyla kanıtlandı... Üsküdar 1. Ağır Ceza Mhk. 2001/245 esas sayılı dosyada görülen davada 400 kişi *“adam öldürme, adam yaralama, isyan, kamu malına zarar verme”*, iddialarından 500 yıla yakın ceza istemiyle yargılanıyorlar.

Savcı iddianamenin hazırlanmasında, dosyada yer alan belgelere rağmen, tutsakları suçlamak için elinden geleni yapmış, gerçeği çarpıtmıştır. Katliamcılar hakkında dava açılmasına izin verilmezken, tutsakların yargılandığı davada, sanki hapishaneleri yakıp yıkan kendileri değilmiş gibi, *“devlet malına zarar verme”* bahanesiyle, hazine avukatı müdahil oldu. Utanmaz katliamcı zihniyet, yıkımın parasını da tutsaklardan almaya çalışıyor.

Armutlu Katliamı Davası

A r - mutlu’da sürdürülen ölüm orucu direnişine yönelik 5 ve 13 Kasım 2001 tarihlerinde yaşanan ve 4 devrimcinin katledildiği saldırının mahkemesinde, Armutlu’da bulunan refakatçi, ziyaretçi ve tahliye olmuş ölüm orucu direnişçileri yargılanıyor. 6 No’lu DGM’de görülen bu dava karar aşamasına gelirken, 4 kişiyi katledenler hakkında hiçbir dava, soruşturma bulunmamaktadır. Susurluk hukuku, tüm dünyanın gözleri önünde, TV kameraları eşliğinde yapılan katliamın üzerini örtmek için her yola başvuruyor. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına yönelik, basın, İstanbul Barosu ve İHD İst. Şb. Başkanı Kiraz Biçici aracılığıyla sürdürülen saldırı, aynı zamanda Armutlu davasını da hedef almaktadır. Devrimci, demokrat hukukçuların bu tür katliam davalarını takip etmemeleri, oligarşinin katliamlarının üzerine gitmemeleri, hukuk ve adalet mücadelesi vermemeleleri için yapılan saldırıda, hukukçu ve kendine insan hakları savunucusu diyenlerin baş aktörler arasında yer alması, trajik ve bir o kadar da öğreticidir.

Diğer hapishaneler

Başta, iki devrimcinin şehit düştüğü Bursa olmak üzere bir çok hapishanedeki operasyonlar hakkında davalar açıldı. Ancak hiçbirinde, katliamcılar, hapishaneleri yerle bir edenler sanık sandalyesinde oturmuyor. Tıpkı Uluçanlar’da, Ümraniye, Buca katliamlarında, Bergama ve Burdur Hapishanesi saldırılarında olduğu gibi; hukuk çarkı katliamcılar için dönüyor.

Sayı 82

25

19 Ekim
2003

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

20 Ekim 2000'de açlığa yatarak, 19 Kasım 2000'de ölüm orucuna çevirdiğimiz direniş, aradan geçen üç yılın sonunda hala sürüyor. 20 Ekim'de, E Tipi, özel tip vb. olarak adlandırılan hapisanelerin "koşulları"nda başlayan ölüm orucu, F tiplerinin hücrelerinde, Mersin'in, İzmir'in, Ankara'nın, İstanbul'da Armutlu'nun, Aksaray'ın direniş evlerinde sürdü-rüldü. İçeride ve dışarıda, ölüm orucunda ve feda eylemlerinde 107 şehit verdik.

Oligarşik devlet, emperyalizmden aldığı güçle, "kararlı", "taviz vermez" bir politikayı sürdürdü bugüne kadar. Oligarşinin sivil, asker tüm sözcüleri, medyadaki kaleşörleri, üç yıldır F tiplerinin "devlet politikası" olduğunu söyleyip duruyorlar. Doğrusu "işbirlikçi devlet politikası"dır. Politikanın asıl sahibi emperyalizmdi.

19-22 Aralık katliamında, tecritin uygulanmasında birinci dereceden görev alanlar, ödüllendirildi, terfi ettirildi. Bu da "devletin kararlılığı"nın bir başka göstergesiydi. Oligarşi, katliamla, zorla müdahalelerle, tahliye rüşvetiyle, hücrelerle kıramadığı direnişi "taviz vermez" görünümüyle kırmaya çalıştı.

KARARLIYIZ

son sözü biz söyleyeceğiz!

Nitekim devletin bu politikası kimi kesimleri etkiledi, "geri adım atılamaz" teorileriyle kimileri ölüm orucunu terketti.

Doğruydı; F tipleri emperyalizmin desteğine sahipti. Doğruydı, F tiplerinde düşünceleri teslim almak, "devlet politikası"ydı. Bu koşullar altında ölüm orucunu sürdürmek de "devrim politikası"ydı.

Elbette herkesin bildiği gibi, mücadelenin bütünü de, tek tek direnişlerin gelişimi de "düz bir hat" izlemez. İlerlersiniz, gerilersiniz, yöntemlerinizde, araçlarınızda değişiklikler yaparsınız. Fakat öyle dönemler olur, mücadele öyle gelişir ki, sizin hiçbir "geri çekilme" taktiği uygulamanıza yer yoktur. Üç yıllık süreç işte böyle bir süreçtir. Böyle süreçlerde direnişi sürdürebilmek, büyük bir iradeyi, büyük bir siyasi kararlılığı gerektirir. Bu irade ve kararlılığı sadece devrimci hareket ortaya koyduğu için, 20 Ekim'den bugüne direnişi sürdürebilen de sadece Cepheli tutsaklar olmuştur.

★★★

Üç yıllık direniş, sadece Türkiye tarihinin "en uzun" direnişi değildir; aynı zamanda Türkiye tarihinin "en zor koşullar altında" sürdürülen direnişidir. Türkiye tarihinin en büyük katliamlarından biriyle bu direnişte karşılaşmıştır. Tecrit politikası ve sansür, bütün bu süreç boyunca birbiriyle bütünlük içinde uygulandı. Devletten solun bir kısmı-

na kadar kopkoyu bir sansürle karşı karşıya kaldı direniş. Oligarşiyle Avrupacılar, tecriti doğrudan veya dolaylı savunmakta birleşerek, direniş etrafında bir kuşatma oluşturdular. Oligarşinin sansür duvarlarını, tutsakların ölümleleriyle, tutsak yakınlarının coplar altındaki yürüyüşleriyle parçaladık. Sabrımız, haklılığımız ve sabrımızın altındaki zafer inancı ve kararlılığımız ise, kuşatma karşısındaki en güçlü silahımızdır.

Oligarşinin direnişi kırmak için başvurmadığı hiçbir yöntem, hiçbir demagoji kalmadı. Armutlu katliamından, çeşitli kesimlerin yanılgılarını kullanarak direniş etrafında örülen kuşatmaya, zorla müdahaleden tahliyelere kadar, her yöntem denenmiştir ve hala da devam edilmektedir. Direniş bu koşullarda sürüyor.

★★★

Sol güçler tarafından bu kadar "yalnız" bırakılmış, bu kadar yok sayılmış, bu kadar sansür edilmiş bir başka direniş yoktur. Süreç o kadar çetindir ki, "arada" kalamamıştır kimse. Arada kalamayınca yapacağı iki şey vardı; ya direnişin yanında olacaktı, ya devletin yanında. Fiili olarak ikincisi yapılmıştır. F tiplerine karşı mücadele etmek isteyip bunu "güç" sorunu nedeniyle yapamamak ayrı bir konudur. Ama solun önemli bir bölümünün F tiplerine karşı mücadele dışında kalışının nedeni bu değildir.

Sol, icazetçi, grupçu, Avrupacı, benmerkezci düşünceleri nedeniyle direnişin dışında kalmıştır. Yine aynı düşüncelerin etkisiyle ne bir dönem içinde yer alanlar, ne hep dışında kalanlar direnişin üç yıllık sürecini de doğru değerlendirememektedirler.

"9 Aralık'ta bitirilmeliydi", "çözüm fırsatları kaçırıldı" sözlerini tekrarlayanlar, hala bu saldırının niteliğini ve direnişin özelliğini anlayamamışlardır. Burada ilginç olan birbirinin benzeri-tekrarı olan bu tezleri, birbirlerine çok uzak görünen kesimlerin birlikte savunmasıdır. Kendini demokrat olarak nitelendirip mücadelesini insan hakları mücadelesiyle sınırlayanlar da, silahlı mücadeleyi savunan komünist örgütler de, aynı şeyleri söylüyorlar. Yaşanmış bunca olaya rağmen oligarşik iktidarın niteliğini görmeyenler, AB'ye uyumdaki riyakarlığı görmemekte ısrar edenler, oligarşinin 9 Aralık'taki "toplumsal mutabakat" sözlerine inanmışlardır. AB'ye "aday üye" olmuş, habire de AB'ye uyum yasaları çıkarmaya devam eden bir Türkiye'de, oligarşik devletin bir daha öyle büyük katliamlar yapabileceğine ihtimal vermiyorlardı.

Biz ise, kiminle mücadele ettiğimizi, nasıl bir devlete karşı direndiğimizi biliyorduk.

Tek tek kişilerin kararlılığı veya kararsızlığı değildir burada sözkonusu olan. Siyasal bir kararlılıktır. Herhangi bir aşamada, bir noktaya kadar kararlılık gösteren kişiler veya gruplar her zaman çıkabilir. Ancak devrim iddiasına, iktidar hedefine sahip olanlar, ancak bu kavga-
da halka ve kendi gücüne güvenenler, **sonuna kadar kararlı** olabilirler.

Ölüm orucu bayrağını üç yıl-

dır bombalar kurşunlar altında da, tek başlarına kaldıkları koşullarda da dalgalandıranlar, cüretliydimler, fedakardılar, tereddütsüzdüler.

Cüretlerinin, fedakarlıklarının, tereddütsüzlüklerinin kaynağında Marksist-Leninist ideoloji vardı. Devrimci hareketin 33 yıllık gelenekleri vardı.

Ölüm orucu, halkların mücadelesi tarihinin tanıdığı en zorlu eylemlerden biridir; bu eylemde an an irade savaşı verilir; hücre hücre yürünür ölümün üzerine. Böyle olmasına rağmen, büyük direnişin kahramanları yalnızca Marksist-Leninist ideolojiyle donanmış ileri kadrolar değildi; teorik donanımı fazla olmayan, mücadele ve direniş tecrübesi olmayan **fakat** kurtuluşu devrimde, umudu devrimci harekette gören kadın erkek, genç yaşlı, öğrenci ev kadını onlarca insan da direnişin kahramanları arasında yer aldı. Devrimci hareketin önderliği idi, hareketin verdiği zulme karşı direniş bilinci idi onlara kahramanlık yolunu açan.

Genç Cananlar, iki çocuk anası Şenaylar, Gülsümanlar gibi, onlar bu yolda tereddütsüzce yürüyerek, devrimcilik dersi verdiler tüm dünyaya; faşizme karşı mücadelede engin perspektifler sundular. Direniş böyle destanlaştı, böyle sürüyor.

Kararlılığımızı her aşamada vurguladık ve hiçbir aşamada sözlerimizi çiğnemedik. Yeri geldi bedenlerimizi tutuşturduk, yeri geldi bomba yaptık. Gün gün eridik, başımızda bekleyen Mengeleleri "atlatarak" kucakladık ölümü. Sansürün, kuşatmanın en yoğun olduğu anlarda, ölüme yürüyüşümüzü hızlandırmak için çareler aradık; çünkü ancak ölümlerimizle parçalanacaktı o duvarlar. Bir ke-

sim, burjuvazinin "yaşam kutsaldır" pespaye düşünceleriyle direnişimize karşı çıkarken, fedakarlığı tüm dünya çapında gündeme oturdu. Üç yılda dünyada ve ülkemizde pek çok saldırı ve direniş gelişti, hükümetler, bakanlar değişti, fakat emperyalizmin F tiplerine desteğinde ve devletin politikasında değişiklik yoktu. Direnişin iradesini yenebilecek hiçbir gücün olmadığı ortaya konulmalıydı. 107 şehidimizle bunu başardık.

Direnişe, sonuçlarına kısa vadeli bakanlar, günleri, şehitleri saymışlar ama direnişin veya bırakmanın olası siyasi sonuçlarını görememişlerdir. Bu noktada o kadar körleşmişlerdir ki, bir an önce "bitirme" kaygısıyla emperyalizmin standartlarını savunmaktan, bir kaç kişiyi "kazanma" pragmatizmiyle ihaneti meşrulaştırmaya sivrilmekten kendilerini kurtaramamışlardır. Böyle bir kafa yapısının kararlı, tutarlı olması, "sonuna kadar" şiarıyla direnmesi mümkün değildir.

Üç yıllık direniş, Türkiye halklarının onurudur. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm güçlerini seferber ettikleri bir politikaya karşı üç yıl boyunca kararlılıkla direnebilmek, Türkiye solunun (ölüm orucunu gündemine almayanlar da dahil olmak üzere) onurudur. Türkiye halklarına bu onuru kazandıran 107 şehidimiz, yüzlerce gazimiz ve alınlarında kızıl bantlarla direnişin bayrağını dalgalandırmaya devam edenlerdir.

Bu uzun destan içinde, ideolojik, politik sayısız zaferler kazandık. Oligarşinin politikalarına, burjuvazinin ideolojisine darbeler vurduk. Emperyalizmin terörü, oligarşinin kuşatması ne kadar yoğun olursa olsun, direnebileceğini gösterdik. Direnişteki son söz de biz söyleyeceğiz.

“Terör” Demagojisiyle Tecavüzcü Savunması!

Ş.E.’ rahatsızlık yarattı

ANKARA - Jandarma Genel Komutanlığı Ş.E.’ye tecavüz ettiği gerekçesiyle 405 personel hakkında açılan davaya ilişkin berlerden rahatsız oldu. Jandarma, açıklamalarında, iddianamenin yalnızca birer kişinin beyanına dayandığını anımsattı. Açıklamada şu cümlelere yer verildi: “İddianamede birkaç duyuma ve misatinin isnatlarına başlık şekilde yer alan, 405

li büyüyor, Ş.E.’nin annesi de tecavüze uğramış, ‘Merkez medya 405 askerin tecavüz haberini ne yapacak’, gibi başlık ve sloganlarla çarpıtılarak sunulmasının bölücü örgüt ve işbirlikçilerinin propaganda amaçlı gayelerinin bir parçası olabileceği değerlendirilmektedir. Aksi hal yargının yerine geçmek, en azından yargıyı etkilemek şeklinde yorumlanabilir ki bu durum da yasa

Şükran Esen’in 1993-94 yıllarında Mardin’de üç kez gözaltına alınıp tecavüze uğramasının ardından 405 subay ve askere açılan davanın ilk duruşması yapıldı. Esen’in avukatlarına vekaleti Almanya’dan verdiği için vekaletinin kabul edilmeyeceği kararı verilen duruşmada, devletin savcısı, bu utanç davasının gizli yapılmasını talep etti. Talep kabul edilmezken duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

On yıldır hiçbir askerini yargılamayan, sorgulamayan jandarma, olayın basında yer alması üzerine bir açıklama yaptı.

Tecavüze Jandarma Açıklaması: “Bölücü Örgüt Ve İşbirlikçilerinin Propagandası”

405 asker hakkında açılan davada iddianamenin sadece Şükran Esen’in iddialarıyla hazırlandığı belirtilen açıklamada şöyle denildi:

“405 jandarma personelinin bir kişiye tecavüz ettiği şeklinde abartılı yansıtılan iddianın, kesinleşmiş yargı kararı gibi, basın organlarında yorum ve değerlendirmelere tabi tutulması ve ‘Ş.E.’nin onur mücadelesi’, ‘Tecavüz skandalı büyüyor’, ‘Ş.E.’nin annesi de tecavüze uğramış’, ‘Merkez medya 405 askerin tecavüz haberini ne yapacak’, gibi başlık ve sloganlarla çarpıtılarak sunulmasının bölücü örgüt ve işbirlikçilerinin propaganda amaçlı gayelerinin bir parçası olabileceği...”

“Terör, bölücülük” demagojileri nelere kadir görüyor musunuz? Tecavüz gibi bir durumda bile katliamcılar imdadına yetiştiriyor. Şükran Esen’e tecavüz eden soysuzları kimin yetiştirdiği, hangi kafanın eğittiği de böylece ortaya çıkmış oluyor. Bu kafa eğitiyor! Bu bir ahlak, kültürdür. İnsanları diri diri yakan ve kahkahalar atan bir ahlak! Kafa kesen, kulak koleksiyonu yapan bir ahlak! Cesetleri tanklara bağlayıp sürükleyen, aynı tankların gizli bölmelerinde uyuşturucu kaçakçılığı yapan, mezar taşlarını dahi kırıp parçalayan bir ahlak! Bu ahlak için tecavüz sıradan bir olay haline gelmiştir ki, özellikle Şükran Esen’e tecavüz edilen 1990’lı yılların başında binlerce genç kızımız, kadınıımız tecavüze uğramış ve hiçbirini hakkında soruşturma, dava açılmamıştır. Şimdi AB’cilik paralelinde de olsa davalar açılmasıyla hezeyana kapılıyor, dengesiz, çocukların güleceği, en geri unsurlara hitap eden “terör” hamasetine başvuruyorlar.

Geçin bu demagojileri. Kimseyi aldatamazsınız. Ama merak etmeyin, bakın avukatlarınız canhıraş savunmadalar.

Tecavüzcüleri Savunmak Özkök’e Yakıştı

Jandarma açıklamasının ardından, yalana inanmayan ve suratlarına çarpan Yıldırım Türker 13 Ekim tarihli Radikal’de, “Tecavüzcü sürüsü” başlığını koyduğu yazısında, OHAL sürecinden, vatan millet demagojileri ile her türlü suçun nasıl örtbas

Köy Boşaltmalar Savunuldu

ÂİHM’deki davalarda binlerce köyün boşaltıldığının kabul edilmek durumunda kalınmasının ardından, TSK karşı saldırıya geçerek, köy boşaltmaları gündeme getirenler hakkında suç duyurusunda bulundu. Diyarbakır Barosu Başkanı Sezgin Tanrıkulu ile üç avukat hakkında Jandarma Bölge Komutanı’nın şikayetiyle ‘görevi kötüye kullanmak’tan dava açıldı.

Katliam yapıp, katliamdan sağ kurtulanları yargılayanlar, şimdi de binlerce köyü yakıp yıkip boşalttıklarının üzerini örtmek için olayı gündeme getiren insanları yargılıyor. Yüzbinlerce aile köylerinden göçettirildi, evleri yakıldı, kentlerin gecekonduarında sefalet mahkum edildiler. Ve “köye dönüş projesi” aldatmacası da, “köyümüzü PKK yaktı” belgelerinin imzalanması şartına bağlanmış durumda. Bu dava bile, “köye dönüş”ün aldatmaca olduğunu gösteriyor. Oligarşi halka düşmanlığın bir örneği olan köy boşaltmayı savunmaya devam ediyor.

Okulda İşkence Serbest

Ç.K ve D.P isimli gençlerimizin, Ankara’da 1 Mayıs’a katıldığı için okula gelen polisler tarafından müdür odasında sorgulanması olayında, müdür ve yardımcılar hakkında dava açılmasına Kaymakamlık izin vermedi.

Okula polisi alarak, gençlerin sorgulanmasını bizzat sağlayarak suç işleyen Dikmen Lisesi’nin müdür ve müdür yardımcılar hakkında suç duyurusunda bulunan ailelerin talepleri kaymakam tarafından “soruşturma açılmamasına” denilerek geri çevrilirken, öğrencisine işkence yaptırmak, okulun sorgu merkezi olarak kullanılması ve işkenceciyle işbirliği meşru görülmüş oldu böylece.

HADEP'li diye, Dev-Solcu diye, fahişe diye, gülüp geçmeseniz bile içinizden sinsi bir 'oh olmuş orospuya' geçiyor çünkü" diye eleştiren Türker'e cevap, aynı grubun "büyük" gazetesi Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ten geldi. Yazısına aynı başlığı koyan Özkök, bir yandan duyarlı, ilerici aydınlara, işgal ortaklığına karşı çıkışlarının da intikamını almak istercesine saldırırken, öte yandan tecavüzcüleri savundu. (Özkök'ten aldığı işaretle benzeri bir yazı yazan, tescilli devrimci düşmanı, Tercüman yazarı Emin Pazarcı'yı da yeri gelmişken analım.)

"Ordu'da üç beş kişinin katıldığı tecavüz olayı" diyor Özkök. "Niye cop kullanalım taş gibi delikanlılarımız var" diyen senin generallerini, yine senin ordunun genarelleri ahlakını en vezic şekilde, siz gazetecilerin madkadına süngü takıp gezdirmekle tehdit etmedi mi?

Susurluk tetikçilerinin avukatı Ertuğrul Özkök'ün, tecavüzcüleri savunmaması beklenemezdi. Ülkenin "en büyük" gazetesinin yayın yönetmeninin, tecavüzcülerin avukatlığına soyunması, nasıl bir medya güruhu ile karşı karşıya olduğumuzu, halk düşmanlığında nasıl oligarşi ile bütünleştiklerini de gözler önüne seriyor.

Muhalef olan herkese düşman Özkök. Doğan grubunun bir gazetesinde böyle bir yazının yayınlanması ayrı bir hezeyana sevk etmiş; "Oraları artık kurtarılmış iftira bölgeleri haline gelmiş de haberimiz yokmuş" diyerek tehdit ediyor. "Köşeler babamın malı değil" dedikçe, köşe başlarındaki hayasızlık daha da azıyor" diyen Özkök, ilk fırsatta gerekli "temizlik operasyonunu" yapacaktır. Bu olmasa bile, bu yazının bile baskı amaçlı yazıldığı açıktır. Kendi köşesini "babasının malı gibi", emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hizmetine sunmakta bir sorun yok tabi ki!

Ruh hali şu: "Biz ki, Doğan Medya olarak devletin halka karşı her türlü suçunu sahipleniyoruz. Solculara, "alın size de bir gazete" diye çıkardı Radikal'i, tamam ama bu kadarı da fazla..." Özkök'ün demokratlığı bu!

Bu arada Özkök, Radikal'in bir süre önce yayınladığı "MGK Genel Sekreterliği Gizli Yönetmeliği" yayınlarının da özeleştirisini yapıyor. Yağcılık her satırından akıyor.

Devrimcilere saldıran, katliamları, infazları alkışlayanlar bunlar! Hiçbir zaman unutulmamalıdır; devrimcilerin katledilmesini onaylayan, psikolojik savaş sürdüren gazetelere, yazarlara dikkat edin, izleyin; tümünün aynı zamanda devletin halka karşı her türlü suçunu savunanlar, Amerikan işbirlikçileri ve Susurluk avukatları olduğunu görürsünüz. Devrimcilere düşman olanlar her türlü pisliğin, batağın tam da ortasındadırlar.

edilip mübah sayıldığından sözetti. Terör demagojisinden etkilenmiş kesimleri de, "sizden değil diye,

Asker Köy Taradı

Mardin'in Derik İlçesi'ne bağlı Kovalı köylüleri 13 Ekim gecesi jandarma tarafından tarandı. Köylülerin DİHA muhabirine verdiği bilgiye göre olay şöyle gelişti:

Önce köyün elektrikleri kesildi. Bu sırada 17 yaşındaki Murat Demir koyunlarını otlatmaktan dönerken, 80 yaşındaki dede Ramazan Demir sesler üzerine evinden dışarı çıktığında yaşandı. Torunun "dede asker" demesine kalmadan dede ve torun askerler tarafından tarandı. Silah seslerini duyarak dışarı çıkan 67 yaşındaki baba Abdullah Demir de asker kurşunlarından anında nasibini alırken, traktörle olay yerine gitmek isteyen diğer akrabalara da ateş açıldı. Burada da amcaoğulları Nusret Demir (65) ve Mehmet Demir (38) de aldıkları kurşunlarla yaralandılar. Bu sırada evlere rastgele ateş açılmaya başlandı. Yaralıların hastaneye götürülmesi sırasında da vahşet sürdü. Yaralıları hastaneye götüren taksiye ateş açılırken, Mehmet Demir'in kullandığı aracı durduran Üçyol Karakolu askerleri yarım saat boyunca araçtakileri dövdü.

Sayı 82

29

19 Ekim
2003

Şehit Gerillalar Toprağa Verildi

Tokat Zile'de 12 Ekim günü yaşanan çatışmada 4 MKP-HKO gerillası şehit düştü. Şehitlerin Erol Baştuğ, Cemal Keser, Zeynel Aslan ve Kenan Kösedenez olduğu belirtilirken, şehitler sloganlarla toprağa verildi. Zeynel Aslan, Hozat'ta 300 kişinin katıldığı bir törenle, "Zeynel Yoldaş Ölümsüzdür" sloganlarıyla toprağa verilirken, Cemal Keser ve Kenan Kösedenez Gazi Mahallesi'nde defnedildi. Gazi Cemevi'ndeki törenin ardından "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür" yazılı pankart eşliğinde cenazeler, Cebeci Mezarlığı'na götürülerek marşlar ve sloganlarla toprağa verildi.

Öte yandan 10 Ekim günü Ovacık kırsalında meydana gelen çatışmada şehit düşen 4 HPG gerillası Ovacık Belediyesi tarafından defnedildi.

POAŞ'ın Ertelenen Borçları ve Doğan Medya-AKP Ortaklığı

Doğan Medya neden AKP propagandası yapar? Medya-iktidar arası ilişkiler hangi zeminde gelişir? Doğan Medya işgal ortaklığını neden savunur? Medya hangi bataklığın içinde yüzmektedir? Özelleştirme kimin çıkarına hizmet etmekte?...

Daha onlarca sorunun cevabı, bugünlerde medya cephesinde yaşanan gelişmelerle yeniden gözler önüne seriliyor. Özelleştirilen POAŞ'ı, İş Bankası ile birlikte satın alan Aydın Doğan'ın devlete borçlarını ödemediği ve halkın cebinden çıkan 271.3 trilyon liralık borcunun AKP iktidarı tarafından 2007 yılına ertelendiği ortaya çıktı. Doğan Medya ertelemeyi inkar etmezken, kendince verdiği cevaplar sadece komik ve durumu kurtarmaya yöneliktir.

Bu olay bize düzenin, medyanın, iktidarın birçok yönünü de göstermeye yeterlidir. Birkaçını sıralayalım:

1- Doğan Medya'nın AKP iktidarının propagandasını yapmasının, gazetelerinde, TV'lerinde en küçük bir eleştirinin yer almasının nedeni somut örneklerle ortaya çıkmıştır.

2- Medyanın yolsuzluk, hortum, çıkar ilişkileri içinde olduğu, Uzanlar, Cinerler, Karamahmetler'den sonra Doğanlar nezdinde bir kez daha tes-cillenmiştir. Yazdıkları her satır ya da yazmadıkları her kelime bu çıkarlara göre belirlenir. Böyle bir medyanın halkın haber alma hakkına saygı göstermesi, halkın acılarını, yoksulluklarını, baskıyı, zulmü haber yapması beklenemez. Nitekim yapmıyorlar da, magazin, televole, futbolla kitleleri uyutup, öte yandan kolkola girdikleri iktidarlar aracılığıyla kasalarını doldurmaya devam ediyorlar.

3- Özelleştirmelerin nasıl bir talan ve yağma olduğunun en son örneği olmuştur POAŞ. Uzanlar'ın ÇEAŞ'ı neyse, Doğanlar'ın POAŞ'ı da odur.

4- Doğan Medya, çıkarlarını Amerikancılıkta gören bir tekellci burjuvadır. AKP'nin asker gönderme

kararını canhıraş desteklemesinin arkasında işte bu tür ilişkiler yatmaktadır. Keza, POAŞ'ın aynı zamanda, ilk tezkere geçseydi, Amerikan askeri araçlarına yakıt vereceği, Irak halkının kanı üzerinden kasasını dolduracağı da ortaya çıkan gelişmelerdi. Halkımızın kanını dökmek için, gençlerimizi ölüme ve bir halkın kurtuluş savaşını bastırmaya gönderilmesi için canhıraş çalışanların kimler olduğu açıktır. Bakmayın dillerinden "Türkiye'nin çıkarları" düşmediğine, "Irak halkına yardım" gibi ulvi amaçlardan söz etmelerine, tümü yalandır, tek kıstasları çıkarlarıdır.

5- Uzanlar'ın, Cinerler'in, Karamahmetler'in gazete ve TV'leri, POAŞ olayı nedeniyle Aydın Doğan'a yüklenmiş durumdadır. Bu da medya gerçeğini gözümüzden kaçırmamalıdır. Hiçbirinin ötekinden farkı yoktur. Tümü hortumcu, tümü halk düşmanı, tümü soyguncudur. İktidarla ilişkilerini kim iyi tutarsa, hortumun ucu ona dönmektedir. Hepsi aynı bataklığın içinde, gazetecilikle, habercilikle hiçbir alakaları yoktur. Bakmayın siz şaşaalı "gazetecilik ilkeleri" yayınmalarına; "kasaya daha fazla dolar"dan başka bir ilkeleri yoktur.

6- AKP iktidarının "yolsuzluklarla mücadele" şovlarının ne kadar sahtekarca olduğu açıktır. Mesele, rakip parti ve işbirlikçi tekellerin önündeki öteki tekellerin yok edilmesi meselesidir. Bütün demagojilerinin altında yatan bundan ibarettir. Kendi iktidarını destekleyen Aydın Doğan'a "diyet borcu" halkın cebinden çıkan, ama milyonlarca insanımızın telaffuz bile edemeyeceği büyüklükte bir miktarla ödeniyor.

7- Doğan Medya Grubu açıklamasında, "sadece bize değil, aynı muamele başka şirketlere de var" diyor. (14 Ekim Hürriyet) Evet! Bütün tekellci burjuvalara halkı soyması için her türlü olanak tanınır. AKP de ortağı Doğan Holding'e tanıyor. AKP'ye yakınlığı ile bilinen, (aslında yakınlı-

Konuşan ABD'lilerdir

Medyanın en hızlı Amerikan muhiplerinden ikisi, Ertuğrul Özkök ve Cengiz Çandar'dır. Amerikan muhipleri, basında tartışıldığı şekliyle 10 bin asker göndermenin yetmeyeceğini söylüyorlar.

"Türkiye, Irak'a 'sembolik' miktarda asker gönderecekse, hiç gönderme daha iyidir. Hatta, 10.000 askerin dahi çok üzerine çıkmalıdır. Örneğin, 40.000 dolayındaki asker gönderilmesi, çok daha anlamlı olacaktır." (8 Ekim, Tercüman) diyen Cengiz Çandar'a Özkök, şu yazısıyla destek oluyor:

"Türkiye'nin 10 bin askerle bölgeye gitmesini hem yarasız, hem de tehlikeli görüyorum. Bu sayı daha yukarılara, 30-40 bine çıkarılmalıdır." (10 Ekim, Hürriyet)

"Halkların kendi kaderlerini belirleme hakkı" gibi onyıllardır sıradan demokratların, burjuva liberallerinin bile kabul ettiği bir düşünce yok beyinlerinde çünkü demokrat değiller. Üstelik gelecek kan da onların kanı değildir. Onlar, halk çocuklarının sürüldüğü hiçbir savaşta ölmezler.

"Türkiye'nin çıkarları" demagojisiyle konuşanlar, Amerikalılardır. Bakmayın kimliğinde ne yazdığına, ruhları Amerikalı!

'İslamcı' AKP İşgale Ortak Olsun Albayraklar Kazansın

ğın ötesinde, bütünleşen) Albayraklar Holding iktidar nimetlerinden yararlanmaya devam ediyor.

AKP Hükümeti'nin özelleştirmeden enerjiye kadar yaptığı bir çok ihalede boy gösteren Albayraklar Grubu, önce Bağdat ardından da Kerkük'e Türk hastanesi yapacak. İslamcı Holding olarak bilinen Albayraklar'ın bunları "hayrat" olsun diye yapacağını düşünmeyin sakın. O işleri gerektiğinde, kasalarına akan dolarları gizlemek için yaparlar. Grubun yan kuruluşu Sistem İnşaat, Başbakanlık Fonu'ndan yaptırılacak iki hastane için 2,5 milyar dolarlık teklif verdi ve ihaleyi aldı. Yani, cebimizden **2,5 milyar dolar** daha tarikat holdinglerine verildi. Hortumun ucu şimdi o yana akıyor çünkü.

Eminiz, AKP iktidarı kendi tabanına, "Irak halkının sağlık sorununu çözmek için" diye açıklayacaktır. "İnsani yardım" numaraları bayatladı artık. Amerika yeterince kullandı ve hiçbir inandırıcılığı yoktur. AKP, saf müslüman halkımızın duygularını kullanarak da sürdürmez aynı yalanı. AKP islamcılığının nasıl bir riyakarlık olduğu özellikle Irak'a asker gönderme kararıyla birlikte netleşti; müslüman Irak halkının ülkesinin işgaline ortak olanların ne müslümanlığı olabilir ki!

Bir Sömürü Ağı: Tarikat Holdingleri

12 Eylül cuntasına verdikleri desteğin ardından hızla gelişen tarikatlar, bir yandan da holdingleştiler. Refah Partisi'nin yükselişine paralel olarak ise, devlet olanakları önlerine serildi. Kombassan, Albayraklar, Kaldere, Büyük Avrasya, Anser, Tuğra, Noya, Jet, Yimpaş, Sayha, İttifak, Endüstri Holding... Onlarca tarikat holdinginde, saf inançlı insanlarımızın yastık altındaki paraları toplandı, yurtdışında çalışan emekçilerin birikimleri "faiz haram, kar payı" denilerek gasp edildi. Adları bile inançları sömürmek içindi. İhlas Holding'e bağlı şirketlerin adları en iyi örnektir buna. İhlas'ın binlerce insanımızı dolandırdığının ortaya çıktığı günlerde bir islamcı yazar sayıyordu bu şirketlerin adlarını: "İhlas ağlıyor. Tekbir, Mekke, Medine, Hicret, Hak, Hakikat ağlıyor..."

Asıl ağlayanlar, inançlarının sömürüldüğünü, tarikat holdinglerinin iflasiyla görenlerdi. Ama daha binlercesinin gaflet uykusunda olduğu da bir gerçektir. Özünde TÜSİAD'çılardan hiçbir farkları yoktur. Tek fark söylemindedir. Sömürü çarkını savunurken İslami söylem kullanırlar. Bu sayede, kapitalizmin rekabetçi ortamında kendi pazarlarını, kendi tüketici kitlesini yaratabilmişlerdir. AKP'nin iktidar oluşu ile birlikte ise, gerek ihalelerde, gerekse, Albayraklar'ın PETKİM'in de olduğu gibi, emekçilerin grevlerini erteleme vb. yollarla, TÜSİAD'çılara hızla yaklaştırmaya başladılar.

Tarikat holdinglerinde yine aynı tarikatın müridlerinin, islamcı kesimden emekçilerin çalıştırılması, görünürde, bir dayanış-

Yağmacılar!

Marek Belka, Irak'taki ihaleleri dağıtmakla görevli Amerikalı. Asker gönderme kararının meclisten geçmesinden hemen iki gün sonra, yanına Iraklı işbirlikçileri de alarak ülkemize geldi. TOBB ile Berka, Irak yağmasından işbirlikçilerine nelere verilebileceğini görüştüler. TOBB'un, tezkerenin geçmesi için gösterdiği çabaya "şükranlarını" sunduğunu da belirtelim. Hatırlanacağı gibi eylül ayı ortasında da TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu ABD'ye gitmiş ve Irak işgalinin kurmaylarından, ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'le görüşmüştü.

Gizli saklı olan hiçbir şey yok; Irak'a asker giderse, oligarşinin holdingleri önlerine konulacak yalaktan faydalanacaklar. Emperyalist tekellerden arta kalan kemikleri yalayabilmek için, gençlerimizin kanını satan soysuzlar işte bunlardır. AKP'nin dostlarıdır, onun iktidarını destekleyenlerdir bunlar. Keza İslamcı maskesi takan **MÜSİAD**'ın, 'karar uzun vadede olumlu olacaktır' açıklaması da aynı kemikten yararlanmak içindir.

Tanıyın bunlar, kanımız bunların çıkarları için dökülüyor. Irak'ta gençlerimiz bunların kasaları dolusun diye ölecek.

Yahudi lobisi: 'AKP'yi Takdir Ediyoruz'

İşgal ortaklığı, ABD'deki Yahudi lobi örgütü 'Ulusal Güvenlik İşleri İçin Musevi Enstitüsü' (JINSA), tarafından takdirle karşılandı. Kuruluş, "Türkiye'nin **ABD'nin güvenini** elde etmede önemli bir adım attığını ve Irak'taki ihalelerde öncelik alabileceğini" söyledi.

AKP'nin işgal ortaklığına karşı sokaklara dökülmeyen "islamcılar" memnun mu? Tarikat holdingleri memnun, ihale alacaklar! Peki her gün evleri yıkılan, bebeleri, gençleri katledilen Filistin halkı ne düşünüyor acaba? **Filistin halkının katilleri alkışlıyor AKP'yi!**

Sayı 82

31

19 Ekim
2003

ma olarak yansıtılsa da, gerçekte daha azgın bir sömürünün aracıdır. Din tıpkı paraları toplanan “kar payı ortakları”nda olduğu gibi sadece kullanılan bir araçtır. Çünkü cemaat bağıyla yürütülen işçi işveren ilişkisinde işçi dinin gereği şükretmek zorundadır. Sendika, grev, toplu sözleşme derdi olmadan azgın bir sömürü söz konusudur. Bu şekilde elde edilen karlar, kapitalist anlayışa uygun olarak yeni yatırımlara dönüştürülmektedir. **“Komşusu açken tok yatmamak”** gibi islami değerleri ise, holding poşetleriyle rekamlı yardım dağıtımlarından ibarettir.

Albayraklar Kimdir?

Albayraklar da ötekiler gibi yukarıda anlatığımız ilişki ve süreç içinde büyümüştür. Ama asıl olarak kamuoyu adını, Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde verilen ihalelerle, naylon fatura yolsuzlukları ile ve bu ilişkilerin sonucu olarak, şimdi birçoğu AKP milletvekili ve bakan olan kişilerin yolsuzluk davalarından yargılanmasıyla duydu.

Bu ilişkiler içindeki Albayraklar, tıpkı Kom-bassan gibi ve Ülker gibi, AKP iktidarı döneminde özelleştirmelerden, ihalelere kadar sömürü pastasından pay almaya devam etti. Bir örnek olması açısından Balıkesir Seka Fabrikası’nın Albayraklar’a nasıl peşkeş çekildiğine bakalım.

Özelleştirme çerçevesinde Albayraklar’a 1 milyon dolara satıldı fabrika. Tesadüfe bakın, o günlerde AKP Hükümeti de Albayraklar’a 1 trilyonluk kredi vermişti. Albayraklar hükümetten aldıkları krediyle, SEKA’yı ele geçirmiş oldular. Albayraklar, AKP Hükümeti’nin ilk icraatlarından biri olan “Vergi Barışı Projesi” adı altında vergi borçlarının önemli bir kısmının silinmesinden de faydalananlar arasında yer aldı.

Albayraklar, birçok sektörde olduğu gibi medya alanında da faaliyet göstermekte. Kanal 7 televizyonu ve Yeni Şafak Gazetesi yayın politikalarını Albayraklar’ın çıkar ilişkileri çerçevesinde belirlemekte. Doğan Grubu ne yapıyorsa, Albayraklar’ın gazete ve TV’si de bunu yapıyor. AKP iktidarı döneminde bu yayınlarda, önceki iktidar dönemine göre, yoksulluğa, baskıya ve zulme dair haberlerin birden yok olması, hiç yer verilmemesinin sırrı hikmeti de burada.

Kendisini İslamcı olarak tanımlayanların karışındaki soru şu;

Bu tarikat holdinglerinin çıkarları için, tarikat şeyhlerinin “aman AKP’yi yıpratmayalım, protesto yapmayalım...” türünden telkinlerine daha ne kadar inanıp susacaklar?

AKP Amerikancılığını Meşrulaştıran İslamcılar

İslamcı basında, net olan istisnai tutumlar dışında, AKP’nin Amerikancılığı kafa karışıklığı yaratılarak meşrulaştırılıyor. Ortaya çıkan belli başlı tutumları ele alarak, bunun nasıl yapıldığına bakalım:

Yeni Şafak Gazetesi’nin yazarlarında sıkça görüldüğü gibi, AKP’nin Amerika karşısındaki konumu, “reel politika” aldatmacasıyla açıklanarak, “eleştiriler” olabildiği kadar yumuşatılıyor. Bir yandan “müslüman Iraklı kardeşlerimiz” söylemi elden bırakılmazken, öte yandan işgal ortaklığı kararı alan AKP’ye cepheden bir eleştiri görmek mümkün değil.

Bir diğer tutum; türban, imam hatip liseleri (İHL) sorununu işgal ortaklığının önüne koyarak, İslamcı tabanda kafa karışıklığı yaratılıyor. Bunu, böyle bir süreçte köşesinde sürekli İHL’leri diziler halinde yazarak yapanlar olduğu gibi, açıkça ve arsızca yapanlar da var.

11 Ekim tarihli Vakit Gazetesi’nin bir yazarı, “Tezkere niye geçti... Tepkiler neden cılız?” sorusunu soruyor. Beklenen, tepkinin güçlü olması, bu yönde bir çağrı, teşvik, ama yapılan bu değil. Bakın soru nasıl cevaplanıyor;

“3 gün geçmesine rağmen tezkere ile ilgili yazı yazmadım. Söyleyecek sözüm olmadıktan mı, sempatiilerimden mi, hayır, hiçbirini değil. Yazmadım; çünkü, hala bazı ‘umut’larım, bazı ‘beklentilerim’ var. ... Şu ‘ÖSS’de eşitlik sağlanmasın, şu ‘başörtüsü sorunu’ çözülmesin, ondan sonra görün bendeki cayırtıyı. Beni, ben bile tutamam.... Irak ne ki... Bedenler ‘ABD işgali’ altında...”

Kafa yapısı çıplak; ülkeler işgal edilmiş, AKP işgal ortaklığı kararı almış umurunda mı, o varsa yoksa türban ve İHL diyor. Söylediği, bu sorunlar çözülürse işgal ortaklığına sesi çıkmayacak. İslamcıyla milliyetçinin birleştiği noktadır pragmatizm ve benmerkezcilik. Bu kafanın “müslüman Irak halkı” demesinin de, “kardeş Filistin” demesinin de hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Hatırlanırsa benzeri bir tutumu, Erbakan’ın siyaset yasağının kaldırılması karşılığında, FP’liler IMF programına mecliste onay vermişlerdi. Kafa aynı kafadır, kültür aynı kültürdür. Ve bu kültür, AKP’yi yıpratmama adına kafa karıştırıyor, kafa karışıklığının ardında da AKP’nin Amerikancılığını meşrulaştırıyor.

Emeklileri Yürüyen Bir Ülkede İnsana Değer Yoktur

Emekli-Sen üyesi emekliler, açlığa mahkum edilmelerine karşı 15-17 Kasım tarihlerinde, maaşlarının insanca yaşanacak düzeye çıkartılması ve Türkiye'nin Irak işgaline ortak edilmesine karşı 15-17 Kasım tarihlerinde "Haklarımızı almak ve İnsanca Yaşamak için" sloganıyla Ankara'ya yürüyor. 10 Kasım'a kadar toplayacakları imzaları başbakana iletecek olan DİSK/ Emekli-Sen üyeleri Ankara, Adana ve İstanbul'da yaptıkları eylemlerle kampanyalarını duyururken, emeklilerin talepleri şöyle:

- 2004 bütçesinden pay ayrılması. -Memur emeklilerine yapılan zammın SSK ve Bağ-Kur emeklisine de uygulanması. -Emekliler arasındaki maaş farkının kaldırılması. -Bütçeden sosyal güvenliğe daha fazla pay ayrılması. -Alınan hizmetlerin çağdaş standartlara çıkarılması. -Kazanılmış mahkemelere rağmen ödenmeyen TÜFE'lerden kaynaklı 29 aylık birikmiş farkların ödenmesi. -Sendikal örgütlenme önündeki engellerin kaldırılması. -Gençlerin ABD emperyalizminin mağası olarak Irak bataklığına sürüklenmemesi.

Dersim'de OHAL Uygulamaları

Dersim'de son bir haftadır çok sayıda asker katıldığı operasyonlar Hozat, Çemişgezek, Ovacık üçgeninde helikopterlerin desteğiyle sürdürülüyor. Operasyon bölgesinden sağlıklı bilgi alınamamakla birlikte, aramalar ve kontroller OHAL'i aratacak denli yoğunlaştırıldı. Dağlar ve ormanlık alanlar rastgele bombalanırken, hatırlanacağı gibi, daha önce (21 Eylül) yaylaların operasyon nedeniyle boşaltılması istenmişti.

Kocaeli Muhabirlerimize Keyfi Gözaltı

12 Ekim günü dergimizin Kocaeli temsilcisi Aydın Yavuz ve muhabirimiz Özgür Aşan, Ögretmenler Mahallesi'nde dergi dağıtırken sivil polisler tarafından keyfi şekilde zor kullanılarak gözaltına alındılar ve Derince Karakolu'na götürdüler. Polis, muhabirlerimizi sahip-lenen halkı da, "kahveden hepinizi götürürüz" diyerek tehdit ederken, çalışanlarımız gözaltında tehdit ve dayığa maruz kaldılar. Çalışanlarımız, 13 Ekim günü savcılıktan serbest bırakıldılar.

açlığın yüzü ve yüzsüzlerin açgözlülüğü

Damla'yı hatırlıyor musunuz? Zonguldak'ta doğmuştu. Doğalı 1.5 ay olmuştu ve **açlıktan** ölmüştü. **Açlıktan!**.. Bir yıl önce olmuştu bu olay. 13 Ekim'de bir yaşındaki Burhan da Damla'nın yanına, "açlar mezarlığına" gitti. Antalya'da bir göçebe çadırında yaşayan annesinin kucağında açlıktan öldü Burhan. Anne Çiğdem "ortada kaldık. Bebeğime yedirecek mama bulamadım. Açlıktan benim de sütüm yoktu" dedi

gazetecilere. Açlıktan süten kesilen annelerin aç çocuklarının ölü bedenleri "yalancılaraar..." diye haykırıyor "ekonomi tıkırında gidiyor" diyenlere.

Minik Burhan'ın cesedinin resminin altına "1 kg. 800 gr. ağırlığındaki çocuk, Afrikalı aç çocukları anımsattı" diye yazdı burjuva basın.

Ve aynı gün, aynı gazetelerde açgözlülüğün haberi vardı. Açlıktan söz edenleri "**Fakirlik edebiyatı yapmayın**" diye susturan düzenin meclisinin başkanı, milyarlarca lira maaş alan milletvekillerinin "ay sonunu getiremediklerinden" yakınıyor ve milletvekillerinin maaşlarına zam yapılacağını, uçak ve trenlerden bedava yararlanmalarının sağlanacağını açıklıyordu.

Bu ne yüzsüzlüktür, ne açgözlülüktür; 1,5 aylık çocukların daha emekleyemeden açlıktan öldükleri ülkede, milyarların ve avantaların içinde yüzenler ay sonunu getirememekten söz ediyor. Milyarları alıyor doymuyorlar. Açlıktan ölenlerin resimleri yayınlanıyor, utanmıyorlar.

İyi bakın 1,5 yaşında açlıktan ölen Burhan'ın yüzüne. Hiçbir şeye benzemez açlığın öfkesi. Yakar, yıkar, kahreder utanmayanları.

yoksul

Sayı 82

33

19 Ekim
2003

"Mahallemize ve geleceğimize sahip çıkalım" diyen Eyüp Yerel Platformu, yozlaştırmaya, çeteleşmeye karşı tepkilerini sürdürüyor. Platformun son eylemi 12 Ekim'de Alibeyköy Karadolap'ta yapıldı. Yaklaşık 200 kişi "Yok Edilen Geleceğimizdir Uyuşturucuya, Fuhuşa, Çeteleşmeye Hayır/Eyüp Yerel Platformu" pankartıyla yaptığı eylemde sık sık, "Kahrolsun Çeteler",

'Çürümeye Hayır Yoksulluğa Son'

"Uyuşturucuya-Fuhuşa-Çeteleşmeye-Hırsızlığa HAYIR" sloganlarını attı.

Halk Ekmek Meydanı'na kadar yürüyen kitleye burada platform adına bir konuşma yapan, Ali Esen, sorunun tüm mahalle halkının sorunu olduğunu belirtti. Esen konuşmasına şöyle devam etti: "Çocuklarımızın bali kullanmasıyla başlayan bu sorun esrar, eroin ve gasp olaylarına kadar boyutlanıyor. Yarın kimse bizim çocuklarımızın da bu maddeleri kullanmayacağını garantisini veremez. Bizler fuhuşa, çeteleşmeye, uyuşturucuya karşı mücadeleyi görev bildik. Hepinizi bu mücadelemizi sahiplenmeye çağırıyoruz." Yapılan açıklamanın ardından eylem, halkın alkışları arasında, "Çürümeye Hayır Yoksulluğa Son" sloganıyla sona erdi.

Alibeyköy Temel Haklar: Örgütlü Halk Olmalıyız

Alibeyköy Temel Haklar 12 Ekim günü açılış şenliğini yaptı. Dernek binasındaki şenlikte açılış konuşmasını yapan, Alibeyköy Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği başkanı Naci Vurgen, derneğin amaçlarına, ülke ve mahalle sorunlarına kayıtsız kalmayacaklarına değindi. Daha sonra söz alan Şevket Avcı, 1996-99 yılları arasında Halk Meclisinin uyuşturucuya, hırsızlığa karşı yürüttüğü mücadeleyi anlattı. Sakine Ögeyik ise; yozlaşmaya karşı mücadeleye değinecek, "sorunlarını çözen, sorunlarına sahip çıkan örgütlü bir halk olmalıyız" dedi. Konuşmaların ardından Temel Haklar müzik grubu, yerel sanatçı Salih Soydemir ve Nurettin Güleç birer dinleti verdi. Coşkulu türkülerle sona eren şenliğe 150 kişi katıldı.

Mersin'de Coşkulu Açılış

15 Eylül'de kuruluşunu tamamlayan **Mersin Temel Haklar**, 13 Ekim günü açılış şenliğiyle Mersin halkıyla bütünleşti. Polisin erken saatlerden itibaren halkı tedirgin etmesine karşın, yaklaşık 150 kişinin katıldığı şenliğe yerel basın da yoğun ilgi gösterdi. DKÖ'lerin, siyasi partilerin ve merkez Akdeniz ilçe Belediye Başkanı M. Fazıl Türk'ün de katıldığı açılışta, dernek başkanı Gülin Günbil, tüm halkı hak ve özgürlükler için mücadeleye çağırarak bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından Grup Berdan'ın müzik dinletisine geçildi. Halkın zılgıt ve alkışları ile şenlik sona erdi.

Haksız gözaltılara dava

30 Haziran'da pasaport için gittiği Şişli Emniyet'inde hukukdışı şekilde, "gıyabi tutuklanan var" denilerek 1 gün gözaltında tutulan **Şadi Özpolat**, 3.5 milyar liralık tazminat davası açtı. Gözaltının hukuksuzluğunun mahkeme kararıyla belgelendiğini belirten Özpolat, kişi hak ve özgürlüğünün ihlal edilmesi davası açtığını belirtti.

Av. Behiç Aşçı da, görüş için gittiği Edirne F Tipi Hapishanesi çıkışında, asker kaçağı olduğu gerekçesiyle 3 saat gözaltında tutulması ile ilgili olarak 5.5 milyar lira tazminat istemiyle dava açtı.

TEMEL HAKLAR'dan

İNSANLARA BOŞ ARAZİLERDE MEZAR ARATTIRAN AHLAK KİMİN AHLAKIDIR?

“... Diyarbakır'ın Kulp İlçe-si'nde yakınlarını arayan aileler boş arazide toplu mezar araması yaptılar... (Mezarları aran-an) kayıplar ilk değildi, son da olmadı. Ülkemizin her yerinde binlerce kişi faili belli olarak kaybedildi. Siyasi iktidar kaybettiği kişilerin ailelerinden bir mezarı bile esirgedi. ... Ama bu siyasi iktidar ne ölüye, ne cenazelere ne de mezarlara saygı gösteriyor, insanlar gö-zaltına alınıyor, kayıtları tutul-muyor, kayıp deniyor. Devrim-cilerin, gerillaların cenazelerine saldırılıyor, cansız bedenlerine işkence yapılıyor, mezar taşları kırılıyor. Bu ahlak ve bu kültür bizim değildir. Anadolu toprak-larında böyle bir ahlak ve kül-tür yeşermemiştir... Kayıplarımız akıbeti açıklanmalıdır.”

VATANA İHANET EDEN AKP İSTİFA ETMELİDİR

AKP iktidarı halkımızın değil, emperyalistler ve işbirlikçilerinin iktidarıdır... Irak'a asker gönderme kararı, AKP iktidarının işbirlikçiliğinin son örneğidir... Ülkemizin artık ABD'nin işbirlikçileri tarafından yönetilmesine dur diyelim.

... AKP iktidarı halkı temsil etmemektedir. Hiçbir halk ül-kesinin emperyalizme satılma-sına, insanların ABD çıkarları için kullanılmasına, vatana iha-net edenlerin iktidar koltuğun-da oturmaya devam etmesine izin veremez. Bu nedenle; Irak halkına savaş açan, ülkemizi Amerika'ya satan, askeri para-lı asker yapan, vatana ihanet eden AKP iktidarını halkımız adına istifaya çağırıyoruz...”

Bayrak elimizden hiç düşmedi

Anti-emperyalist
mücadele tarihimizden

RUSK Kaçıyor, Gençlik Kovalıyor

Oligarşinin 1950'lerden bu yana bütün iktidarı Amerikancıdır. Türkiye'nin bağımsızlığını onyl-lardır sadece devrimciler savundular. Bu köşede, bu eylemlerden örnekler vereceğiz.

DP iktidarı 25 Temmuz 1950'de, Kore'ye asker gönderme kararı alır. Oligarşinin ilk büyük ihaneti olan bu kararı protesto eden Türk Ba-rışseverler Cemiyeti'nin yöneticilerine verilen 15'er ay hapis cezası, önümüzdeki yıllarda gelişecek olan emperyalizmle ilişkilerin karşı-sında muhalefete şimdiden verilen bir gözdağıdır. Ama faydası ol-maz. 1960'lardan başlayarak devrimci gençliğin anti-emperyalist sloganları meydanlarda duyulur. 1966'da CENTO ve ABD Dışişleri Bakanı'nın protestosu da bu eylemlerden biridir.

ABD Dışişleri Bakanı Dean Rusk'ın, CENTO Dışişleri Bakanları toplan-tısına katılmak için 19 Nisan 1966 günü Ankara'ya gelişi FKF'li öğ-rencilerin yoğun protestolarıyla karşılaşır. Havaalanından ABD Bü-yükelçiliğine gidecek yolda, gruplar halinde toplanan FKF'liler elle-rinde, "Yankee Go Home", "Dünya Johnson'un Çiftliği Değildir", "Vietnam'da Öldürülen Genç Tung ile Aynı Yaştayız" ve "Türkiye'de Amerikan Tesisi İstemiyoruz" yazan dövizler vardır.

Gençliğin protesto için beklediğini öğrenen polis Rusk'u başka bir yol-dan götürür, ama gençlik kararlıdır. Kızılay'dan gruplar halinde ABD Elçiliğine doğru yürümeye başlar. Yol, Amerikan polisine özen-tisi o günlerden başlayan, onlar gibi miğferler giymiş polislerce tu-tulmuştur. FKF'lilerden bir grup, barikatın aşılamayacağını anlayın-ca protesto için, belediye otobüsüyle Çankaya'ya gitmeye çalışır. Po-lis otobüsü de durdurur ve 74 öğrenciyi gözaltına alır. Aynı gün protesto mitingi için başvuran Barış Derneği yöneticilerine izin ver-ilmediği gibi tehdit edilirler. Gösteriler ertesi günü de devam eder. Gençlik emperyalizmi protesto için Anıtkabir'e siyah kurdeleli bir çe-lenk bırakır. Müdahale olmaz ama çelengi bırakanlar daha sonra fiş-lenir. Aynı gün Demirel'in Orduevi'nde, şerefine verilen yemeğe ge-lirken, Rusk yine gençliğin protestosuyla karşılaşır. Rusk'u yuhlaya-rak, "Kahrolsun ABD" sloganları atarak protesto eden bir grup genç polisçe dağıtılmakla kalmaz, Milliyetçi Türk Gençlik Teşkilatı'ndan bir grup, Rusk'ı yuhalayan gençlere saldırır. İki öğrenci bıçakla ya-ralanır. Gençlik bu kez Kızılay yönüne doğru, "Olur mu böyle olur mu, kardeş kardeşi vurur mu?" marşını söyleyerek yürür. AP genel merkezinin önüne geldiklerinde ise, "Memleketi komünistlere mi satmak istiyorsunuz?" diyen, tıpkı bugünün milliyetçileri gibi sahte milliyetçilerin saldırılarına uğrarlar. MTGT'lilerle TİP'li gençlik ara-sındaki çatışma Amerika Kütüphanesi'nin önünde de sürer.

Yaşananlara ilişkin aralarında, başkanlığını Mahir Çayan'ın yaptığı SBF Fikir Kulübü'nün de bulunduğu gençlik örgütleri, emperyalizmle bir takım ikili anlaşma ve paktların bağımsızlığı gölgelediğine dikkat çe-kerek, ortak bir bildiri yayınlar ve şöyle der: "Türkiye'nin bağımsız-lığına gölge düşüren ve halkımızın ilerlemesine, kalkınmasına engel olan kurumların karşısındayız."

Sayı 82

35

19 Ekim
2003

G ençlik Geleneğine Ve örevine Sahip Çıkıyor

Onbinlerle, yüzbinlerle bu mücadelenin önünde olmalıdır gençlik. Emperyalizme karşı mücadele, gerek ülkemiz koşullarında şekillenişle gerekse dünya genelinde en büyük gençlik kitlelerini içine çeken bir mücadeledir. Daha önemlisi, ülkemizde onyıllardır yaratılan gelenekle sabittir ki, gençlik bu mücadeleye sadece kitlesel olarak katılan değil, aynı zamanda öncülük edendir.

Bugün için bunun olabildiğini söylemek elbette imkansızdır. Ancak tersini söylemek de haksızlıktır. Devrimci gençlik bulunduğu her alanda bayrağı dalgalandırıyor. "Uyuyan büyük potansiyel"i örgütleyecek, harekete geçirecek olan da işte bu dinamiktir.

Saldıran İşbirlikçilerdir

Oligarşi de bunun için saldırıyor gençliğe. Bunun için, işgal ortaklığına karşı sesini yükselten, başta Gençlik Dernekleri olmak üzere, gençlik örgütlenmelerini susturmaya çalışıyor. Tecritin, emperyalizmin politikası olduğunu, tecrite karşı mücadeleyle işgal ortaklığına karşı mücadelenin bugün ülkemiz için ayrılmaz bir bütün oluşturduğunun da farkında oligarşi. İstanbul Üniversitesi girişine, üzerinde "işgal ortaklığına ve tecrite son" yazan önlükler giyerek kendini zincirleyen İstanbul Gençlik Dernekli dört öğrencinin tutuklanması ve Gençlik Gelecektir Dergisi'nin gece yarısı kapıları balyozlarla kırılarak basılması bundandır.

Gençliğe söylenen şudur:

Ülkenizdeki zulümle (yani F tiplerindeki tecritle) ilgilenmeyeceksiniz; işbirlikçi düzenimize (işgal ortaklığında somutla-

nan) sesinizi çıkarmayacaksınız; dünyadaki sorunlar (Irak'ın işgalinden Filistin'e ka-

dar...) sizi ilgilendirmez, kafanızı dersten, sınavdan kaldırmayacaksınız! YÖK'e, AKP aldatmacası reforma sözederseniz, "F tipi üniversiteler istemiyoruz" der, demokratik üniversitede ısrar ederseniz; kafanızı kırarız.

Bu politika, ideolojik kuşatmayla, emperyalist yoz kültür propagandasıyla bütünleşerek apolitik gençlik böyle böyle yaratılıyor. Ülke işgal ortaklığına sürüklenirken, AKP ile iktidar kavgasına tutuşan, zerrece anti-emperyalist tavrı, tepkisi olmayan öğretim üyelerinin verdiği eğitimi de buna eklerseniz, işte karşınıza yığınlar halinde çıkan, vatanseverlik duyguları köreltilmiş, Amerikan rüyaları ile yatıp kalkan, yangın yerine dönmüş ülkenin ortasında çiçekler açtığına, anıların ve böceklerin cıvıladığına inandıralacak kadar beyinleri çalınan gençlik tablosu.

Devrimci gençliğin anti-emperyalist mücadelesi işte tam da bu noktada daha büyük bir önem kazanıyor. Devrimci gençlik bu tabloyu değiştirmek

için mücadele ediyor. Oligarşinin polisi, iktidarı, YÖK'ü de bu değişmesin diye saldırıyor.

Susturamazsınız!

Baskılar, baskınlar, tutuklamalar, gözaltılar,

tehditler gençliğin mücadelesini engelleyemez. Gençlik, geleceğine, ülkesine sahip çıkmaya, geleneklerini ni ya şatmaya devam edecek.

Gençlik dergisini basarak, insanları kan revan içinde bırakarak Amerikan uşaklığını daha rahat sürdüreceklerini düşünenler yanılıyorlar.

12 Eylül'den bu yana başaramadılar. İşte yine alanlardalar. Yine emperyalizme ve işbirlikçisi vatan hainlerine karşı seslerini yükseltiyorlar. Ülkenin dört bir yanına dönüp bakın; üniversitelerde emperyalizme ve işgal ortaklığına karşı sesi duyacaksınız. Güçlü ya da güçsüz mutlaka var.

Gençlik, geleneğine sahip çıkmakta gösterdiği coşku ve kararlılığı, örgütlenmede, demokratize edilmiş gençliği harekete geçirmede de ortaya çıkardığında, bu ses güçlenecek ve oligarşi bu ülkenin vatansever, devrimci gençliğini hesaba katmadan işbirlikçi politikaları, zulmü rahatça uygulayamayacaktır.

Hepimizi Tutuklayın! Hepimiz İşgal Ortaklığına Ve Tecrite Karşıyız

AKP iktidarı her yeni icraatıyla Amerikan işbirlikçiliğini tescil ediyor. Halka yönelik saldırılar tüm hızıyla devam ederken ABD'ye sadakatle hizmet edilmektedir. 70 milyon halk Irak'taki işgale, işgal ortaklığına, bu ülkenin gençlerinin kanının pazarlanmasına karşı. Ama bu, AKP iktidarının umurunda bile değil. Varsa yoksa ABD'nin çıkarları. Anadolu halkları böylesi onursuzluğu asla kabul etmeyecek. Nitekim irili ufaklı sayısız eylemle tepkisini ortaya koydu, koyuyor. Bizler de bu ülkenin geleceğini temsil eden gençler olarak bugüne kadar bu onursuzluğa, aşağılanmaya, işgalciliğe, işgal ortaklığına karşı sessiz kalmadık. Gençliğin sesi olduk. Bundan dolayıdır ki, baskılar hep bizi hedef aldı. Derneklerimiz basıldı, üyelerimiz gözaltına alındı, tehdit edildik. Bu saldırıların son örneğidir 4 arkadaşımızın tutuklanması.

İşte AKP'nin, "özgürlükleri genişleteceğini" söylediği Türkiye manzarası. İşte göstermelik uyum paketleriyle demokrasi söylemlerini dilinden düşürmeyenler için "sözün bittiği" yer. İşbirlikçilik, uşaklık ruhlarına öylesine işlemiş ki, en ufak bir ses bile duymak istemiyorlar. Gençliğin haklı ve meşru taleplerini baskıyla, zorla susturmak istiyorlar.

AKP kafasında demokratlık arayanlar, uyum paketlerinden demokratikleşme bekleyenler dönüp bu tabloya tekrar bakmalıdır. Dört üniversite öğrencisi işgal ortaklığına karşı çıktıkları için tutuklandılar. Bu ülkenin bağımsızlığını savundukları, ulusal onurlarına sahip çıktıkları için tutuklandılar. Bir taraftan işbirlikçiler, uşaklar öte taraftan vatansever gençler. Var mıdır bu-

İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler 13 Ekim günü işgal ortaklığını ve F tiplerinde tecriti protesto etmek, tecritin emperyalizmin politikası olduğunu haykırmak için İÜ Beyazıt kapısına kendilerini zincirleme eylemi yaptılar.

"İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" yazılı önlükler giyen dört öğrencinin açtığı "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" pankartı yarım saat asılı kalırken, basına eylem hakkında bilgi veren öğrenciler polis müdahalesi ile zorla gözaltına alındı. "Bu Vatan Bu Halk Bizim Kahrolsun Emperyalizm", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla gözaltına alınan öğrenciler, **Hasibe Çoban, Günay Dag, Sinan Güzel ve Musa Kurt** çıkartıldıkları savcılıkta, "toplantı ve gösteri yürüyüşlerine muhalefet, izinsiz pankart asmak ve memura mukavemet" suçlamasıyla tutuklandılar.

Tutuklamalar 14 Ekim'de Gençlik Dernekli öğrenciler tarafından Edebiyat Fakültesi önünde protesto edildi. "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Karşıyız, Bizi de Tutuklayın" yazılı pankartın açıldığı eylemde, "Gençliğin Sesini Susturamayacaksınız, İşgale ve Tecrite Karşı Çıktık, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son, Tutuklanan Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın" yazılı dövizler açıldı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganının atıldığı eyleme, Konsey, Bağımsız Gençlik Hareketi, Müslüman Gençlik, Emek Gençliği, Ekim Gençliği ve Özgür Gençlik de destek verdi.

nun ötesi? Herkes hak ettiği yerde olacaktır.

Eğer işgal ortaklığına, uşaklığa, onursuzluğa, haksızlığa, tecrite, işkenceye karşı çıkmak suçsa bir kez daha tekrar edelim ki, **biz bu suçu işlemeye, onurla devam edeceğiz.** Hiçbir baskı, hiçbir saldırı bizi haklı mücadelemizden alıkoyamayacaktır. Gençlik dernekleri olarak bu güne kadar sürdürdüğümüz mücadelemizle direnen halkların yanında olduk, işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükselttik, "Ülkeler bağımsız

halklar özgür olacak" dedik. Bu gün daha bir gür sesle bunu haykırıyoruz.

Yanıbaşımızda ABD saldırıganlığı, haydutluğu sürerken, AKP gençlerin kanını 8.5 milyar dolara satarken, halka zulüm uygularken, F tiplerinden tabutlar çıkarken elbette ki sessiz kalmayacağız. Gençliğe ses olacağız, umut olacağız. Bizim sesimizi, susmayan sloganlarımızı hep duyacaksınız...

**İSTANBUL GENÇLİK
DERNEKLİ ÖĞRENCİLER**

Sayı 82

37

19 Ekim
2003

Polis Terörü Vatansever Gençliği Susturamayacak!

için coplarımızı indirip kaldıracacağız...” diyor. Bunun için gençliğin susması, onun örgütlenmelerinin dağıtılması, sesini, soluğunu, beyinleri düzen ideolojisiyle uyuşturulmuş gençliğe ulaştıran dergileri susturulmalı. İşkenceci biliyor ki, gençliğin onurlu sesinin susmadığı yerde vatanseverlik er geç dalga dalga tüm ülkeye yayılacaktır. Tarih her döneminde, işbirlikçiliğin ayyuka çıktığı her anda tüm işbirlikçilerin korkulu rüyasıdır böyle bir ülke.

Öyleyse yapılacak belli: bunun için hukuk, yasa, kural, demokratikleşme masalları bir yana bırakılabilir. Ve bırakıyorlar.

Gençlik, bu hukuksuzluğa, devletin polisi tarafından estirilen bu teröre karşı direniyor, sloganlarında yine vatanseverlik, yine baskıların yıldıramayacağı kararlılığı var.

Emperyalizmi ve işbirlikçilerini protesto edenlerin kolunu kıranlar, kırılan kapıdan giriyor içeri. İçeride bulunan çok sayıda insan kan revan içinde bırakılana kadar cıplarla, kalaslarla dövülüyor. Çevre esnafı sabah muhabirimize bu bilgileri verirken, “her yan polisti, bayanları gördük, kötü dövüyorlardı...” diye anlatıyor ve lanetliyor işkenceli güruhunu.

Kapısı mühürlenene Gençlik Gelecektir Dergisinden, **Fevzi SAYGILI**, **Aygün KÜMRÜ**, **Asım KAYA**, **Eylül İŞCAN**, **Meryem ÖZÇELİK**, **Ali ÖKSÜZ** ve **Zeliha KOYUPINAR** gözaltına alındılar. Bu arada yaşanan terör, çeşitli kurumlar tarafından yapılan açıklamalarla, suç duyuruları ile protesto edildi.

15 Ekim, gece 03.00 civarı... Gençlik Gelecektir Dergisi'nin çalışanları bilgisayarlarının klavyelerine; bu ülke satılık değil, gençlerimizin kanını Amerika'ya satamazsınız, ülkemizi bağımsız olacak... diyerek coşkuyla vuruyorlar.

Ama bu coşkuya, bu vatanseverliğe tahammülü olmayanlar da kapılara balyozlarla vurmaya başlıyor.

Gençlik Gelecektir Dergisi, İstanbul Gençlik Derneği, Liseli Gençlik Umuttur Dergisi, Gençlik Birlik Koordinasyonu ve Okmeydanı Halkının Sesi Gazetesi'nin bürolarının bulunduğu Okmeydanı'ndaki binaya gelen zebaniler, her bal-yoz vuruşlarında; “hayır, bu ülkeyi satacağız, bu ülkede Amerikan hakimiyeti olacak, biz Ameri-ka'nın kiralık katilleri olacağız, onların çıkarları

AYNI YALAN GEREKÇE HUKUKSUZLUK

Sayırsız kurum, kuruluş, devrimci basın, “arama kararı” adıyla verilen ve tepeden tırnağa polisin isteklerinin dikte edildiği hukuksuzluk belgeleri ile basılıp talan edildi. Gençlik Gelecektir Dergisi’nin talan edilmesi, insanların kafası, gözü yanılarak gözaltına alınmasını “hukuki” belgesinde bakın, arama kararının verilme gerekçesinde ne yazıyor:

"İstanbul DGM C.Başsavcılığı'nın 15.10.2003 gün ve 2003/21651 muh.sayılı yazı ekinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nün yazılarında ve **telefon ihbar tutanağında** 15.10.2003 günü saat 00.15 sıralarında Nöbet-

çi Amirliğine bağlı ...nolu tel.nu arayan **bir erkek şahıs ismini vermeyerek bir ihbarda buluna-
cağını** beyan etmesi üzerine... kendisinin DHKP/C örgütü içerisinde faaliyet yürüttüğü, sık sık Okmeydanı Piyalepaşa Caddesi No:148 sayılı yerde bulunan binada bu örgüt adına toplantılar yaptıklarını... son dönem içerisinde Irak'a asker gönderilmesi olayını protesto etmek amacıyla eylem için kampanya başlattıklarını...”

Arama kararını isteyen polis, onaylayan DGM savcısı Mehmet Ergül, uygun gören hakim... Ortaya çıkan tam bir terör... Düşünün, “adını vermeyen” kaç şahıs, “telefon ihbarı”nda bulundu bugüne kadar. Komik senaryoların ötesine geçme gereği bile duymuyor polis. Çünkü bugüne kadar hukuksuz hiçbir talepleri geri çevirmedi. AKP iktidarında da aynı durum devam ediyor.

Gençlik İşgal Ortaklığına Ve Tecrite Karşı Eylemde

Gençlik tüm Türkiye’de çeşitli eylemlerle emperyalizme karşı sesini yükseltiyor, işbirlikçiliğe ve tecrit işkencesine sesiz kalmayacağını haykırıyor.

İSTANBUL: 11 Ekim günü Galata Kulesi’ne çıkan İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler, her yandan görülecek şekilde, kuleye "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" yazılı pankart astılar. Bir süre sonra polis öğrencilere saldırarak gözaltına aldı. Hasan Selim Gönen, Sevda Kurban, Nevruz Yıldırım ve Hümeysra Ceylan isimli dört öğrenci, polisin vatansever gençliğe saldırısına, "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla cevap verdi. Gözaltı, Gençlik Birlik Koordinasyonu tarafından protesto edilirken, öğrenciler aynı gün çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldılar.

Öğrenci Koordinasyonu üyesi bir grup, Eminönü Ünkapanı’nda bulunan tarihi Su Kemerî’ne çıkarak, "ABD Askeri Olmayacağız" yazılı pankart astı.

16 Ekim’de Boğaziçi Üniversitesi’nde yapılan eylemde, sloganlarla işbirlikçiler ve ABD protesto edildi.

MANİSA: Manisa Gençlik Derneği’nin 8 Ekim’de yaptığı basın açıklamasında AKP’nin kararı protesto edilerek, gençliğin kanının satılmasına karşı daha fazla eylem çağrısı yaptı.

ESKİŞEHİR: Eskişehir Gençlik Derneği’nin de aralarında bulunduğu gençlik örgütleri, AKP’nin tezkere kararının ar-

Polis, Vatansever Gençlik İstemiyor

Burdur: 10 Ekim günü, tecrite ve işgal ortaklığına karşı kent merkezinde yoğun şekilde bildiri dağıtan Gençlik Dernekli öğrencilere polis baskısı arttı. Takip, taciz ve tehditlerin ardından, öğrencilerin ailelerine giden polis, "çocuğunuz dernekten ayrılсын, onlarla görüşmesin, yoksa başına kötü şeyler gelebilir" tehditlerinde bulundu. Yapılan açıklamada, üyelerinin başına geleceklerden polisin sorumlu olacağı belirtildi. Bu arada Burdur Gençlik Derneği, 10-13 Ekim tarihleri arasında yapılan Fakir Baykurt anma etkinliklerine aktif olarak katıldı.

Samsun: Gençlik Derneği yaptığı açıklama ile Gençlik Dernekleri üzerindeki baskıları protesto etti.

Yemek Boykotu

Sivas: Yemek fiyatlarının 750 bin TL olması, kafeterya fiyatlarının geri çekilmesi, üniversite içinde ulaşımın ücretsiz olması gibi taleplerle Cumhuriyet Üniversitesi’nde 6 Ekim’de yemek boykotu başlatıldı. Polisin gençliği taciz ve tehdit etmesine, en basit taleplerin bile baskıyla susturulmaya çalışmasına rağmen boykot sürüyor. Gençlik Dernekli öğrencilerin de yer aldığı öğrenciler her gün, bildiri dağıtma, yemekleri dökme gibi protesto biçimleriyle seslerini duyurmaya çalışıyor.

Dicle Gençlik Derneği Kuruldu

Diyarbakır: 15 Eylül’den bu yana girişim olarak faaliyetlerini sürdüren Dicle Gençlik Derneği, polisin bütün yıldırma ve gözdağı uygulamalarına rağmen, çalışmalarını coşkuyla sürdürmeye devam edip, 10 Ekim günü resmi olarak kuruldu. Dernekten yapılan açıklamada derneğin "sosyal ve siyasal olarak çalışmalarına başladığı ve kısa süre içinde görüldüğü gibi farklılığını pekiştireceği" söylendi.

Adres: İnönü Cad. Uysan Apt. Kat: 5 No: 5 Suriçi/ Diyarbakır

Sayı 82

39

19 Ekim
2003

dından yaptığı eylemde, "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son", "İşgal ve Tecrit Kuşatmasını Yaratacağız" dövizleri taşınırken, yine Demokrasi Platformu ve içinde Gençlik Derneği'nin de bulunduğu DKÖ'ler yaklaşık bir km'lik bir yürüyüşle işgal ortaklığını protesto etti.

MALATYA: EMEP gençliği, DEHAP gençliği ve Savaş Karşısı Gençlik İnisiyatifi AKP önündeki eylemle, "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın" dedi.

KOCAELİ: Kocaeli Gençlik Dernekli öğrenciler yaptıkları eylemle, "şimdi işgale ve işbirlikçiliğe karşı mücadeleyi yükseltme zamanı" olduğunu söylediler. Genelkurmay ve AKP iktidarının işbirlikçiliğinin teşhir edildiği bir açıklama yapan öğrenciler, "AKP ülke içinde F tipleriyle, işkenceyle, infazlarla öldürdüğü yetmedi, Irak halkının kanını dökmeye kararı aldı" dediler.

TRABZON: Meydan Park'ta 12 Ekim günü bir araya gelen yaklaşık 100 kişilik KTÜ öğrencisi yaptığı eylemle AKP'yi protesto etti.

UŞAK: Gençlik Derneği 9 Ekim günü "Irak'ta İşgal Ortaklığına Son!" konulu basın toplantısı düzenledi. Yapılan açıklamada, F tiplerindeki tecrit, üniversitelerin F tiplendirilmesi ve işgal ortaklığı kararı protesto edildi.

ZONGULDAK: 12 Ekim günü dernek binasında bir basın toplantısı yapan Gençlik Derneği üyeleri, "bizler Zonguldak Gençlik Derneği olarak halkların haklı direnişlerinin içerisinde yer alacak katliama ortak olmayacağız" dediler.

Gençlik Derneği Genel Kurulu Yapıldı

Mersin: Gençlik Derneği 15 Ekim'de 1. Olağan Genel Kurulu'nu dernek binasında yaptı. Bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başlayan kurulda, derneğin bir yıllık faaliyet raporunun okunmasının ardından dernek başkanı Ramazan Şah bir konuşma yaptı. Şah, konuşmasında, emperyalizme, işgal ve işgal ortaklarına karşı mücadele edeceklerini belirtti. Ayrıca Genel Kurul'da federasyonlaşma kararı alındı.

Çeteler Üniversitede

Ankara: Ankara Üniversitesi'ndeki faşist saldırı ve faşist çete örgütlenmeleri Gençlik Derneği tarafından bir basın açıklamasıyla protesto edildi. "Ülkemiz genelindeki tek tiplendirme politikaları üniversitemizde de faşist ülkücü çeteler tarafından, polis ve idare desteğiyle sürdürülmektedir." denilen açıklamada, öğrencilere yönelik saldırıların derhal durdurulması, sorumluların cezalandırılması istenerek, "Çeteler Üniversitede Rektör Nerede?" diye soruldu.

Isparta Gençlik Derneği'ni Hedef Gösteren Gazete Mahkum Oldu

Isparta: Yerel olarak yayınlanan **Reform Gazetesi** 17 Nisan 2003 tarihli nüshasında Tanık İleri imzasıyla yayınlanan bir köşe yazısında Isparta Gençlik Derneği'nin yasadışı örgüt olarak gösterilmesi, ayrıca dernek üyelerine hakaret içeren ifadeler kullanılmasına ilişkin açılan davada karar çıktı.

Gençlik Derneği adına, Onur Gökçek'in açtığı davanın dördüncü duruşması 8 Ekim günü yapıldı. Kararı açıklayan mahkeme heyeti, **Tanık İleri** ve gazetenin yazı işleri müdürü **Cüneyt Yarbaş**'ı "basın yoluyla hakaret"ten 2 ay 15'er gün hapis ve 1 milyar para cezasına çarptırdı. Sabıkaları bulunmadığından 5 yıl aynı suçu işlememek kaydıyla cezaları ertelenirken, ayrıca mahkemeye 3 milyon lira ödemeye mahkum edildiler.

Gençlik Dernekli öğrenciler dergimize yaptıkları açıklamada, kararı derneğin haklı, meşru mü-

cadelesinin sonucu olarak değerlendirirken, "bize karşı yürüten hukuksuz, yasadışı saldırıların takipçisi olacağız." dediler.

ÖRNEK OLMALI

Devrimci, demokrat kurum ve kişilere yönelik basının nasıl aymazca, hiçbir hukuki, yasal kaygı duymadan saldırdıkları, uydurma haber yaparak iftiralar attıkları bilinir. Çoğunlukla yargı ve basın örgütleri tarafından da "meşru" görülür böyle bir hukuksuzluk. Ama bu, yasal hakların kullanılmayacağı anlamına gelmemelidir. Aksine Isparta'da olduğu gibi sonuna kadar kullanmalıyız. Ağızlarını açtıklarında basın kurallarından sözeden, hiçbir basın kuruluşu, kişi, istediği gibi iftira atamayacağını, hakaret edemeyeceğini öğrenmelidir.

Bu arada Isparta Gençlik Derneği adresinin değiştiğini açıkladı. Yeni adres şöyle: Kutlubey Mah. Buğday Cad. Altunbaş Pasajı Kat:2

Tuzla'da direniş

Tuzla Organize Deri Sanayi'nde bulunan Tan Kauçuk'tan, Petrol-İş'e üye oldukları için işten atılan 25 işçinin direnişi sürüyor. 10 Ekim günü başlayan direnişte işçiler, sendika hakkının yanı sıra, 12.5 saat ve 2 vardiya halindeki çalışma saatlerinin, 3 vardiyaya bölünmesini istiyor. Bu arada patronun çıkarlarının bekçisi jandarma işçilerinin direnişini tehdit, gözdağı ve saldırıyla kırmaya çalışıyor.

Mensa'da direniş

Adana'da bulunan Mensa Mensucat'tan atılan işçiler, 13 Ekim günü yaptıkları eyleme halka ve Mensa işçilerine destek çağrısı yaptılar.

Mensa önünde toplanan 150 işçi, "Direne Direne Kazanacağız", sloganıyla vardiya çıkışında işçilere, "Haklarına Sahip Çık" bildirisi dağıttı. Daha sonra Yeni Hal Yolu üzerinde de eylem yapan işçiler, burada halka, eylemlerini anlattılar. Eylem polisin müdahalesinin ardından sona erdi.

İşçinin onuru

Kayseri'de Harb-İş Sendikası'na üye askeri işkolunda çalışan işçiler, fabrikadaki insanlık dışı uygulamaları, aşağılama ve hakaretleri protesto etti. 300 işçinin sendikaya kadar yürüdüğü eylemde, işçiler sendikacılar ve polisin engellemelerine rağmen eylemlerini gerçekleştirdiler. Burada yapılan konuşmalarda, işyerinde karşılaştıkları hakaretleri anlatan işçiler, sendikanın pasif kalmasını da eleştirdiler.

Kafe-San'da grev

Ekim ayı başından bu yana, sorunlarının çözülmemesi nedeniyle grevde bulunan, İzmir Çiğli Belediyesi'ne bağlı Kafe-San'da çalışan 276 işçi eylemlerini Çiğli Belediyesi'ne ait bir şantiyede sürdürüyor. Kişi başına 4 milyarlık alacakları ödenene kadar grevin süreceğini belirten işçiler, farklı eylemlerle de hak arama mücadelelerini sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

Paşabahçe Direniyor

Eskişehir Paşabahçe direnişi destek eylemleriyle yayılarak sürüyor. İş Bankası önünde eylem yapmak üzere İstanbul'a geleceklerini açıklayan Paşabahçe işçileri kararlılıklarını baskılara karşın sürdürüyor. Hatırlanacağı gibi, işçiler Eylül ayı sonunda, Çimse-İş'ten istifa ederek Kristal-İş'e üye olmuş, fabrikada çalışan 300 taşeron işçi de sendikalaşmasının ardından işten atılmıştı. Şişecam patronu işçilerin Kristal-İş'ten istifa etmeleri için çeşitli baskılara başvururken, kadrolu işçilerden 7'si daha istifa etmedikleri için işten atıldı. Böylece işten atılanların sayısı 346'ya ulaştı. Patronun baskıları bununla sınırlı değil. Kural, yasa tanımayan patron, işçileri tehdit eden, zorla notere götürüp Kristal-İş'ten istifa ettirmeye çalışıyor. Direniş tam bir irade ve kararlılık savaşına dönüşürken, Paşabahçe işçilerine destek de büyüyor.

10 Ekim günü, bir çok kentte, Şişecam'ın sahibi bulunan İş Bankası şubeleri önünde eylemler düzenlendi. Kristal-İş üyesi işçiler, patronun yasalara uymadığını, işçileri temsil hakkının Kristal-İş'te olduğunu belirttiler. Kristal-İş Gebze Şubesi üyesi 100 işçi, 12 Ekim günü sınıf dayanışmasını, Eskişehir'e giderek gösterdi. Direnişteki işçileri ziyaret eden Kristal-İş Gebze Şubesi Başkanı Mustafa Usta, ziyaret sırasında yaptığı konuşmada, "sonuna kadar yanınızdayız" dedi ve işbirliği Çimse-İş'e seslenerek, "Yüreğiniz varsa işverenin kucagında değil, onurlu işçilerin yanında olursunuz" dedi. Eğitim-Sen Eskişehir Şubesi'ne üye memurlar işçilere desteklerini ziyaretle gösterirken, direnişe destek için, Kristal-İş Kırklareli ve Topkapı Şubeleri, Tez-Kop-İş, Tarım-İş, Şeker-İş, Tek Gıda-İş ve Türk-Metal-İş ziyaret ederken, direnişin 20. günü Türk-İş'e bağlı Yol-İş, Tes-İş, Şeker-İş, Tez Koop-İş, Demiryol-İş, Tarım-İş, Haber-İş, Orman-İş, Türk Metal, TEKSİF, Tek Gıda-İş, Harb-İş, Belediye-İş ve Sağlık-İş şube başkanlarının ziyareti vardı. Bu arada, jandarmanın işçilere yönelik baskı ve provokasyon girişimleri de, patronun çıkarlarını korumak için sürdürülüyor. Ancak baskılara karşı direnen işçiler, her gün vardiya çıkışında sınıf kardeşlerini, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla uğurluyor.

AKP, IMF Hükümetidir

TEKSİF Sendikası'na üye oldukları için, işten atmanın bir yöntemi olarak, zorla ücretsiz izne çıkartılan Pamuklu Dokuma Fabrikası işçileri, 13 Ekim günü yaptıkları eylemle patronu uyardılar. Eyleme KESK, Türk-İş ve Kamu-Sen'e bağlı sendikalar ile siyasi partiler de destek verdi. Yüzlerce işçi Ali Hikmet Paşa Meydanı'nda toplandı. İşçi ailelerinin de katıldığı eylemde, "Gemileri Yaktık Geri Dönüş

Yok", "Çalışırken Aç Kaldık" yazılı pankart ve dövizler taşıırken, işçiler adına konuşan Hüseyin Akyüz, patronun ürettiği durdurmak için öne sürdüğü gerekçelerin doğru olmadığını dile getirdi.

Eylemde yapılan konuşmalarda, AKP hükümetinin, IMF ne derse onu yaptığını, IMF hükümeti olduğunu dile getirilerek, tüm emekçilere birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı.

İşgal ortaklığı gerekçeli sefalat ücretine karşı Memur Eyleme Hazır

AKP Hükümeti 2004 yılına ilişkin memur zamlarını açıkladı. Buna göre memura, ilk ve ikinci altı aylar için yüzde 6'şar zam ve bir defaya mahsus olmak üzere 160 milyon liralık zam verildi. 2003'te ödemesi öngörülmeleyen 160 milyon liranın ne zaman ve nasıl ödeneceği belirtilmezken, bunun "bütçenin durumuna göre belirleneceği" dile getirildi. Hükümet zammını açıklayan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, soru üzerine, "Daha fazla vermeyi arzu ederdik. Ancak bütçenin imkânları, önümüzdeki dönem beklenmedik durumlar, başta Irak olmak üzere hesap ettiğimiz de verebileceğimiz bu kadar" diyerek, işgal ortaklığını, memura sefalat ücretini reva görmeyi gerekçesi olarak açıkladı.

Memur zammına tepki gösteren KESK Genel Başkanı Sami Evren ve Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız, "AKP memurları alana davet etti" diyerek, "bu davete uyaçklarını" dile getirdiler.

Kamu-Sen, 18 Ekim'de, 11 ilde bölge mitingleriyle tepkilerini dile getireceklerini açıklarken, 14 Ekim'de bir basın toplantısı düzenleyen Sami Evren, rakamlarla oynanarak halkın aldatıldığını, AKP'nin emekçilerle alay ettiğini dile getirerek, "Kamu emekçisinin eline günlük fazladan 856 bin lira geçecek. Bu para ile otobüs bileti bile alınmaz" dedi. Hükümetin memurların taleplerini dikkate almadığını dile getiren Evren, vizite eylemine çıkmaktan, iş durdurmaya, işyeri terk etmemeye kadar bir dizi eylemle tepkilerini dile getireceklerini söyledi.

Yüzbinlerce Üyeli Bir Konfederasyon Neden Dikkate Alınmaz?

KESK, hükümet politikalarına karşı sık sık 'üretimden gelen güçlerini kullanmaktan' sözeder. Kullandığı henüz görülmedi. Dostlar alışverişte görsün misali dile getirilen tehditlerin hiçbir önemi olmadığı anlaşılmalıdır. Pratiğe geçmeyen tehdit, KESK'i yıpratmaktan öte bir anlamı yoktur. Asıl önemlisi KESK, bu duruma hangi politikaların sonucu olarak gelmiştir? Sorgulanması gereken budur. Geçştirilen, temsili, etkisiz her eylem iktidarı daha da cüretlendirmektedir. KESK, bu kısır döngüden, erimeden; içinde debelendiği reformist politikalarından kurtularak, yüzünü devrimci sendikacılığa dönerek kurtulabilir.

Kıbrıs'ta Grev

Kuzey Kıbrıs'ta, oligarşi destekli Denktaş diktatörlüğünün taşıma seçmenle seçime şimdiden hile karıştırmasının ortaya çıkması üzerine, "Bu Memleket Bizim Platformu"nda yer alan sendikalar, 14 Ekim günü yarım günlük

grev yaptı. Lefkoşe'de toplanan 5 bin kişi bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez" ve "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atılırken, Kıbrıslı Türkler seçim kuruluna da dilekçeler verdiler. Öğretmenler sendikası da aynı gün Eğitim Bakanlığı önünde eylem yaptılar.

KESK'ten Sürgün Kurultayı

KESK, "iş veya başka nedenlerle sürgün edilenlerin sorunlarına dikkati çekmek amacıyla" 12 Ekim günü "Sürgün Kurultayı" düzenledi. Sürgünün devlet politikası olduğu dile getirilen kurultayda konuşan Sami Evren, 1990'lı yıllardan başlayarak, memurların muhalif siyasi görüşleri nedeniyle, bu politikanın sistemli bir şekilde uygulandığını belirtti. Sürgün edilen memurların, öğretim üyelerinin, gazeteci ve sendikacıların konuşmalarının yer aldığı kurultayda, KESK'in sürgünlerle ilgilenmediği şeklinde eleştiriler de dile getirildi.

1990-2003 yılları arasında toplam 2124 memurun sürgün edildiğinin belirtildiği kurultayın sonuç bildirgesinde, "Sürgünle mücadele politik bir mücadeleyi zorunlu kılar ve örgütsel mücadelenin gereğidir." denilerek, KESK'in etkin bir eylemlilik hattı belirlemesi gerektiğinin altı çizildi.

"Bizim başka gündemimiz var" diyenler, kendi sorunlarını da gündemleştiremezler. KESK, binlerce sürgünü hiçbir dönem gündemleştiremedi, bugün de gündemleştirebilmiş değildir. Bu ülkede yaşanan sorunları gündemine almayanlar, kendi sorunlarını da gündemleştiremezler.

Adliye emekçileri Adalet Bakanlığına Giremedi!

14 Ekim günü, Adalet Bakanlığı Kurum İdari Kurulu toplantısına taleplerini sunmak için Adalet Bakanlığı'na giden BES yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin önüne polis barikatı çıkarıldı. Emekçilerin ısrarına ve yasal hakları olduğunu belirtmelerine karşın polis barikatının kaldırılmaması üzerine, Ankara Adliyesi'nde toplanan BES üyesi Adliye çalışanları Adalet Bakanlığı'na yürüdü. Bakanlığın Başbakanlığa yakın olması bahanesi ile yine polis tarafından engellenen memurlar, Adliye personeli olmalarına rağmen Adalet Bakanlığı'na giremediler ve bir süre alkışlı oturma eylemi yaparak bu durumu protesto ettiler.

Kutsallaştırılan “Emek Örgütleri”

Geçen haftaki sayımızda yazdık; **Türk-İş** Yönetimi, işgal ortaklığına desteğini açık olarak dile getirmişti. İşgal ortaklığına sendikal cepheden başka destekler de ortaya çıktı bu süreçte.

Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Aksu, 8,5 milyar karşılığında asker satılmasını “dedikodu” olarak nitelendirirken, **Kamu-Sen** başkanı Bircan Akyıldız da, memur zammına tepki gösterdiği açıklamasında, asker gönderilmesine karşıymış havasında bakın nasıl savundu: Kuzey Irak’ın kontrol altına alınması için Musul ve Kerkük’e asker gönderilecekse tamam! Fedakarlık bunun içinse, bu zammı da almayız.

Her eylemde, “**emek örgütleri**”nin öne çıkarılması, toplumsal muhalefetin asıl dinamik kesimlerinin “emek örgütleri”nin gölgesine hapsedilmesi, özellikle son yıllarda sıkça rastladığımız bir durum. İşgal ortaklığına karşı eylemlerde, platformlarda yaşananlar bunun açık örneğidir.

İşçi sınıfının öncülüğü adına, “işçicilik”den temelini alan bu bakış açısının, bırakalım mevcut “emek örgütleri”nin sınıf mücadelesinin neresinde olduğunu, yukarıdaki açıklamalara bakınca bile bugün için neye denk düştüğünü, “emek örgütü” tapıcılığının hangi anlayışları meşru hale getirdiğini gözler önüne seriyor.

Kimse, “emek örgütleri” fetişizmini, “ama biz

onları devrimci bir rotaya sokmaya çalışıyoruz, sınıf mücadelesine çekmeye çalışıyoruz...” gibi gerekçelerle açıklamamasın. Ülkemizde “emek örgütleri” denilen sendikaların durumu ortadadır. Sınıf mücadelesindeki yerleri, neredeyse bütün eylemlere hakim hale getirilen, “dostlar eylemde görsün” misali eylem tarzlarıyla, sınıf mücadelesini geliştiren değil, engel durumundadırlar. “Emek örgütleri”nin öncülük ettiği her eylem, her platform icazet sınırlarına hapsolmaya mahkumdur. Bir tek örnek gösterilemez ki, bu anlayış çatışarak, direnerek, emekçileri, halkın tüm kesimleriyle bütünleştirerek bir zafer kazanmış olsun.

Türk-İş’e bakalım; **Salih Kılıç kimin adına konuşuyor?** İşçi sınıfı adına mı? İşgal ortaklığına desteklemek, şovenizmi kışkırtmasına çanak tutmak işçi sınıfının hangi çıkarlarına denk düşüyor? Ve bu, bugüne özgü bir durum da değildir. Türk-İş’in tarihi, kendi denetimlerinden çıkan kimi direnişleri ayrı tutarsak, kurumsal olarak, hep bu tür tavırlarla doludur. Hükümet kurar, hükümet yıkar, darbeleri destekler, devrimci sendikacıları tasfiye eder, işçileri burjuva partileriyle yapılan milletvekili ve bakanlık pazarlıklarının malzemesi haline getirir...

İşçi sınıfının öncülüğü, sınıfı, sınıfın ideolojisini savunmakta ifadesini bulur. Yoksa, işçi sınıfıyla ideolojik olarak hiçbir alakaları kalmayan sendikaların şu bu eylemde (reformizmin çeşitli hesaplarının da etkisiyle) öne çıkarılması değildir. Halkın, işçilerin, emekçilerin muhalefeti ve örgütlenmesi bu anlayışın “öncülüğü”nden kurtarıldığında, sendikaların şovenizmden, reformizmden kurtarılmasının önü de açılacaktır.

Sayı 82

43

19 Ekim
2003

Alevi ‘diyaneti’, Aleviler için Mi?

Cem Vakfı’nın 8-9 Kasım’da yapacağı ‘Anadolu İnanç Önderleri Toplantısı’nda, ‘Alevi İslam Din Hizmetleri Başkanlığı’ kurulmasının isteneceği açıklandı. Açıklamayı yapan vakıf başkanı İzzettin Doğan, önerilerini şu sözlerle anlattı: “**Aleviler’le devlet arasında köprü olacak, bu inanca sahip kişilerin sorunlarını, isteklerini yasal zeminde iletebilecekleri, devletin de alevilere mesajlarını bu yolla verebilecekleri...**” bir kurumlaşma. Sanki devletin sünni yapısı ezelden beri onlarca alevi katliamıyla tescillenmemiş gibi, Doğan, yasallaşma isteklerinin geri çevrilmesinin de, devletin sünni yapısına vurgu anlamına geleceğini belirten Doğan tepkilerinin hukuk yoluyla ve “öfke yaratmadan” olacağını da ekledi.

Alevilerin devletle köprü kurmaya değil, küprüleri atmaya ihtiyacı vardır. Devletle köprü kurmanın anlamı, sömürü ve zulüm düzeninin dev-

letine Alevileri yedeklemektir. İnanç sömürücüsü demagojiler, sadece koltuk hesaplarının ürünüdür. Ki, İzzettin Doğan bu konuda tescillidir.

Alevi halkımız, tam tersine devletin yönlen-dirme ve etkisinden kurtulmak zorundadır. Zalimin kulu değil, karşısında olmak zorundadır. Alevi halkının bin yıllık zulme karşı mücadelelerini diyanetten pay almaya indirgeyen anlayış, oligarşinin zulmüne hizmet eden anlayıştır. Zulüm karşısında öfkeyi değil, boyun eğmeyi, mücadeleye adına, düzeniçi aldatmalarla oyalanmayı telkin edenler, alevilere köleliği dayatanlardır.

Kaldı ki, alevilerin ciddiye alınması, taleplerini kabul ettirmesi, birliğine, mücadelesine bağlıdır. Bugünse tam tersi bir durum vardır. Kimi devlete yamanma hesabında, bir bölümü de sırtını AB’ye dayama telaşında. Bu tabloyla Alevi halkın hakları savunulamaz. Belirtelim ki, kendine “solcu” diyen AB’ciler de yanırlarlar. Oligarşi AB’ye doğru yol aldıkça Alevi vitrinine de ihtiyacı kalmayacaktır.

Küba, direnen halkların vatanıdır

Küba, emperyalist haydutluğun karşısında milyarların onuruyla direnen 10 milyonluk bir ada. ABD ve Avrupa emperyalizmi, "sosyализm bitti" yalanlarını beyinlere kazımaya çalıştıkları bir dönemde, Küba'nın "sosyализm yaşayacak ve kazanacak" şiarıyla direnmesini tahammül edemiyor.

Avrupa emperyalistlerinin ABD'ye yedeklenerek Küba'ya yaptırımlar uygulamasının ardından, kendi ülkelerindeki ilerici rejimleri yok ederek ülkelerini emperyalist tekelere teslim eden Macaristan, Çekoslovakya ve Polonya'nın eski Cumhurbaşkanı, Gonsz, Havel ve Walesa, AB'ye çağrı yaparak, Küba'ya karşı daha fazla saldırgan politikalar izlenmesini, sosyализmin yıkılması için her şeyin yapılmasını istediler. Gerekçeleri ise tanıdık idi; "insan hakları ve demokrasi için..." Hainlerin sosyализmi savunanların onurlu duruşu karşısındaki ezikliğinin bir dışavurumu olan bu çağrıdan sonra Bush da 11 Ekim günü Küba'ya yönelik bir saldırı programı açıkladı. Küba'nın sosyализmde kararlılığını, "rejimin, kendisini gönüllü olarak demokratik bir rejime dönüştürmeyeceği açıkça anlaşılıyor. Ancak değişim şart." sözleriyle değerlendiren Bush'un saldırı paketi, "seyahatlere kısıtlamalar; karşı-devrimcilerin ABD'ye kaçmalarının kolaylaştırılması; bol insan hakları yalanlı dezenformasyon kampanyası"ndan oluşuyor.

Sosyализmin, tari-

hin gördüğü en demokratik sistem olduğunu yinelemeyeceğiz, ABD'nin demokratikleşmeden anladığı Irak'ta ortadadır; Bombalar, yıkım, ölüm, işgal... İşte emperyalist demokrasi!

Devrimci Ruh Kırılmayacak

İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nda 'Amerika Ne İstiyor?' panelinde konuşan ve "Geçmişte ABD işgali sırasında Küba halkının gösterdiği direnişi şu anda Irak halkı gösteriyor" diyen Küba Büyükelçisi Lamazares, 1961'den bu yana uygulanan ambargonun amacının "devrimci ruhu kırmak" olduğunu belirtiyor ve ekliyor; "Batılı paramenzimlerinden yardım, destek, kredi almıyoruz. Buna karşın Küba'da okuma yazma bilmeyen yoktur ve sağlık hizmetleri dünya çapında önemli bir yere gelmiştir"

İHD gibileri Küba'nın, direnen dünya halklarının onuru, vatanı olduğunu anlamaz. Avrupa "insan hakları" demagojisi paralelinde başlar o da Küba'yı kınamaya! Kınadağı olayın gerçeğini de bilmez. Tek kaynağı emperyalistlerdir. (Bkz. Ekmek ve Adalet, Sayı: 59)

Emperyalizmin, direniş odaklarını yoketme politikalarının en baş hedeflerinden biridir Küba. Halklara "kötü örnek" olan ve sömürü ve zulümden kurtuluşun sosyализm olduğunu haykıranların devrimci ruhu hiç sönmeyecek. Halklar emperyalist kuşatmayı yaracaktır. Küba, direnen tüm dünya halklarının onuru, emperyalizm karşısında direnişinin sembolüdür, direnişi tüm halkların direnişidir. Küba bizimdir. Emperyalizme teslim etmektense, ülke yeniden Amerika ve Avrupa burjuvazisinin kumarhanesi ve fuhuş cenneti haline gelmektense, 'adayı batırırız' diyen Fidel ve Küba halkı direnecek, direneceğiz.

FARC'tan Seçim Boykotu

KOLOMBİYA: FARC

yerel seçimi boykot etmeye çağırdı. Daha önce yapılan seçimlerin hileli ve baskı altında yapılan seçimler olduğunu belirten FARC, 26 Ekim'de yapılacak yerel seçimler için boykot kampanyası kampanya çerçevesinde şu ana kadar, adayların üçte biri seçimden çekilirken, 22 aday cezalandırıldı, 8'i rehin alındı.

Gerilla Vuruyor

NEPAL: 600 NKP (Maist) gerillası 10 Ekim gecesi Kas-Kusum köyündeki polis karakoluna saldırdı. Saldırıda 7 polis öldü. 13 Ekim'de de Bhaluwang bölgesinde kent merkezindeki karakola saldıran gerillalar 12 polisi öldürdü.

YURTDIŞINDAN...

Almanya: 'Demokratik Mücadele Nedir Haklarımız Nelerdir' adlı seminerler Dortmund ve Duisburg'la sürüyor. Seminerlerde burjuva hukuk yapısı anlatıldı.

Almanya: Nürnberg Halk Kültür Evi açıldı. 4 Ekim'de düzenlenen sokak şenliği ile açılışını duyuran Kültür Evi, amaçlarının halk kültürümüzün yaşatılması olduğunu belirtti. Şenliğe Ozan Cemal Demir ve Grup Ortaklar türküleriyle katılırken, Gazeteci Metin Ayçicek, Bölge Yabancılar Meclisi adayı birer konuşma yaptılar. Türkiyeli sol çevreler ise destek ziyaretlerinde bulundu.

"Sosyalist Küba'yı Savunmaya Kararlıyız"

5 Ekim günü Brüksel'de yapılan, "Sosyalist Küba ile Dayanışmada Olan Avrupa Komünist ve İşçi Partiler Toplantısı" yayınladığı Deklerasyonla, "tüm emperyalist tehditlere karşı Sosyalist Küba'yı her zamankinden daha fazla savunmaya kararlıyız" dedi. Küba Komünist Partisi'nden Noel Gonzales Garcia'nın da katıldığı ve devrimin kazanımlarını detaylı olarak anlattığı toplantıda, Almanya, Belçika, Danimarka, Fransa, İngiltere, İspanya, İsveç, Letonya, İtalya, Romanya, Rusya, Slovakya, Litvanya, Yugoslavya ve Türkiye'den partiler yer aldı. Belçika Emek Partisi'nin düzenlediği toplantıda ülkemizi DHKC Enternasyonal temsil ederken, sonuç bildirgesinde, "dünyada savaşıyor yoksullar ve sömürülenler için Küba Devrimi'nin ilham ve umut kaynağı" olduğu belirtilip şöyle denildi:

"Küba'lular uğruna savaştıkları idealleri yaratmıştır: onur ve adalet. Küba'nın geleceğini kendi halkının eline teslim etmiştir... SSCB'de ve Doğu Avrupa'da sosyalizmin yıkılışından bu yana, kapitalist sömürü ve hegemonya, kitlelerin yoksulluğunu son derece ağırlaştırmıştır... Washington, her türlü yola başvurarak Küba'nın bağımsızlığını ve sosyalizmini yıkmak için zemin hazırlamaktadır... ABD'nin Küba'ya karşı askeri saldırı tehdidini ciddiye alıyoruz. Ülkelerimizin emekçi ve ilericiilerini seferber ederek, bu çirkin planları bozacak tüm araçları devreye sokacağız!"

Küba'nın ekonomide, eğitimde, sağlıkta, halkın yönetime katılımında gösterilen başarılarından örneklerle anlatıldığı bildiride, Küba'nın tüm halklar için adil bir gelecek hedefini savunmasının, bir halkın devlet iktidarını ele geçirildiğinde neler yapabileceğinin örneği olarak gösterildi. İnsanlığı ancak sosyalizm ve komünizmin kurtaracağını belirttiği bildiride AB'nin sosyalizmi yıkmak için ABD politikalarını izlediği söylendi. Bildirinin sonuç bölümünde ise, "Sosyalist Küba, davamızın örnek bir temsilcisidir" ifadeleri yer aldı ve "Ne AB, ne de ABD, Küba üzerine son sözü Küba'nın kahraman halkıyla dayanışmalarını gösterecek olan Avrupa, Amerika ve tüm dünya halkları söyleyecektir." denildi.

"107"lerin bayrağı 300 bin kişilik yürüyüşte

İtalya, Perugia'da 12 Ekim günü düzenlenen barış yürüyüşünde pankart üzerinde taşınan 107 şehidin resimleri yüzbinleri selamladı. Dini gruplar, azınlıklar, komünist ve sosyalist çevrelerin bulunduğu geleneksel yürüyüşte Irak ve Filistin işgali ile kapitalist sö-

mürü politikaları protesto edildi. Eyleme 300 binden fazla kişi katılırken, gösteride, Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu ile TAYAD Komite üyeleri, Büyük Direnişin 107 şehidinin fotoğraflarının bulunduğu bir pankart taşıdı ve ölüm oruçlarıyla ilgili bildiri dağıttı. Şehitler, binlerce kişinin alkışlarıyla selamlandı.

Yoksullar Direniyor

BOLİVYA: Yerli köylülerin yol kesme eylemleri, emekçilerin kentlerde düzenledikleri gösterilerle yükselen genel grev dalgasını kırmaya çalışan Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada katliamlara başvuruyor.

10 Ekim'de La Paz yakınlarındaki Ventilla'dan başkente yürümek isteyen madencilere saldıran devlet güçleri iki emekçi katletti. 12 Ekim'de başlayan ve halen süren, başkentin yoksul gecekondu bölgelerindeki çatışmalarda ise şu ana kadar halktan en az 20 kişinin katledildiği belirtiliyor. 14 Ekim'de ise başkanlık sarayına yürüyen halkın üzerine ateş açıldı, bir kişi öldü. Başkent La Paz ve işçilerin yoğun yaşadığı ve sıkıyönetim ilan edilen El Alto bölgeleri başta olmak üzere şu ana kadar ölenlerin sayısının 50'ye yaklaştığı belirtiliyor. Bu arada halkın birleşik direnişi etkisini göstermeye başladı. 3 Bakan istifa ederken, devlet başkanı De Lozada, doğalgazın özelleştirilmesinden vazgeçtiğini açıkladı.

Ne katliamlar ne de iktidarın tavizleri halkın öfkesini bitiremiyor. İktidar, halk hareketinin lideri Sosyalizm Hareketi'nin (MAS) "hükümet darbese hazırladığını, stratejik hedeflere saldırılar planladığını" iddia ederken, halk devlet başkanının istifası talebiyle gösterilerini sürdürüyor. Genel grevi örgütleyen sendikaların köylülere, "bulabildiğiniz her silahı alıp gelin" çağrısına 30 bin yerlinin uyduğu belirtiliyor.

Bir başka gelişme de, ABD'nin hükümeti desteklediğini açıklaması oldu. Böylece ABD, halkın karşısındaki yerini daha açık olarak aldı. Bir yanda işçi, memur, köylü tüm halkın birleşerek ve bedellerini ödeyerek yürüttüğü mücadele; öte yanda emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi. Manzara tüm sömürgelerde aynıdır. Bu nedenle emperyalizme karşı savaşılmadan işbirlikçisi iktidara karşı ne siyasi, ne ekonomik hiçbir alanda mücadele edilemez. Veya tersi. Oligarşiler ne yapıyorlarsa emperyalizmin desteğiyle yapıyor.

Sayı 82

45

19 Ekim
2003

“Meclisi Sevmek”, Sorumluluk Üstlenmektir

Mart ayında “Amerikan askerlerine topraklarımızı açma ve Irak’a asker gönderme” tezkeresi reddedildiğinde, ülkemizin sol aydınlarının bir kısmı, yakalarına “**meclisimi seviyorum**” yazılı kokartlar takıp, meclis üyelerine çiçekler göndermişlerdi.

İşte aynı meclis, işgal ortaklığı kararını aldı.

Şimdi ne diyecekler?

Bu kararın sorumluluğunu üstlenecekler mi?

Üstlenmelidir.

Eğer siz o meclisi “sevdiğinizi” ilan ediyorsanız, o meclisin halkın çıkarlarını savunabileceğini, halkın iradesini yansıtabileceğini düşünüyor ve yakalarınıza taktığınız kokartlarla halka da böyle söylüyorsanız, bugünkü kararın da sorumluluğunu üstlenmek durumundasınız.

Meclis aynı meclis.

O sol aydınlar, şimdi eğer başka bir açıklamaları yoksa, ihtimal ki, “*biz o zaman taktik yaptık*” diyeceklerdir.

Aydın sorumsuzluğu reformist politikayla birleşince işte bu sonuç çıkar ortaya. Halka, düzenin meclisine umut bağlama propagandası yapılır. Üstelik de bunlar “büyük politika”lar, “esnek taktikler” adına yapılır ve kendileri dışındaki solu

da “politika bilmemekle”, esnek olamamakla, taktik yapamamakla, sekterlikle vs. vs. eleştirirler.

İşte buyrun, büyük dehanızın sonucu!

Düzeni tanımayan, düzenden medet uman o büyük taktikler, gün gelir, ayağınıza dolaşır. Sizi vatana ihanet gibi ağır bir sorumluluğun bir biçimde ortağı haline getirir.

Aydınlar, sosyalistler, ülkemizin nasıl bir rejimle yönetildiğini, rejimin karakterini bilenler tavrını günü birlik mi belirler?

Şimdi özeleştiri verecek misiniz? Yoksa, “*bu nu o günkü karar için söyledik, şimdi durum değişti kınıyoruz*” mu diyeceksiniz?

Hayır, böyle demek sizi sorumluluktan, özeleştiri zorunluluğundan kurtarmaz.

Geçtiğimiz günlerde yine kimi “sol” kesimler, emperyalistlerin kurduğu (Uluslararası Ceza Mahkemesi’ni savunan bir açıklama yapmışlar, UCM’nin dünya barışının korunmasındaki (hangi dünya barışıysa!) önemini “tartışmasız” kabul ettiklerini açıklamışlardı.

O UCM adlı emperyalistlerin denetim ve yönetimindeki mahkeme, yarın bir devrimci önderi, bir halkın liderlerini yargılamaya kalktığında, bundan o açıklamayı yapanlar da sorumlu olma-

Sayı 82

46

19 Ekim
2003

İzlediğiniz film değil!

? TÜMTİS ve Nakliyat-İş arasındaki sorun sürüyor. Sorunu çözmeye yönelik bir girişim yok. Sendikalar susuyor. Siyasi hareketler susuyor. Çoğu “aman biz karışmayalım” havasında. Ne bekleniyor? Yeni ölümler olması mı?

Yeni ölümler olduğunda, ona devletin savcıları el koyacak, sol ancak cenaze kaldıracaktır. Böyle bir sorunun çözülmeden sürmesi, işçi sınıfı içindeki çalışma için de,

bütün olarak halk nezdinde de tüm sola kaybettirir. Beklemenin değil, sorumluluk almanın zamanıdır.

? Direniş 4. yılına giriyor. 107 şehit, yüzlerce gaziye, yeni şehitler, yeni gaziler eklenmeye devam ediyor.

“Bizim gündemimiz değil” denmeye devam mı edilecek? “Başka yollarla mücadele edilmeli” boş sözleri mi tekrarlanacak?

Oligarşinin sansürüne ortak

olmaya devam mı edilecek?

? Oligarşinin devrimcilerle, vatanseverlere yönelik psikolojik savaş saldırıları devam ediyor. Kontra haberler, manşetler birbirini izliyor. “Sol” adına bu kontra saldırılara ortak olunuyor. “Sol” adına pişmanlık, itirafçılık savunuluyor. “İnsan hakları” adına sorumsuzluklar sergileniyor. Bunlara siyasetler ortak mı olacak?

Böyle bir şey, nasıl bu ülkenin demokratik örgütlerinin, siyasi hareketlerinin sorunu olmaz? Bu konudaki suskunluk devam mı edecek?

yacak mı?

Onlar da “biz şunları yargılasın dedik, bunları yargılamasına karşıyız” diyerek sıyrılacaklar mı işin içinden?

Böyle bir sorumsuzluk olmaz.

Böyle bir sorumsuzluğun adı sosyalistlik, insan hakları savunuculuğu, demokratlık olmaz. Eğer emperyalizmin mahkemelerini, oligarşinin meclisini meşrulaştırıyorsanız, onun kararlarından da sorumlu olursunuz. Hiçbir “bahane” sizi bu sorumluluktan kurtarmaz.

“Meclisimi seviyorum” tavrının veya ÜCM avukatlığının altında yatan asıl neden, bu kesimlerin emperyalizmin ve düzenin kurumlarını meşru görmeleri ve onlardan medet ummalarıdır.

Onlar dünya ve ülke sorunlarında da, halkların gücüne, mücadelenin sonuç alıcılığına değil, o kurumlara güvenmektedirler.

Bu kesimi, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden uzak tutan, mücadeleyi hep AB’nin veya düzenin icazeti sınırları içinde düşünmelerine neden olan da aynı nedendir.

Meclisimi seviyorumcuların bugün içinde düştüğü berbat durum, emperyalizmle veya düzenle göbek bağıni kesemeyenlerin, barışın, adaletin, bağımsızlığın, demokrasinin mücadelesini de veremeyeceklerini bir kez daha gösteriyor.

Bu kesimlerin bir kısmı, Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’nda bozgunculuk yaparak “Küresel Barış ve Adalet” cephesini destekleyenlerdir. **Anti-emperyalizm olmadan, zulüm iktidarına karşı çıkmadan “barış ve adalet” olur mu?** “Küresel” düzeyde barışı ve adaleti yok eden emperyalizmden başkası değildir. Bu nedenle tutarlı bir anti-emperyalizm olmadan “küresel barış ve adalet” istemek açık bir aldatmacadır. Hem emperyalizme, faşizme karşı gibi görüneceksin, hem de onların icazeti altında olacaksın. Aydınıyla, partisiyle reformizmin konumu bugün aynen böyledir.

Bölücülüğün, bozgunculuğun kaynağı da aynı yerdedir. “Sol” adına Avrupacılığı rahatça sürdürebilmek, “sol” adına düzen kurumlarını çözüm, çare kurumları olarak gösterebilmek, ve “muhafeletini” yaparken, ne Avrupa’nın, ne oligarşinin icazetini kaybetmemek için, devrimcilerle yanyana olmamak kaygısıyla, birlikler pervasızca bölünmektedir.

“Meclisimi seviyorum” bir sonuçtur. Düzendən kopamamanın sonucudur. Kendine sosyalist, devrimci dese de kopamamıştır.

Tunceli Temel Haklar’dan Panel: “KÖYE DÖNÜŞLER”

Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 12 Ekim’de Hozat’ta, 13 Ekim’de Ovacık’ta köyleri boşaltılan köylülerin sorunlarını çözme yolunda hukuki ve somut çözüm noktalarında bilgilendiren paneller gerçekleştirdi. Panele Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Süleyman Şensoy ve dernek başkanı Murat Kaymaz konuşmacı olarak katıldı.

Temel Haklar Derneği adına konuşan Kaymaz panellerde şu görüşleri dile getirdi:

“Devletin köye dönüşler konusundaki politikası, Dersim’de uygulanan insansızlaştırma politikasıdır. Bu insansızlaştırma politikasına paralel olarak bir dizi sorunlar eklenmekte. Barajların yapımı, sağlık sorunlarında personel eksikliği ve sağlığa yatırım yapılmaması, okullara atamaların yapılmaması ya da stajyer öğretmenlerle geçiştirme, gençliğin yaşayabileceği, üretim yapılabileceği bir ortam yaratılmayarak gençliğin yurtdışına ya da batı illerine mecbur edilmek istenmesi gibi. Böyle bir dönemde devlet elbette ki köye dönüşleri engelleyecekti. Çünkü köylerinden ilçelere, ile ve batının gecekonduarında açlıkla burun buruna yaşayan insanlar köylerine geri dönüp üretim yapıp insanca yaşamak istiyorlar. Bunun koşulları da arazilerini işletmeleridir. Köylerine dönüş yapmak isteyenler hem tüm hukuki haklarını kullanmalılar hem de başvurularla beraber mağdurlar birlik ve dayanışma içinde sorunlarını eylemlerle, etkinliklerle kamuoyunun gündemine sokmalılar.”

Halkın Hukuk Bürosu avukatı Süleyman Şensoy da, mağdurları hukuki boyutta yapılması gerekenler ve haklarını nasıl kullanacakları konusunda bilgilendirerek, başvurularda davaların, mağdurların lehine sonuçlanması için süreklilik arzeden bir mücadele verilmesi gerektiğini belirtti.

Hozat’taki panelde köylüler sorunlarını panellilere anlatarak soru cevap şeklinde bir ortam yaratıldı. Mağdurlara başvurular ve sonraki süreçte yapılacaklar konusunda Temel Haklar’ın komisyonlar kurarak tekrar köylüleri bilgilendireceği belirtildi. Panele 200 kişi katıldı.

Ovacık’taki panelde canlı bir tartışma ortamında yaşandı. Köylerinden sürgün edilen ve prefabrikte yaşayanlar, prefabriklerin kendilerine satılmak istendiğini, yıllık 810 milyon TL istendiğini söyledi. Bu panele de 200 kişi katıldı.

Sayı 82

47

19 Ekim
2003

Kardeşler!

**Sancıyan bir sessizlik bırakıyor geride
birer birer gidenlerimiz: kanlı, hırçın, çıkarsız.
Ve artık, yetmiyor dilde ışıması,
kıvranişı sığmıyor koyna;
saplanışlar istiyor elde hançer,
o zifiri karanlığın
göğsüne göğsüne saplanışlar...**

**107 Direnişçi
107 Feda savaşçısı
107 Şehit
107 Kahraman**

Kardeşler!

Unutmayın!

Yolumuz puslu-pusuludur

Düşmanı sevindirir

tökezleyen her adım

Zorlu bir dönemde

düşmanca kaçışanlar da unutulmasın...

Kardeşler! Halkın kardeşleri!

Yoldaşlarım!

kuvvetli ve zalime karşı

nice sarp yerden geçildi buraya kadar

Ve buradan, daha da dikleşerek,

dinmeden-dinlenmeden,

dişe-diş

dövüşe dövüşe yürünecek...

kahramanlar Ölmez

Yüksel BABACAN

20 Ekim 1994

Fransa'da bir halk düşmanı tarafından katledildi.

1979'da mücadeleye katıldı. Cunta yıllarında bir süre tutsak kaldı. Tahliye olduktan sonra 86'da yurtdışına çıktı. Orada da harekete ulaşarak örgütlülük içinde yer aldı. Ülkeye geri dönüp savaşmak istiyordu.

Bu isteğini gerçekleştiremeden aramızdan ayrıldı.

Yunus GÜZEL

23 Ekim 2001

İstanbul polisi tarafından işkenceye katledildi.

Lise yıllarında devrimcilere sempatisi vardı. 1987'de Diyarbakır Dicle Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi'ne girdi. Orada

tercihi netleşti. Devrimci Sol'cu oldu. Liseli Dev-Genç sorumluluğunu üstlendi, daha sonra Diyarbakır Devrimci Sol Komitesi'nde yer aldı.

Sonraki yıllarda Hatay ve Adana'da sorumluluklar üstlendi, milis çalışmaları yürüttü. Son olarak, İstanbul'da bir Silahlı Propaganda Birliği'nin komutanıydı.

Benim için hareket demek, bu karanlık ve köhnemiş dünyada tüm halkların güneşi demektir.

Benim için hareketin anlamı, sonsuz ve onurlu bir yaşam, dünyamızın vebası yoksulluğun ortadan kaldırılması ve dünyanın en kanlı baskı rejiminin, faşizmin sonu demektir.

Benim için hareket bağımsızlık, sosyalizm, demokrasi dir. Halkımın namusu, onuru, acısı, sevinci ve sevgisidir.

Yunus Güzel

Tülin Aydın BAKIR

24 Ekim 1999

İstanbul'da EMEKAD'da, DEMKAD'da emekçilerin, kadınların örgütlenmesi için çalışan bir mühendisti. Elektrik Mühendisleri Odası'nda devrimci düşüncenin savunucusu oldu. 1996'da yakalandığı kanser onu aramızdan alıncaya kadar kavgasını sürdürdü.

Kamber GÜNEŞ

24 Ekim 1996

Kontrgerilla tarafından kaçırılıp katledildi. Dersim'de milis örgütlenmesi içinde yer alıyordu.

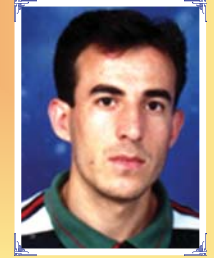

KAYIP

Düzgün TEKİN

21 Ekim 1995

Devrimci bir işçiydi. 21 Ekim'de sivil polisler tarafından kaçırılıp kaybedildi. O günden bu yana haber alınamıyor.

Gülsüman Hala Konuşuyor...

Ben Gülsüman Dönmez:

3 Yıl önceden sesleniyorum size...

"Ölüm orucunun 147. gününde öldüm ben. 147 gün hücre hücre eriyecek, sizlere, halka, dünyaya gerçekleri

anlatmak için ölüme yürüdüm.

147 gün konuştum açılımla, anlamadınız.

Anladınız, anlamazlıktan geldiniz, duymadınız, görmediniz, görmek istemediniz. Bunun için ölerek konuştum. Hala anlamayanlara bir kez daha anlatmak için konuşuyorum.

SİZ; KENDİNE DEVRİMCİYİM, DEMOKRATIM, İLERİCİYİM, SOLCUYUM DİYENLERE, BU KELİMELELERLE ANILAN PARTİLERE, SENDİKALARA, ODALARA, DERNEKLERE!

147 gün oğlum Sinan'ın kolları arasında eriyecek öldüm. 38 yaşında bir kadının ölüme yürüyüşünü birçokları düşündü, utandı, yazdı, konuştu... Siz ölümümün anlamını bile anlamadınız. Bir emekçiyim. Kadını. Bir çocuk anasıyım. Bu toprakların değerleriyle büyüyen ve değerlerini bu topraklara katanım.

F Tiplerinin ne olduğunu size anlatmayacağım. Çok iyi biliyorsunuz; IMF'yi, F Tiplerini, tecriti, saldırının herkese olduğunu... bunları siz de anlatmadınız mı her şeyin süt liman olduğu, daha devletin saldırmaya başlamadığı günlerde? Sonra sustunuz! Siz hep başkalarının ödediği bedellerle sağlanan koşullarda mı konuşursunuz?

nuz?... Siz yaşamayı benim gibi anlayabilir misiniz? Daha anlamamakta direniyorsanız bir de Nazım Hikmet anlatsın size yaşamının

ne olduğunu;

*Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani o derecede, öylesine ki,
... insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile
görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.*

Nazım'ı da hiç dilinizden düşürmezsiniz bilirim... Nazım beni anlatır işte. Nazım onlarca ölen, yüzlerce ölüme giden F tiplerindekileri anlatır.

Sizi kim anlatıyor?

Ben Gülsüman Dönmez.

Ben devrimci bir emekçi, devrimci bir kadın, devrimci bir anayım..."

Bu mektubun tamamı 23 Nisan 2001 tarihli Yaşadığımız Vatan dergisinin, 87. sayısında yayınlandı...

HALA GÜLSÜMAN'I DUYAMAYAN SAĞIR KULAKLAR, SAĞIRLAŞTIRILMIŞ, DEVRİMCİLİĞİ PAS TUTMUŞ YÜREKLER VAR.

köyün ! Delisi

"Etekleme"nin bu kadarı!

Gazeteci(!) İlnur Çevik, AKP Kongresi'ne parti delegesi olarak katıldı. 80'lerde "Özal'ın danışmanı"ydı. Sonra Demirel'in yağdanlıkçısı oldu. Refahiyol döneminde "Erbakan'ın özel danışmanı" kartvizitiyle dolaşıyordu. Şimdi AKP delegesi... Gel de şimdi "kimi görsek etekleriz, ne utanmaz köpekleriz" dizelerini hatırlama! Sanki İlnur Çevik için yazılmış!

Aradaki "farkı" bulun!

Biz bulamıyoruz. Siz bulabiliyor musunuz? Acaba hangi hortumcu daha hortumcu? Bugünlerde bunu tartışan hortumcuların medyasının işi zor, cevabı zor bir soru!

Herkes anladı bir tek O anlamadı!

BOMBALI UYARI

Gözdağı bombası

'Gelmeyin' bombası

Tayyip Erdoğan: "Bağdat elçiliğine saldırının, meclis kararı nedeniyle yapıldığını kabul etmiyoruz."

İster et, ister etme! Zaten en anlayışlı, her şeyi en iyi bilen bir tek O var! Her ne kadar bütün dünya saldırının ne için yapıldığını anlamış olsa da, uşaklık bu işte; insanın dilini kilitler, beynini dumura uğratar, gerçeği amuda kaldırır! Zor iş ves-selam.

Vali'den Müjde!

Gebzeliler bakın valiniz (Kocaeli valisi) konuşuyor: "Hiçbir ilçede olmayan bir ilki daha Gebze'de gerçekleştireceğiz ve Çevik Kuvvet'i Gebze'ye getireceğiz." (12 Ekim Zaman)

ÇİZGİYLE

